

ŞADIYE FURKAN DEMİRTAŞ

SUSTURUN EZANLARI

DEDİ VE...

MOLA
KİTAP

ŞADIYE FURKAN DEMİRTAŞ
SUSTURUN
EZANLARI
DEDİ VE...

(Kitap tarama ve düzenleme ZEN©2019)

MOLA KİTAP
Mola Kitap: 110
Şadiye Furkan Demirtaş

ISBN:
978-605-4611-63-8

Kapak Tasarım
Emir Tali— esT Ajans

Editör:
Gönül Aktürk

Baskı-Cilt: FORM OFSET
Matbaacılar Sitesi Yayın Cad.
No:68 Karatay/KONYA
Tel: 0332. 342 01 28

MAYIS-2013

Mola Kitap
Sertifika no: 15767
Rampalı Çarşı No: 101 Meram/Konya

Tel— Faks:

© Mola Kitap
www.molakitap.com
molakitap@gmail.com

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	
SUSTURUN EZANLARI	1
YABANCI BİR ADAMLA YENİ BİR HAYAT	23
HAYATIMIZDA YENİ BİR SAYFA AÇMIŞTIK	29
BENİ ÖLDÜR AMCA! DİYE YALVARDIM	31
TEYZEMDE ANNEMİN KOKUSUNU	39
BULURUM SANMIŞTIM	39
NEDEN BÖYLE DARMADAĞAN OLDUK ANNE?	49
İKİNCİ KEZ BANA KIYDILAR	52
BEN ONCA HAKARETİ HAK ETMEMİŞTİM	70
DÜNYADA İYİ İNSANLAR DA VARMIŞ DEMEK	76
ÖNCE BEBEKTEN KURTULALIM DEDİ	82
UMUTLARIMIN BİTTİĞİ ANDA	97
GÜNLER SU GİBİ AKIP GİDİYORDU	103
UMUTLARIN BİTTİĞİ ANDA BÜYÜK SÜRPRİZ	141
CANAN'I KAZANMAK	151

TAKDİM

Saygı değeri hak eden sayın okuyucularım. Yine hüznü yüklü bir hayat hikâyesiyle sizlerin huzurunuzdayız. "Susturun Ezanları" kitabım yazmak için kalemi elime aldığımda yaklaşık bir saat kadar öylece durup düşündüm. Çünkü kitabın ismi, insanları şaşırtabilir düşüncesi oluştu. Fakat hikâyeyi başından sonuna kadar takip ettiğimde, "Susturun Ezanları" garip bir slogan gibi görünse de, asıl maksadın önemine binaen bu isimde karar kıldım. Bu isim vicdanî rahatsızlıkların tesirinde kalan, ezan sesinin de, onun vicdanına uyguladığı baskı ve tesirden çılgına dönen bir mağdurun feryatlarıydı. Bu isim, konunun esasını bilmeden duyan bazı kişiler tarafından tepkiyle karşılanabilir. Ama ben, özellikle herkes tarafından bu kitabın okunmasını öneriyorum. Çünkü ben her yazdığım hikâyenin tesirinde kalmışım. Mağduru dinlerken ve hayatını yazarken de, kendimi onun yerine koyuyor ve onun anlattıklarını yaşıyorum. Biliyorum ki, insan hayatını yorumlamak için onu anlamak lazım. Birçok mağduru dinledim ve birçoğunun hayatını yazdım. Bunu yazarken de her zaman kendimi o değişik hayatların içinde gördüm. "Cehennemden Kaçış" adlı eserimin içinde birçok hayat hikâyesi yer almaktadır. Bazı okuyucularım: "Hakikaten, bu yazdıklarınız gerçek midir?" diye soruyorlar. Cevap; "Elbette gerçek", ama isimleri ve memleketleri, onların bilinmemesi açısından, hayır. Çünkü onların özel hayatları yalnızca kendilerine aittir ve benim yazdıklarım onların anlattıklarından farklı değildir. Fakat ne yazık ki, bu mağdurların hayat hikâyeleri gerçektir. Bazı olaylar tahkik edilmemiş olabilir. Ama yaşanan her hayatın da bir hikâyesi vardır. Hayat hikâyelerini araştıran her yazar, bazı gerçekleri atlayabilir. Ama gerçekler de her zaman gerçektir ve hiç değişmez.

İnsan ruhunun merkezinde gizlenen utanç, acı, ümitsizlik ve bunlardan doğan korkular karşısında, insan da büyük bir karışıklığa düşüyor. Bütün bu gerginlikler inşam büyük bir boşluğa sürüklediği gibi, aynı zamanda umutlarım da bitiriyor.

İnsan hayatı, acı ve tadı olaylarla doludur. Hayatın tek gerçeği ise, "her şeyin insan için olduğu gerçeği"dir. Eğer hayatınızı yıkmak, hayat bağlarınızı tamamen koparmak istemiyorsanız, Hayatın gerçeklerini kabul edin ve: "Nasıl düzeltebilirim"ın hesabına odaklanın. Çünkü hayatımız, Yaradan tarafından bize bir armağandır ve yalnız bize aittir. Ne kadar zaman yaşayacağımız hariç, nasıl ve ne şekilde yaşayacağımız kendi elimizdedir. Bir felâketin eşiğinde isen, kurtulmaktan ziyade kendini o kötü akışa bırakıp: "Nasıl olsa hayatımın bütün değerlerini yitirdim. Bundan sonra ne fark eder!" diyorsanız, şayet korkularınızla birlikte umutlarınızı da yitirmişsiniz demektir. İnsanların Hayatında her şey paramparça olduğu zaman, insanlar ilk önce umudunu kaybeder. Bu durumda da hayatını yeniden tanzim etmeyi hiç düşünmezler. Hâlbuki bu gibi durumlarda, "Hayatım geri kalan kısmına sahip çıkayım bari..." düşüncesine odaklanmalıyız. "Kurtaracak neyim kaldı ki?" düşüncesi, insanın kendine yapabileceği en büyük haksızlıktır. Her zaman insanın

kurtarabileceđi birçok Őeyi vardır. Denize dűŐp bođulmak üzere olan bir insanı dűŐnűn. O gayretle kurtulmak için çırpınır ve onun kurtulmasına en bűyűk etken ise, umududur. Eđer hayat sizi yanlıŐ bir yere sűrűklűyorsa, kendinizi o kűtű hayatın akıŐına bırakmayın, űnkű gűclű bir hamleyle dođru yűnű bulabilirsiniz. YanlıŐ űstűne yanlıŐ yapmak, insanları sűratli bir gerilime sokar. Yolunu nasıl bulacađını bilmez. Hatta dűnyada iyi insanların da olabileceđi, inancını bile yitirir bazen. űnkű yaŐadıkları ona, dűnyanın ve insanların çok acımasız olduđuna inandırmıŐtır.

Psikolojisi bozuk olan insanların hayatında, her zaman kűtű bir űzgemiŐ vardır. Fakat, o insanları yadırgamadan űnce onları dinlemek ve kendimizi onların yerine koymak lűzım: "Ben bunları yaŐamıŐ olsaydım ne yapardım?" Hikűyemizi okuyalım ve dűŐnelim. Siz olsaydınız ne yapardınız? BırakmıŐ olduđumuz boŐ satırlara Őahsű fikirlerinizi not edin.

SUSTURUN EZANLARI

Hayatımda hatırladığım tek güzel şey, babamın akşamları işten gelirken trende aldığı nane şekerleriydi. Benle abim, babamın bize getirdiği nane şekerlerini sayarak paylaşırdık. Ama bu mutlu günler bir gün acı bir haberle son bulmuştu. Babam iş kazasında çok ağır yaralanmıştı. Yaklaşık elli gün hastanede kaldıktan sonra eve getirmişti annem. Babamın belden aşağısı tutmuyordu. Omuriliğin aşırı zedelenmesi sonucu babam felçti. Ben o zamanlar sekiz yaşındaydım. Abim ise on yaşındaydı. Evimiz kiraydı. Babam çalışamayınca durumumuz da kötüleşmişti. Öyle ki, annem evde yemek bile pişiremez oldu. Bir zaman, ancak yağlı ekmek yiyebiliyor-duk. Bazen de ekmeğe salça sürüp yiyorduk. Babam her geçen gün biraz daha küçülüyordu sanki. O zamanlar ben öyle sanıyordum. Ama şimdi anlıyorum ki, babam açlıktan her gün zayıfhyormuş, zavallı babam. Ne kadar çaresiz olduğumuzu annemin her gün ağlamasından anlayabiliyordum. Bu durumda annem abimi okuldan aldı, işe koydu. Babam iyi beslenemediğinden küçülüyordu sanki. Sırtı ve kalçaları çok kötü yara olmuştu. Abimin ve komşuların getirdiği yetmeyince, annem de işe girmişti. Abim bütün gün yorulduğu için uykusunda sürekli inler ve sayıklardı: "Tamam patron anladım! Bir daha olmaz söz" diye. Babam her zaman ağlardı. Öyle ki, sürekli yastığında damla damla ıslaklıklar olurdu. Annemin işte olduğu bir gün, babam aniden ateşlendi ve nefesini bile zor alıp veriyordu. Telâşa kapıldım ne yapacağımı bilmiyordum. Babam korktuğumu anlayınca bana: - Korkma güzel kızım, ben iyiyim, dedi. Biliyordum, babam açtı ve üstelik altını da pisletmişti. Çünkü ona yaklaştığımda çok kötü kokuyordu. Annem, babamın altını bezliyordu. Ben de paketten bir bez aldım ve babamın altını değiştirmek istedim. Ama babam başını sallayarak bunu istemediğini anlatmaya çalışınca, ben de altını değiştirmedim. Onun aç olduğunu biliyordum. Mutfağa gittim, tencerede yemek yoktu. Buzdolabını açtım, orada da zeytinden başka yiyecek bir şey yoktu. Babamın yanma geldim, babam yine kötü görünüyordu. Biliyordum, babam açtı. Halime Teyzeye gittim ve: "Halime Teyze, babamın kamı çok aç. Onun için de hep ağlıyor, bana biraz yemek verir misin, babama götürüyüm."

- Gel kızım, sana yemek vereyim, dedi. Halime Teyze bir tabağa çorba doldurdu, bana verdi. Yemeği alıp babama getirirken çorba elime dökülmüş ve elimi yalamıştım. O çorbanın tadı o kadar güzeldi ki, annem hiç öyle çorba pişirmemişti. Çünkü o çorbanın içinde bir sürü kıyma vardı. Mutfaktan bir kaşık aldım ve birazcık çorba yedim. O kadar güzeldi ki, hepsini yemeyi çok isterdim, ama babamın da karnı açtı. Çorbayı aldım, babamın yanma gittim.

- Babacığım, bak sana yemek getirdim. Ye bak, tadı çok güzel, birazını sen ye, bitiremezsen gerisini ben yerim. Babamda hiçbir hareket yoktu.

- Baba! Uyudun mu? Hadi aç gözlerini, sana çok güzel çorba getirdim. Babam gözlerini

açmayınca çorbayı indirdim, babamı uyandırmaya çalıştım. Ama yine gözlerini açmadı. Ben de çorbayı masaya koydum.

- İyi o zaman, uyanınca yersin!., dedim ve gidip babama sarılıp ben de onunla uyudum. Sonra annemin ağlama sesiyle uyandım. Annem çığlık çığığa ağlıyordu. Annemin sesini duyan komşular telâşla bize koşuyorlardı. Ben babamın uyuduğunu sanıyordum, ama babam ölmüştü. Annem bir hafta işe gitmedi. Komşular bize yemek getiriyorlardı. Bir hafta sonra annem de işe gitti. Bana:

- Sakın kapıyı kimseye açma kızım, diye hep sık sık tenbih ederdi.

Ben de kapıyı hiç kimselere açmazdım. Sabahlan kalktıktan sonra evi toplayıp okula gidiyordum. Saçlarımı güzel bağlayıp öremediğim için, arkadaşlarım benimle hep dalga geçerlerdi: "Bitli Canan! Pasaklı Canan!" deyip beni kızdınrlardı. Okulda beni ne kadar üzseler de, eve geldiğimde hemen uyur, uyandığım zaman da unuturdum. Ama bu arada unutamadığım kötü bir şey daha olmuştu. İçinde oturduğumuz gecekonduyu belediye yıkınca dışarda kaldık. Komşumuz Halime Teyze, bizi birkaç günlüğüne evine almıştı. Annem işteydi. Sultan Teyze, Halime Teyzeye kahve içmeye gelmişti. Sultan Teyze, Halime Teyzeyle konuşurken onları duymuştum:

"Ayol komşum! Sen iyilik yaptım sanıyorsun ama, sen bir başkasına iyilik yapayım derken kendine kötülük yapıyorsun."

- Neden kendime kötülük yapayım ki, garipler dışarıda kalmışlardı. Ben de onları birkaç günlüğüne misafir ettim, bunda ne var ki?

- Eh, ben diyeyim de sonra demedin deme!

- Aman, ne olacak Sultan Hanım, bir-iki gün kalıp kendilerine bir yer bulup gidecekler. Temelli yerleşmediler ya! "Ayol kadın, hem genç, hem güzel bunlar; isterse bir günde bile adamı yoldan çıkarırlar, sen de yaptığın iyilikle kalırsın. Bunlar, "Başımı bir damın altına koyayım da neresi olursa olsun" derler. Bunlar, kocayı mezara gidene kadar, "vah beni, vah beni" derler. Ama gömdükten sonra, "kim bana, kim bana" derler."

- İlahi Sultan Hanım, benim de içime korku düşürdün şimdi, dedi. Ben okula giderken o gün Halime Teyze benimle hiç ilgilenmedi. Okuldan geldikten sonra da beni sebepsiz yere azarlamıştı. Akşam annem işten gelince de, Halime Teyze her zamankinden daha farklı davranmıştı. Zavallı annem, Halime Teyzenin yüzüne bakıp olan biteni anlamaya çalışıyordu. Sonra beni odaya çağırdı ve: "Canan, kızım, sen bugün Halime Teyzeni üzecek bir şey mi yaptın?"

- Hayır anne ben yapmadım. Sultan Teyze yaptı.

- Sultan Teyze ne yaptı ki?..

- Sultan Teyze gelip Halime Teyzeye senin hakkında kötü şeyler söyledi.

- Ne söyledi kızım?

- Hani babam öldü ya!

- Eee...

- İşte babamı mezara götürdükleri zaman sen, "vah beni" demişsin. Sonra da "kim bana" diyecekmişsin.

- Bunları Sultan Hanım mı söyledi?

- Evet anne! Sonra ben okula giderken de, Halime Teyze benimle hiç ilgilenmedi. Saçlarımı da taramadı.

- Anlaşıldı kızım. Yarından tez hemen bir yer bulup gitmemiz lazım.

Hüseyin Amca da işten geldikten sonra, Halime Teyze akşam yemeği için sofrayı hazırladı. Annem ona yardım etmek için elini neye attıysa, Halime Teyze anneme: "Sen bırak" diyordu. Sonra anneme; "Zahide, sen yemeğini mutfakta ye" dedi. Annem de: "Yok, ben yemek yemeyeceğim, iş yerinde bir şeyler yemiştik" dedi. Annem yemeyince ben de yemedim. Sonra döndü anneme:

- Zahide, yarINDan tez kendinize bir yer bulun. Yarın annemler bana yatıya geliyorlar, dedi.

- Olur Halime Abla. Sağolun, biz de yarın gidecektik zaten. Hüseyin amca hemen lafa karıştı.

- yer buldunuz mu Zahide bacım?

- Yarın bulacağım inşallah Hüseyin Abi. Size de yük olduk, hakkınızı helâl edin.

- Helâl olsun bacım, ne demek yarın gideceğiz. Yer buldunuz mu ki yarın gidiyorsunuz?

- Buluruz, Hüseyin Abi..

- Olmaz öyle şey, yarm bir ev bakın, tuttuktan sonra gelir, eşyalarınızı da alır gidersiniz.

Halime Teyze kızarak; "Sana ne canım nasıl biliyorlarsa öyle yapsınlar. Sen otur yemeğini ye!"

- Neden hep beraber yemiyoruz?

- Hüseyin Abi, ben aç değilim, iş yerinde bir şeyler yemiştim.

- Canan! Sen gel kızım.

- ben de yemeyeceğim.

Halime Teyze; sen yemeğini yesene, yemiyoruz diyorlar. Neden bu kadar ısrar ettiğini anlayamıyorum.

- Canım, Zahide Hanım yediyse, çocuklar açtır.

- La havle vela kuvvete! Senin de içine dert oldu, de abim işten yeni gelmişti. Ben de açtım, abim de açtı. Ama Halime Teyze anneme öyle kötü davranınca, biz de yemeğe oturmadık. Yattığımız odaya geçtik, oturduk. Annem ağlıyor ve ağladığım da bizden gizlemeye çalışıyordu. Abim anneme: "Anne, ben bugün öğle yemeği de yemedim" dedi.

- Neden öğle yemeği yemedin ki, ben sana yemek için para vermiştim.

- Çay bardaklarını devirdim, dört tanesi kırıldı. Patron bana bağırınca ben de o parayla bardak aldım.

- Tamam oğlum, biraz sabredin. İnsan bir günde açlıktan ölmez. Şimdi yatıp uyuyalım, yarına Allah kerim, dedi. Uyumaya çalıştık, ama açlıktan bir türlü uyuyamamıştık. Annem arkasını dönmüş uyuyor gibi yapıyordu, ama annemin uyumayıp ağladığını biliyorduk Abim; "Ağlama anne, ne olur. Söz, çok çalışıp para kazanacağım ve kimsenin seni üzmesine izin vermeyeceğim. Hem artık aç da yatmayacağız" dedi.

- Canım oğlum inşallah! Bizim de sıkıntılarımız bitecek, dedi.

Bir müddet yatakta dönüp durduk Sonra abim, anneme; "Anne ben çok susadım" dedi.

- Oğlum, ne olur biraz sabredin ve uyumaya çalışın, dedi. Bir müddet sustuktan sonra tekrar anneme döndü: "Anne, çok sıkıştım tuvalete gitmem lazım. Bunun için de bana kendini tut demeyeceksin herhalde."

- Tamam oğlum. Ama ne olur ses çıkartma, bugün yeterince olay yaşadık zaten, dedi.

Abim yatağa döndüğünde sırtını dönüp yattı. Ben de uyudum. Gecenin bir yarısıydı.

Abim beni uyandırdı. "Canan! Kalk bak sana ne vereceğim."

Ekmeğin kokusu öyle güzel geliyordu ki, hemen kalktım abim; "Sus, annem uyanmasın. Al ye bu ekmeği kardeşim."

- Abi! Bunu nereden aldın?

- Sus sesini çıkarma da ye, annemi uyandırma sakın. Ekmeğin kokusu öyle güzel geliyordu ki burnuma, sanki günlerce açmışım gibi hemen yemeye başladım. Abim ekmeğin içine makarna koymuştu. Ama o ekmek arası makarna bile çok güzeldi. Abimle ekmeği paylaşıp yedik. Ama benim karnım halen açtı.

- Abi! Ben doymadım biraz daha getirebilir misin?

- Bunu zor aldım, görürlerse kızarlar.

- Ne olur abi, ben doymadım. Karnım hâlen çok aç.

- Tamam sessiz ol, annem uyanmasın, ben gidip biraz daha ekmek alacağım.

- İçine yine makarna koy Tamam mı?..

- Tamam.

Abim gizlice mutfağa gitti. O arada çok geçmemişti ki Halime Teyzenin sesi geldi ve onun sesiyle annem de uyandı. Abim ekmeği alırken Halime Teyze onu görmüş ve ona bağıırıyordu. Annem yatağa baktı, abimi göremeyince hemen mutfağa koştu. Halime Teyze anneme: "Zahide, çocuklarına hiç terbiye vermemişsin. Gece mutfağa girip ekmek çalmak da neymiş, gören de sizi aç bıraktık sanacak. Ben size akşam yemeği hazırlamadım mı?"

Abim: "Kardeşim ve ben bugün öğle yemeği de yememiştik." dedi.

- Vah vah, bir de öğle yemeğini sana işyerine mi getirecektim. Banane senin öğle yemeği yemeyişinden. Onu da ben mi düşüneceğim.

Annem ağlayarak: "Halime Abla, lütfen bunu bu kadar büyütme ne olur. Çocuk acıkmış ve biraz ekmek almış, onun adma ben senden özür dilerim" dedi. Ama Halime Teyze avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Gürültüde Hüseyin Amca da uyanmıştı.

- Ne oluyor burada, gece gece ne bağıırıyorsunuz?

- Ayol ödümü kopardı bu veled. Mutfağa girmiş ekmek çalıyordu. Gören de Bunları aç bıraktım sanacak.

- Halime Abla ne olur uzatma, acıkmış ve bir parça ekmek almış çocuk. Etmediğin hakaret kalmadı senin de.

Hüseyin Amca: "Neler oluyor burada, biri bana anlatsın!" dedi.

Halime Teyze hemen başladı anlatmaya:

- bu veledi hırsızlık yaparken yakaladım.

Hüseyin Amca: "Sen sus Halime Hanım. Delikanlı anlatsın."

- Hüseyin Amca* vallahi ben hırsız değilim, ben ve kardeşim çok açtık. Anneme söyledik, annem: "Bugün sabredin, uyumaya çalışın" dedi. Uyumaya çalıştık, ama uykumuz gelmedi. Kardeşim çok yalvarınca ben de dayanamadım, gelip mutfaktan biraz ekmek aldım.

- Ayol sen buna biraz mı diyorsun. Şuna bak, ekmeğin içine makarna koymuş görgüsüz. Her şeyin bir adabı var. Zahide, böyle terbiyesizlik olmaz.

- Kusura bakma Halime Abla, oğlumun adına ben özür diliyorum. Çocuk işte, yapmış bir cahillik, sabahleyin gideceğiz zaten.

- Yok bir de kakaydınız.
- Yok yok kalmayacağız, gideceğiz inşallah.

Hüseyin Amca Halime Teyzeye bağırdı:

- Ayıp Halime Hanım, sen ne biçim konuşuyorsun öyle.
- Yalan mı söylüyorsun ayol, ne var ne yok odaya taşıyıp yemişler işte.
- Büyütme Hanım, çocuk acıkmış ve bir parça ekmek almış bu kadar abartacak ne var.
- İyi Hüseyin Bey, bunların avukatlığını yapacak bir sen eksiktin o da tamam oldu.

Annem ağlayarak: "Halime Abla senden daha kaç kere özür dileyeceğim. Çocuk işten geldi ve açtı. Demek ki dayanamadı, geldi bir parça ekmek aldı. Benim çocuklarım hırsız değil. Allah aşkına ben sana sabahleyin on tane ekmek alayım. Ne olur sus artık. Size yük olduk, ama sabah erkenden gideceğiz.

Hüseyin Amca çok sinirlenmişti. Halime Teyzeye bağırınca, Halime Teyze de daha çok annemin üzerine gitti. Hayır Zahide, sen sabahleyin değil şimdi gidiyorsun.

- İyi de Halime Abla, gecenin bu vaktinde nereye gidebiliriz.

- Beni ilgilendirmez, nereye gidiyorsanız gidin.

Hüseyin Amca: "Delirdin mi Halime?! Gecenin bu vaktinde misafir kapıya koyulur mu?"

- Gerekirse evet.

- Olmaz öyle şey.

- Olur! Ben bu evin sahibesiysem, bunu yapmaya hakkım var.

- Sen bu evin sahibi olabilirsin, ama bunlar da tanrı misafiri. Allah rızası için evine aldığın insanlara böyle davranılmaz.

- Bana vaaz verme. senin kadar ben de Allah rızasını biliyorum. bu hırsızları da Bana savunma.

Hüseyin Amca: "Olmaz öyle şey, Zahide bacım çocuklarını al ve gidip yatın yarın sabah gidirsiniz.

- Hayır efendim şimdi gidecekler. Bakıyorum da Zahide Hanım'dan ayrılmak istemiyorsun. Komşum beni uyarmıştı da, ama ben inanmamıştım.

Hüseyin Amca: "Sen ne saçmalıyorsun ya! Çok ayıp sizin bu yaptığınız. Başka işiniz yok mu da insanları birbirine yakıştırıyorsunuz."

- Peki sen Zahide'nin avukatı mısın? Onu suçlayacağın yerde Beni suçluyorsun.

- Seni suçladığım Yok Ama senin bu yaptığın çok ayıptır.

- Ayıp mayıp anlamam, çocuklarım alsın, çıksın benim evimden.

Her şey benim yüzümden olmuştu. Zavallı abimin suçlanması da, annemin o kadar üzülmesi de benim açgözlülüğümden olmuştu. Halime Teyzenin onca hakaretlerine ve annemin hüngür hüngür ağlamasına daha fazla dayanamayan abim, annemin kolundan tutarak; "Yürü anne, istenmediğimiz yerde kalacak değiliz. Benim annem senin düşündüğünü yapacak kadar kötü bir insan değil. Ben de hırsız değilim. Siz hiç aç kalmadınız mı? Tabii sizin babanız ölmedi ki, onun için siz bizi anlayamazsınız" dedi. Halime Teyze durmadan konuşuyordu. Annem: "Eşyaları yarın alırım" dedi ve üzerimize bir şeyler alıp çıktık. Dışarısı zifiri karanlıktı. Ben, korkudan anneme sınımsız sarılmıştım. Annem mırıldandı: "Nereye gidebiliriz gecenin bu vaktinde?" Abim, annemden durmadan özür diliyordu.

- Üzülme oğlum, kadın zaten olay çıkarmak için bahane arayıp duruyordu. Bu olay

olmadan bana: "Yarımdan itibaren kendinize kalacak başka bir yer bulup gidin" demişti. O zaten patlamak için bir bahane arıyordu. Ben de açtım, ama Halime Abla'nın o tavrım görünce tokum dedim ve yemek yemedim. Keşke siz de biraz daha sabre-debilseydiniz.

"Ama anne biz çok acıkmıştık. Hem abimin hiçbir suçu yoktu ki, kamım doymayınca abime ben çok ısrar ettim."

- Tamam kızım geçti artık, bunu da görecekmışiz demek ki. Şimdi nereye gideceğimizi düşünelim.

- Parka gidelim mi anne?

- Olur, gidecek başka yer mi var? En azından orada kimse bizi kovmaz, dedi.

Parka gittik ve bir bankta oturduk. Hava çok soğuktu. Abimle ben anneme sınıksı sarıldık. Birkaç saat önce aklıktan uyuyamamıştık, parktayken de soğuktan uyuyamamıştık. O geceyi parkta geçirmiştik. Ortalık aydınlanınca abim işe ben de annemle beraber onun iş yerine gittik. Annem patronundan izin aldı ve beraber bütün gün ev aradık. Sonra kömürlük gibi bir yer bulduk. Eşyalarımızı almak için Halime Teyzelere gittik. Bahçe kapışma gelince annem elini ağzına götürerek; "Aaaa! Ne yapmaya çalışıyor bu kadın böyle. Yazıklar olsun bu kadar da olmaz artık", dedi. Halime Teyze camda bizi görünce hemen dışarıya çıktı ve kapıya dikilip kinayeli gözlerle bize bakıyordu.

Annem: "Halime Abla, birkaç saat daha sabredemedin mi? Yazıklar olsun komşuluk bu mu? Yani ne yapmışım ben sana bilmiyorum."

- Bana bir şey yaptığın yok, sadece bir şeylerin olmaması için önlemimi alıyorum ben.

- Ayıp ayıp, Allah'tan kork, böyle bir şey nasıl düşünürsün benim için.

- Tamam anam tamam, haydi topla pilini pırtını da gidin buradan...

Diğer komşuların da, kimisi camdan bakıyordu, kimisi kapıya çıkmış bakıyordu. Annem bir yandan ağlıyor, bir yandan da dışarıya atılan eşyalarımızı topluyordu. Annemin ağladığım gören komşularımız yanımıza gelip bize yardım ettiler. Annem, beni eşyaların yanında bıraktı ve eşyaları taşımak için araba bakmaya gitmişti. Annem gider gitmez komşular kendi aralarında konuşmaya başladılar. Herkesin merakı aynıydı. "Halime, Zahide'yi neden kovdu ve eşyalarım neden dışarıya attı?" Onlar fısıllı fısıllı konuşurken, annem küçük bir kamyonet alıp geldi. Komşuların da yardımıyla apar topar eşyalarımızı kamyonu yükledik ve mahalleden ayrıldık.

Yeni bir semte taşındık ve hayatımıza kaldığımız yerden devam etmeye başladık. Annemle abim çalışıyorlardı. Ben okula gidiyor ve eve geldiğimde de evi toparlıyordum. Annem, iş yerinde kendisine verilen meyveleri yemez, bana ve abime getirip paylaşırdı. Bazen de abim kendi payım yemez, okula götürmem için beslememe koyardı. Bir şey daha bizi mutlu ederdi. Annem yine iş yerinde verilen öğle yemeklerinde köfte ve tavuk olduğu zaman, onları yemez, eve getirir, abimle bana yedirirdi. Artık aç yatmıyorduk. Mahallemizdeki komşularımız da bazen bize yardım ediyorlardı. Tek sıkıntımız üvey amcamdı. Bazen içip içip gelip kapımıza dikilirdi. Her seferinde annem onu içeri almaz, o da anneme bir sürü hakaret eder giderdi. Annem bana sıkı sıkı tenbih ederdi: "Amcanı biz yokken salon içeri alma kızım" derdi. Amcam, eşinden ayrılmış kumarbaz ayyaşın biriydi. Rahmetli babam da onu hiç sevmezdi. İlkokulu bitirince, annem beni de konfeksiyon atölyesine koydu. Ama ben okumak istiyordum. Çünkü en çok istediğim okuyup hemşire olmaktı, ama annem çalışmam gerektiğini söyledi. Çünkü abim annemi dinlemiyor ve

çalışıp kazandığını da anneme vermiyordu. Abimin takıldığı arkadaş çevresinin iyi olmayışı, abimi de sürüklemişti. Abimin o yaşta sigara ve alkol kullanması, annemi çok üzüyordu ve onun ağlamadığı tek bir akşam yoktu. Annem haklıydı, bir tek onun çalışması yetmezdi; benim de okumam büyük bir külfet olurdu. Çalışmak ilk başlarda bana zor gelmişti. Ama daha sonra işi öğrenince alışmıştım. Zor olan ise, babam öldükten sonra hayatımızda peşpeşe yaşanan kötü sürprizlerdi. Annem bir akşam, yanında hiç tanımadığımız bir adamla eve gelmişti.

- Bu sizin üvey babanız, ben evlendim, dedi.

- Neee? Evlendin mi?

- Evet kızım, evlendim. Ömer Bey'le. Biliyorum şaşırıdın, ama başka çarem kalmadı. Şaşkınlığım anlıyorum yavrum, ama tepkinizden çekinerek size bu durumu açamadım üzgünüm, dedi.

- Üzgün müsün? Duyduklarımın ve gördüklerimin karşısında dünya başıma yıkılmış ve o küçük ev Bana mezar olmuştu adeta. Annem yerinden kalktı ve gelip yanıma oturdu.

- Bana kızdın biliyorum, ama çaresiz kaldım kızım, inan hayat çok acımasız. Bir yandan hayat mücadelesi, diğer yandan üvey amcanın bize kötü bir şekilde musallat olması, abinin halini görüyorsun, ne yapacağımı hangisiyle baş edeceğimi bilemedim işte. Ama Ömer Bey de iyi bir insan, eminim sizi üzmeyecektir, dedi.

Ben anneme hiçbir cevap vermedim. Çünkü çenem kilitlenmişti adeta. Annem saçlarımı okşayarak; Canan, kızım, baban öldükten sonra ne kadar zorluk çektiğimizi biliyorsun. Hem başımızda bir erkeğin olması kötü bir şey mi? Abinin hâli ortada, beni hiç dinlemiyor, dedi.

Ben, hiçbir şey söylemeden kalkıp odama gittim. Resim albümünü alıp babamın bütün resimlerini çıkardım. Annem ve babamın birlikte çekildikleri resimlerini kestim, babamın resimlerini annemin resimlerinden tek tek ayırdım. "Annem artık yeni kocasıyla, resim çeksin. Babamın yanında yeri yok onun." Babamın resmini defalarca öptüm ve onu yüreğime basıp kalbimin derinliklerine gömmek istiyordum.

- "Babacığım seni çok özledim. Sana ihtiyacım var baba! Neden bizi bırakıp gittin? Biliyorum, annem seni hiç sevmemiş, sevseydi evlenmezdi. Ben büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştım. Acaba abim ne diyecekti bu duruma?"

Annem odaya geldi ve resimleri kesilmiş görünce çok şaşırıldı:

- Kızım neden böyle bir şey yaptın? Ben sizden vazgeçmedim. Ama görüyorum ki sen benden hemen vazgeçmişsin bile... Allah aşkına, birçok çocuğun annesi veya babası ölüyor. Kocası ölünce bir tek evlenen kadın ben miyim? Neden böyle yapıyorsun?

- Bu adamı alıp eve getirmeden önce bize de söyleyebilirdin anne! Abimin tepkisini hiç merak etmiyor musun? O ne diyecek bu işe!..

- Abinin Seni Beni düşündüğü mü var?

- İyi, sen de düşünmemişsin zaten.

Abim akşam geç saatte eve gelmişti. Evimiz iki göz odaydı. Bir giriş, bir de yatak odası vardı. Ben yatak odasında yattığım için üvey babam da girişteki kanepede uyuyordu. Abim adamı fark edince anneme: "Bu herif de kim?" dedi.

Annem endişeli bir sesle: "Şey, tanrı misafiri oğlum" dedi.

- Misafir yanlısı adrese gelmiş ama.

- Hele bir otur oğlum, konuşalım seninle.

- Oturdum işte, ne konuşacakmışız? Hem önce sen bu herifin ne işi var burada onu söyle bana.

Ben abimin sesini duyar duymaz hemen kalkıp yanına geldim. Çünkü abimin kötü bir olay çıkarmasından korkuyordum. Annem abime: "Ben evlendim oğlum. Bu gördüğün adam da benim eşim, sizin de üvey babanız."

- Ne?! Sen evlendin mi?

- Evet, evlendim.

- anne sen böyle bir şey nasıl yaptın?

- Neden, ben insan değil miyim?

Abim ve annemin bağırma seslerinden adam da uyanmıştı. Önce şaşkın şaşkın abimle annemi izledi. Abim annemin üzerine yürüyünce adam da söze kanşıp müdahale etti. Abimin gözleri dönmüştü adeta. Daha fazla dayanamadı ve adamın üzerine yürüdü: "Bana nasihat etmek sana mı düştü lâın. Defol çık bu evden, seni gebertirim, dedi.

Annem abimin kolunu tuttu ve; "Hayır oğlum, o hiçbir yere gitmeyecek, burası onun da evi ve burada kalacak" dedi.

- öyle mi anne! Yoksa Zahide Hanım mı demem lazım? O zaman ben giderim bu evden.

- Yapma oğlum, ne olur, Ömer Bey de baban sayılır.

- Hayır! Benim bir babam vardı, o da öldü.

Abim eğilip ayakkabılarını alırken ben hemen kapıya yaslandım: "Ne olur abi, gitme, yalvarırım benim için kal, gitme!" dedim.

- Çekil Canan, annem tercihini yapmış, burada kalırsam bu herifi öldüreceğim yoksa.

- Gitme abi! Ne olur gitme.

- Merak etme kardeşim, bir yer bulup gelip seni de alacağım, dedi.

Onca yalvarmalarım rağmen abim çekip gitmişti, Annemin şok edici sürpriziyle birlikte bir de abime üzülmüştüm. Üvey babam annemi teselli ediyordu. Ben de arka odaya geçtim, babamın resmine sarılıp sabaha kadar ağladım. O gece hiç uyumamıştım. Annem ve üvey babam uyuyorlardı. Onlar da sabaha karşı uyumuşlardı zaten. Kalktım üzerimi giyindim ve işe gittim. İş yeri henüz açılmamıştı. Atölyenin kapısında oturup bekledim. Ustabaşı geldi, atölyeyi açtı. Bütün gece ağlamaktan yüzüm gözüm şişmişti. Bana; "Canan, hasta mısın?" diye sordu.

- Hayır!

- Ama hiç İyi görünmüyorsun. Evde kötü bir şey mi oldu?

- Bana bir şey sormayın! Konuşmak istemiyorum.

- İyi, sen bilirsin.

İş yerinde herkes, bana ne olduğunu soruyordu. Ama ben hiç kimseye bir şey söylemeden ağlıyordum.

Bir ara fenalaştım, ustabaşı; "İstersen patronla konuşayım, seni eve gönderelim" dedi.

- Hayır ben iyiyim, eve gitmek istemiyorum.

- Ama İyi görünmüyorsun.

Sinirlerim çok bozulmuştu. Kendime daha fazla hakim olamadım ve hüngür hüngür ağladım. Eve gitmek istemiyordum. Çünkü evden çıkarken, annem ve üvey babam evdeydi. Ustabaşı da benim o halimi görünce gidip patronla konuştu. Patron beni yanına

çağırdı.

- Canan, gel kızım otur şöyle, sen geldiğinden beri ağhyormuşsun, kötü bir şey mi var?

Başımı sallayarak, "Hayır" dedim.

- Öyleyse Neden ağlıyorsun?

Ben yine başımı salladım. Ama ağlamama da engel olamıyordum.

- Sen yok desen de canını sıkan bir şeylerin olduğu belli, ama paylaşırsan belki bir faydamız olur diye düşünüyorum, dedi.

Ama ben anlatmaya çalıştıkça sözler boğazımda düğümleniyordu. Patron yerinden kalktı ve gelip yanıma oturdu: "Canan, kızım neden ağlıyorsun? Belli ki kötü bir durum var, ama sen anlatmıyorsun. Bu şekilde sadece ağlamakla bir çözüme varamayız."

- Fatih Abi, annem evlenmiş!..

- Evlenmiş derken, sizin haberiniz yok muydu?

- Hayır, söylemedi. Kötü bir sürpriz oldu bizim için de.

- Annen sizi bıraktı mı?

- Hayır bırakmadı. Ama bize sormadan evlenmiş.

- Tamam Canan, annen size sormadan evlenmesi küçük bir hata belki, ama sizi terk etmemiş, evlenmesinde de bir sakınca yok Bunu bu kadar büyütecek ne var ki, şu haline bak, gören de annen ölmüş sanacak. Hâlbuki annen sadece evlenmiş ve annesi evlenen tek çocuk siz değilsiniz. Annen çok genç, tekrar evlenmesi de doğaldır.

- Annemi affedemiyorum. Dün akşam bir adamla eve geliyor ve; "Ben evledim çocuklar" diyor. Bu da sizin üvey babanız. Madem böyle bir niyeti vardı, benimle ve abimle paylaşabilirdi. Ama yapmadı. Beni ve abimi hayâl kınkılığına uğrattı. Abim evi terk etti. Şimdi daha mı iyi oldu, darmadağın olduk işte. Üvey baba geldi, abim evi terk etti.

- Bence abin, annene haksızlık etmiş. Çünkü annen evlenip, sizi terk edip gitmemiş. Siz de annenize haksızlık etmeyin. Evlenip sizi ortada bırakmış olsaydı siz haklısınız derdim, ama bu durumda haklısınız diyemiyorum. Anneniz size söylemediği için kırgınsınız, ama anneniz sizin tepki göstermenizden çekinmiştir belki de. Çünkü şimdi gösterdiğiniz tepkiyi o zaman da gösterebilirdiniz. Onun için annenizi suçlamak yerine onu anlamaya çalışın.

- ben babamı çok özlüyorum Fatih Abi.

- Ölenlerin ardından hepimiz üzülüyor ve onları özülüyoruz. Ama ne üzölmek, ne de özlemek onları bize geri getirmiyor maalesef. İnşallah üvey baban iyi bir adamdır da, size bir baba gibi kol kanat gerer bari. Sen üzölme kızım, her şey düzelir. Annenizi de anlamaya çalışın, hayat çok meşakkatli, annen de bu yükü tek başına kaldıramadı demek ki. Bir hayat arkadaşıyla paylaşmak istedi.

- İyi de, annem bunu bizimle de paylaşabilirdi.

- Hatalar insanlar içindir Canan, hepimiz hata yaparız. Siz de birbirinizi suçlamak yerine daha çok sahip çıkın. Bu sizin için daha büyük kazanç olur, dedi. Patronumla konuştuğundan sonra biraz rahatlamıştım. Ondan izin isteyip kalkmak istedim, ama patron ustabaşım çağırıp bana yiyecek bir şeyler almasını söyledi.

- Biliyorum, sen şimdi annene kızıp yemek de yememişsindir.

- Evet, dün akşam henüz yemek yememiştim. Annemle o adam eve gelince, o kötü sürpriz yetti zaten bana.

- Tamam kızım, sen şimdi git karnım bir güzel doyur ve işinin başına dön. Üzölme artık,

abim de eve döner, her şey düzelir.

YABANCI BİR ADAMLA YENİ BİR HAYAT

Patronumla konuştuktan sonra anneme karşı olan öfkem dinmişti. Evde küçük bazı değişiklikler yapılmıştı. Örneğin; benim yattığım odayı, annem kendileri için yatak odası yapmıştı. Bunun için de üzölmüşüm. Girişte iki kanepede vardı. Bu durumda ben bir kapenede, abim de -dönerse- öbür kanepede yatacaktık. Kanepeye oturdum ve abimi düşündüm; "Nerede o şimdi, ne yapar tek başına. Ah abi ah... neden darmadağın olduk böyle? Niçin bizim başımıza geldi bütün bunlar?"

Abimi düşünürken uyuyup kalmışım. Annemlerin geldiğini bile duymamıştım. Fakat bir ara üzerimde bir gölgenin olduğunu hissettim ve gözlerimi açtığımda üvey babam elinde battaniye karşımda duruyordu:

- Uyuyup kalmışsın, üzerini örtecektim.

- Sağol istemez,

- Konuşalım biraz Canan.

- Konuşacak bir şey yok.

- Ben, yine de konuşalım derim.

- Sen dersin de, ben o diyeceklerini dinlemek istemiyorum.

- Kızgınlığını anlıyorum.

- iyi, anlıyorsan madem neden ısrar ediyorsun?..

- Çünkü konuşursak birbirimizi daha iyi anlayacağımıza inanıyorum. Biliyorum, ben senin bahanın yerini tutamam belki, ama seni bir evlat gibi bağırma basabilirim. Eğer sen de istersen.

- İstemem.

- Peki, beni hiç tanımadan benden bu kadar nefret etmen doğru mu?

- sen bizden annemizi aldın. daha ne yapacaksın ki?

- ben annenizi sizden almadım. Yalnız bu aileye bir kişi daha katılmış sapmaz mısınız?

- senin yüzünden abim evi terk etti.

- Onu bulup getireceğim. İnşallah yine eskisi gibi olursunuz. Annemin mutfakta bizi dinlediğini biliyordum. Daha sonra annem de mutfaktan gelip, o da lafa kanştı.

- Canan, lazım, Ömer Bey kötü bir insan değil. Onu tanıdığınız zaman siz de seveceksiniz.

- sen sevmişsin ya yetmez mi?

Annem; "Allahım sen bana sabır ver, nedir benim bu çilem."

Üvey babam anneme; "Tamam Zahide Hanım, üzerine gitmeyelim şimdilik."

Annemi o zamanlar anlayamamıştım. Ama hayatın çilesiyle tanışınca annemi daha iyi anlamıştım. Fakat ne çare ki; "Seni anlayabiliyorum anne" demek için de zamanı geriye almak mümkün olmuyordu işte.

İşin kötüsü, o zamanlar gidip ağlayacağım bir odam da yoktu. Küçük bir oda vardı, onu da annem kendisi için hazırlamıştı. İkisi bir arada küçük bir tuvalet ve banyo vardı. Ben de banyoya gidip kapısını kilitle, orada ağlardım. Sonunda üvey babam evin uygunsuz olduğunu söyleyerek; "Tez zamanda kendimize daha büyük bir yer bulalım" dedi.

Aslında adam iyi birine benziyordu. Ama ben, onu babamın yerine koyamıyordum. Abimin onun yüzünden evden gitmesi de ona karşı öfkemi artırmışü. Abimin evi terk

etmesinin üzerinden üç gün geçmişti Ondan bir haber de alamamıştık. Annemin de çok üzül­düğünün farkındaydım. Ama yine de annemin üzül­düğüne üzüle-miyordum. Çünkü abimin evi terk etmesinin sebebi de, annemin beklenmedik sürprizi­ydi.

Annem akşam yemeğini hazırlarken benim de kendisine yardım etmemi istemişti. Annemin yardıma ihtiyacı yoktu aslında. Onun gayesi evliliğini bana da kabul ettirmekti. Ama benim de inadım inat, anneme karşı asla yumuşamıyordum. Biz sofrayı kurarken kapı çalındı. Ben gidip kapıyı açtığımda abimin elinden kocaman bir bıçak; "Nerede o herif, gitti mi? Gitmediyse soracağım ona nasıl almış benim annemi?"

- Abi yapma!

- sen karışma Canan. ben cici babaya hoşgeldin dememiştim. Ona şimdi hoşgeldin diyeceğim.

- Abi yalvarırım yanlış bir şey yapma!.. O kötü biri değil.

- Ne o, bakıyorum sen de yumuşamışsın. Demek ki annemi kandırdığı gibi seni de kandırmış.

- Hayır abi ne olur yapma! Bırak o bıçağı.

Annem abimin elindeki bıçağı görünce donup kaldı. "Oğlum, Allah aşkına ne yapıyorsun sen?"

- Müstakbel kocana hoşgeldin diyemedim o gün, şimdi kendisine hoşgeldin diyeceğim.

- Yapma oğlum Allah aşkına bırak o bıçağı. Ne olur daha fazla beni üzme!..

- Ben seni üzmedim anne, ama sen beni ve kardeşimi üzdün.

- Hayır oğlum, ben size daha iyi sahip çıkabileyim diye evlendim.

- sen tek başına da bize sahip çıkabilirdin. bu adama da ihtiyacımız yoktu.

Üvey babam abimle konuşup onu sakinleştirmeye çalıştı. Abim ona bağırarak; "Bana vaaz vermek sana mı kalmış lân?"

- Sen sarhoşsun şimdi, yat uyu, yarın sabah sakin kafayla konuşalım.

- Sen kime sarhoş diyorsun babalık, dedi ve elindeki bıçağı üvey babamın karnına sapladı. Üvey babam kanlar içinde yere yığıldı. Ben gördüklerim karşısında donup kalmıştım. Annemin çığlıklarını duyan komşular koşup geldiler hemen. Abim kaçı­maya çalıştı, fakat komşular engel olup ahimin kaçmasına izin vermediler. Ambulans çağrıldı ve üvey babamı hastaneye götürdüler.

İnsanın gözleri önünde bir insanın katledilmesi kadar korkunç bir şey daha yoktur sanırım. Üvey babam kanlar içinde yerde yatarken görmem, beni derin bir vicdan azabına sürüklemişti. Çünkü benim ve abimin kızgınlığı yüzünden olmuştu bunlar. Komşular abimi götürüp polise teslim ettiler. Üvey babamın yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Annem ambulansla hastaneye gitmişti. Ben evde yalnızdım. O gece sabaha kadar uyumadım ve adamcağızın kurtulması için dua etmişim. Sabahleyin işe gitmeden doğru hastaneye gittim. Üvey babam kurtulmuştu, ama ameliyatla dalağı almışlardı. Hasta-hanede on gün kadar yatmıştı. Zavallı annem de hasta-hane ve karakolun arasında gidip geliyordu. Hem üvey babama bakıyor, hem de abim için uğraşıyordu. Üvey babam taburcu olunca karakola gidip ahimden şikâyetçi olmadığını söylemiş ve onu serbest bıraktırmıştı.

Annemin de dediği gibi adam gerçekten çok iyi bir insandı. Çünkü abime hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Abim, şaşkın ve mahçuptu. Üvey babam: "İnsanlık hali, bazen istemeden de insanlar hata yapabiliyorlar işte. Neyse, biz olmuşa değil de geleceğe

bakalım. Bir anlık öfke, istemediğimiz ve daha sonra pişman olacağımız şeyler yaptırabiliyor. Ama zaman her şeyin ilacı ve en derin yaralan bile iyileştirebiliyor, dedi.

Abim, üvey babamdan özür diledi ve olayın olduğu gün, amcamın abimi dolduruşa getirmesiyle böyle bir hata yaptığını söylemişti. Amcam bize zarar vermek için bu sefer abimi kullanmıştı. Onun tek derdi annemdi. Çünkü anneme birlikte yaşamayı teklif etmiş ve annem, amcamın bu çirkin teklifini kabul etmemişti.

Bundan dolayı da sürekli bizimle uğraşıyordu. Abim o gün olanların sebebinin amcam olduğunu anlatınca, annemin neden Ömer Amcayla böyle alelacele evlendiğini anlamıştım. Üvey babam abimi dinledikten sonra; "Amcazadenizin ne maksatla delikanlıyı zehirlercesine doldurduğu açık. Belli ki, yeğenine hiç acımamış, onu kötü emelleri için kullanmış; beni mezara, delikanlıyı ha-pise koyduracaktı. Tabii bu durumda mağduriyetiniz artacak ve sizi istediği gibi ağma düşürecekti. Ama Allah'a şükür ki her ikimiz de ucuz kurtulduk. Onu Allah'a havale edeceğiz ve bundan sonrası bakacağız. Biliyorum, ben sizin babamın yerini tutamam, ama bir baba gibi olmaya gayret göstereceğim, dedi.

HAYATIMIZDA YENİ BİR SAYFA AÇMIŞTIK

Üvey babam da tamamen iyileşmişti. Onun yardımıyla abim yeni bir iş bulmuş, çalışıyordu. Onun sayesinde abimde bayağı düzelmeler olmuştu. Dördümüzün çalışması, durumumuzu da düzeltmişti. Ben, elişçiliğinden makinaya geçmiştim. Hayallerim yavaş yavaş gerçekleşiyordu. Bir de hayalimde, annemin işten ayrılıp artık evde dinlenmesi vardı. Ama o illa da çalışıp küçük de olsa bir ev alıp, kira derdinden kurtulmak istiyordu. Bu arada abimin askerlik kâğıdı gelmişti. Annem, sevinç ve üzüntüyü bir arada yaşıyordu; "Oğlum askere gidecek kadar büyüdü, delikanlı oldu, şükür. Ama hasret çekmek de zor diyordu."

Biz geleceğe umutla bakarken, kara gölgeler de peşimizi hiç bırakmıyordu. Üvey amcam sürekli abimin yolunu kesip, sürekli onu tahrik edip duruyordu:

- Kalıbından utan lân, bir de erkeğim deyip dolaşıyorsun. Bir adamın işini bitiremedin, tüh sana, diyordu.

Annem sürekli abime nasihat eder; "Allah aşkına oğlum, o adamdan uzak dur. O sana zarardan başka bir şey vermez. Ömer Beyi sana öldürtecekti. Salon o ayyaşın dolduruşuna gelme oğlum", diyordu.

- İyi de anne, söylediği şeyler gururuma dokunuyor. Herkesin içinde bana: "Yuh sana, bir annene bile sahip çıkamadın. Şimdi babanın kemikleri mezarda sızlıyordur", deyip alay ediyor.

- Desin, sen ona aldırma, herkes onun ne mal olduğunu biliyor. Sen sakın onun bir daha dolduruşuna gelme.

- Anlamıyorsun anne! Dün iş yerime geldi, yine herkesin içinde beni rezil etti. Söyledikleri yenilir yutulur şey değil.

- İyi de oğlum, sen bir defa onun kışkırtmasıyla, öfkeyle kalktın. Az kalsın adamcağızı öldürüyordun ve hapislerde çürüyecektin. Bir daha, geldiği zaman görüşme ve yolunu değiştir.

- o ayyaş ne yapar eder yine Beni bulur.

Annem abimi ne kadar üvey amcamdan uzaklaştırmaya çalışsa da, o, karabela gibi

etrafımızda dolaşıp duruyordu. Son çare taşınıp izimizi kaybetmeye karar verdik ve Samatya da bir ev bulup hemen taşındık. Burada beş ay kadar amcam belasından uzak, huzurlu bir şekilde kaldık. Ama su uyur düşman uyumaz misali, amcam da pes etmemiş ve arayıp izimizi bulmuştu. Bir gün annemin iş yerine gidip: "Senden öyle bir intikam alacağım ki, dünyaya geldiğine pişman olacaksın Zahide" demişti.

Annem de; "Belam Allah'tan bul inşallah" demişti.

BENİ ÖLDÜR AMCA! DİYE YALVARDIM

Aylardan Temmuz, işlerin yoğun olduğu dönemlerden bir gün. Yol çalışmasından dolayı elektrik trafosu patlamış ve elektrikler kesilmişti. Makinacılarla bütün gün oturduk. Akşam paydosuna iki saat vardı. Patron bize: "Elektrikler gelmeyecek, boşa oturmayın. Evlerinize gidin, diğer günler birer saat çalışır, bugünü telafi ederiz, dedi. Biz de dağıldık, herkes evine gitti. Eve erken geldiğim için evde henüz kimseler yoktu. Kapıyı kilitledim ve banyoya girmek için üzerimi çıkarıyordum ki kapı çalındı. Üzerimi tekrar giyinip kapıya gittim:

- Kim o?..
- Canan benim.
- ne istiyorsun amca? Burayı da mı buldun?
- Ben sizin amcanızım Canan, düşmanınız değilim. Kapıyı açar mısın?
- Hayır, git buradan amca.
- çok önemli bir şey söyleyeceğim ama.
- Ne söyleyeceksen söyle, seni duyabiliyorum.
- Çok önemli dedim ya!..
- Neymiş o kadar önemli olan şey!..
- Abin!
- Ne olmuş abime!
- çok kötü Canan.

Abin deyince kapıyı açtım; "Abime ne oldu amca? Amcam her zamanki halinden daha üzgün görünüyordu ve kötü bir şeylerin olduğuna inandırmıştı beni. İçeri geçip konuşmak istedi. Ben de ne olduğunu öğrenmek için onu içeri aldım. Amcam da çok kötü bir şey olmuş gibi kanepeye oturdu. "Bana bir bardak su ver, dilim damağım kurudu" dedi. Ben hemen mutfağa gidip bir bardak su getirdim; "Amca ne olur abime ne olduğunu söyler misin?"

- Patlama söyleyeceğiz! Annenler ne zaman gelirler.
- bir saate kadar gelirler
- İyi, sen şimdi bana bir bardak su daha ver bakalım.

Ben mutfağa su almaya giderken, amcam arkamdan gelip ensemden tuttu ve ağzımı kapatarak beni annemlerin odasına sürükledi.

- Amca ne yapıyorsun, delirdin mi sen?
- Evet delirdim. Annen Beni delirtti. Ona intikamım çok acı olacak demiştim.
- Amca yapma ne olur, bana kıyma, sen benim amcamsın, bunu bana yapma amca, yalvarırım yapma.
- Kes, ben senin öz amcan değilim.

Ona yalvardım; "Beni öldür, ama bunu bana yapma" dedim.

Ama o, bağırمامam için ağzımı bağladı ve dünyamı kararttı. Üvey amcamın yüzü o kadar çirkinleşmişti ki; o gün gözüme görünen o canavanmsı sureti hiçbir şekilde izah edemem. Bana; "Günlerdir bu civarda sizi gözetliyordum. Ben annenden intikamımı aldım. Sizinle benim daha işim olmaz" dedi ve çekip gitmişti. O canavar yapmış olduğu kötülükle de kalmamış, konu komşuya üvey babamın bana tecavüz ettiğini söylemişti. Annemin iş dönüşünü gözleyen komşular, annemi görünce:

- "Zahide Hanım, eşiniz kızınıza tecavüz etmiş" deyince annem adeta çılgına dönmüştü. Kapıyı açıp içeri girince deliler gibi evin içinde beni aradı. Yatak odasına girip beni öyle görünce saçlarını yolup çığlık çığlığa bağırılmaya başladı. Komşular amcama inanmış ve polise haber vermişlerdi. Annem bana; "Bunu sana kim yaptı Canan, kim yaptı bunu?" Üvey baban mı yaptı? Konuşsana kızım." Zavallı annem deliye dönmüştü. "Ne olur biri bana bunun bir kâbus olduğunu söylesin" diyordu. Ama ne yazık ki, başıma gelen o felâket gerçektir. Kâbus değildi. Üvey babam olan bitenden habersiz işten gelmişti. Karşısında polisleri görünce şaşırıldı ve; "Memur Bey, kötü bir şey mi var?"

- Evet Ömer Bey, kötü bir şey var ve sizi tukukluyo-rum.
- Tutukluyor musunuz? Niye ben ne yaptım?
- üvey kızınıza tecavüz etmekle suçlanıyorsunuz.
- Neee... Şaka mı bu ya!..
- Biz de öyle olmasını dilerdik.
- Zahide Hanım neler oluyor. Canan nerede?
- Ömer, kızıma bu kötülüğü sen mi yaptın?
- Sen ne söylüyorsun Zahide, böyle bir alçaklığı benden nasıl beklersin. Canana sorsana, ben şimdi işten geldim. Sabahleyin de ben hepinizden önce çıkmadım mı? diyordu.

Ömer Beyin elleri kelepçelendi ve karakola götürülüyordu. Cananın; "Hayır!., "çığlıkları arka odada yankılanıyordu. Zahide Hanım kızına sarılmış, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Canan şuurunu kaybedercesine bağırıyordu.

- Hayır yapma amca, beni öldür, beni öldür amca, bana bunu yapma, diyordu. Zahide Hanım kızına kötülüğü kimin yaptığım anlamıştı. Yan dairede oturan komşumuza:

- "Kızımın biraz ilgilenir misin? Benim acilen bir yere uğramam lazım" dedi ve tam kapıdan çıkıyordu ki, Yusuf eve geldi.

- anne hayırdır bir yere mi gidiyorsun?
- Evet oğlum! Dışarda biraz işim var. Uzun sürmez gelirim birazdan, dedi ve hızla dışarıya çıktı.

Yusuf içerdeki komşuları görünce bir şeylerin ters gittiğini anladı ve arka odaya geçip beni o halde görünce;

"Kardeşime ne oldu?" diye' sordu, Komşuların kaçamak cevaplarından şüphelenen Yusuf, hemen annemin peşinden koşarak gitti.

- Anne dur! Bana ne olduğunu anlat. Canan'a ne oldu? Sen nereye gidiyorsun?
- Kardeşinin hayatını mahvetti o alçak. Kızımın hayatını kararttı. Ne istedi bizden! Ne istedi kızımın!

- Anne, beni delirtmeden ne olduğunu anlatır mısın? Bana neden kimse bir şey anlatmıyor! Ömer Amca nerede? O alçak dediğin kim anne?

- Polisler tutukladı Ömer Beyi.
- Neden tutukladılar?
- Kardeşine tecavüzden tutukladılar.
- Ne! Öldürmeliydim onu öldürmeliydim. Ama bu sefer onu lime lime doğrayacağım.

Ben karakola gidiyorum.

- Dur oğlum dur. Kardeşine bu kötülüğü yapan o değil.

- Kim ya?

- Amcan! O kahrolası amcan yapmış, komşulara da; "üvey babası kızma tecavüz etti" demiş. Ne istedi bizden!

- anne sen eve dön.

- Hayır Yusuf, sakın oğlum yanlış bir şey yapma, sen git Ömer Beyi karakoldan çıkar.

Ben hemen dönerim.

Hayır ben ırz düşmanının cefasını kendi ellerimle vereceğim anne.

-Hayır oğlum bırakmam.

-Eve git anne!..

-Hayır, dedim, ben de seninle geleceğim,

Ennem ve abim kavga doğuş taksiye binip Küçük çekmeceye üvey amcamın evine gitmişlerdi. Bu arada amvam kaçıp izini kaybettirmek için eve gelmiş ve alelacele bir şeyler koymuş, tam kapıdan çıkıyormuş ki, Yusuf abim ve annemi karşısında görünce telâşa kapılarak kaçmaya çalışmış. Ama annem:

-Kızminın hayatını kararttın şimdi de kaçyorsun ha! 'Ne İstedin bizden? Ne istedin günahsız bir çocuktan, Allah seni kahretsin,

-Yusuf,yeğenim, bunlar karı-koca bir olmuş bana iftira ediyorlar. Sakın inanma bunlara!

Ben senin amcamım.

-Evet, sen benim amcamsın. Canan'ın da amcasısın değil mt? "

- Elbette `amcanızım. Bunlar bana iftira ediyorlar.

- Sakın inanma bunlara Yusuf,

Gir içeri Amcamsın ha» Sen Allah'tan da mı korkmadın. Şerefsiz!

-Yusuf yapma yeğenim. Tek suçlu ben değilim» her şey anneniin yüzünden

-Doğru, önce anneme asıldın.ç Annem senin pisliğinden kurtulmak için evlendi. Anneme zarara vermek için beni kullandın. Senin belandan uzak durmak için başka bir yere gittik Ama sen peşimizi bırakmadın. Ta ki bizi mahveden? kadar. Seni öldüreceğim!..

- Yusuf, yapma oğlum. Polise şikâyet edelim, cezasını kanun versin sen bırak bu pisliği.

Yusuf'la amcası yumruk yumruğa dövüştüler. Amcası Yusuf u itip masanın üzerindeki bıçağı aldığı gibi Yysufun bacağına sapladı. Olanların karşısında şaşkına dönen Zahide Hanım, sandalyeyi kaidtnp Haydarın kafasına vurdu. Bu arada Yusuf ani bir hamleyle amcasını elindeki bıçağı aldı ve amcasına sapladı. Zahide: "Bırak o bıçağı oğlum, ille de öldürmek istiyorsan bırak da ben öldüreyim. Bu pisliğin kanyla ellerini kirletme."

Bunu öldüreceğim anne, bu pisliği yaşatmayacağım.

- Yapma oğlum. Allah aşkına yapma, seni de kaybetmeye dayanmam. Yaralısın Yusuf, çok kan kaybediyorsun.

Zahide, Yusuf un elindeki bıçağı almaya çalışırken yerde yaralı yatan üvey amca sürünerek kaçmaya çalıştı. Yusuf ikinci kez bıçağı amcanın bacağına vurdu, Za-hide'nin

çığılına koşan biri, kanlar içinde yerde yatan iki kişiyi görünce hemen yardım çağırıldı. Amca Haydar m durumu oldukça ağırdı. Kamından ve bacağından bıçaklanmıştı. Yusuf da sağ baldırından yaralanmıştı.

Üvey amca hastaneye, Zahide ve Yusuf da haneye teatYûz ve kasten adam öldürmeye teşebbüsten tutuklanmışlardı. Yusuf, tedavisi için geçici olarak hasta- haneye sevk edilmişti. Bir insanın kötü emelleri yüzünden bir aile paramparça olmuştu. Tecavüzün sanığı üvey amca olduğu ortaya çıkınca, üvey baba serbest bırakıldı. Canan yan deli gibi yatağın içine oturmuş, suskun ve hiç gözlerini kırpmadan bir noktaya kilitlenmiş bakıyordu. Üvey babası eve gelince Cananın durumunu vahim gördü ve onu hemen götürüp hastaneye yatırdı. Üç ay kadar Ruh ve Sinir Hastalıkları bölümünde yattıktan sonra taburcu edildi. Üvey babası Cananı eve getirince oturup onunla konuştu; "Ben ne söylesem, ne yapsam sana geçmişini geri getiremem kızım. Seni o pislikten koruyup kollamadığım için çok üzgünüm. Beni bağışla kızım, ama ben burada seninle kalamam. Çünkü kalmam sana daha çok zarar verir. Benden sana hiçbir zarar gelmez, ama insanların yanlış düşünmesi seni de beni de çok üzer. Teyzeni aradım, seni onun yanına göndereceğim. Buralarda durma kızım. Yaşadığın bütün kötülükleri burada bırak, git. Burası sana hep yaşadıklarını hatırlatacaktır. Annenle abinin cezası belli değil daha. Ben arasına onları ziyaret eder, sana haber yollarım", dedi.

TEYZEMDE ANNEMİN KOKUSUNU BULURUM SANMIŞTİM

Üvey babam eşyalarımızı sattı ve bütün parayı bana verip beni Teyzemlere gönderdi. Gittiğim ertesi günü Teyzemle oturup sohbet ettik. Teyzem bana;

- Evin eşyalarını ne yaptınız, diye sordu, ben de:
- Ömer Baba hepsini sattı ve parasını da bana verdi, dedim.
- İyi o zaman, dedi.

Birkaç gün sonra bana; çok ihtiyaçlarının olduğunu ve bir miktar para vermemi istedi. Ben de verdim. Teyzemde kalalı yaklaşık bir ay olmuştu. Annemi ve abimi çok merak ediyordum. Teyzeme: "Annemleri görmeye gidelim. Ben her ikisini de çok özledim, hem avukatını da bulup konuşalım, cezalarının belli olup olmadığını da öğreniriz" dedim. Teyzem; "Olur bakarız" dedi. Eniştem; "Avukata verecek paranız var mı?" dedi.

- Var.
- O!.. Desene sen zenginsin. Hanım, Canan a iyi bak o zaman. Sen bizim velinimetimizsin, dedi.

Teyzem bugün yarın deyip sürekli beni oyalıyordu. Eniştem etrafımda dönüp duruyordu. Teyzem de bu durumdan rahatsız olduğu her halinden belliydi. Ama teyzemden başka da hiçbir yakınım yoktu. Teyzemin bana karşı gönlünün hoş olması için bütün paramı ona vermiştim. Parayı alınca bir ara bana karşı şefkatli davrandı. Fakat eniştemin bana karşı olan tutumu teyzemi de rahatsız etti. Benimle konuşmuyor ve yemeğe oturdukları zaman beni çağırılmıyordu. Dayanamadım ve teyzemle konuştum.

- Teyze ben farkında olmadan yanlış bir şey mi yaptım? dedim.
- Hayır Canan, sen değil! Ama sanırım ben seni çağırarak yanlış yaptım, dedi.
- Bir başıma nereye gidebilirim ki, üvey babam da beni istemedi.
- Bilmiyorum Canan, ama burada da kalamazsın. Eniştene pek güven olmaz. Daha beter bir şey yaşamayı istemem.

- Anlıyorum teyze, sen de haklısın. Ama gidecek hiçbir yerim yok
- Canan beni de düşünmelisin, iki çocuğum var. Ben seni eniştenden koruyamayabilirim.

- Tamam teyze, anlıyorum seni.

Teyzem haklıydı aslında. Eniştemin yaklaşımı beni de çok rahatsız ediyordu. Aslında gitmekten başka çarem de yoktu. Ama bütün paramı teyzeme vermişim ve beş parasızdım. Kuzenimle aynı odada kalıyorduk O okuldaydı. Odaya geçtim oturdum ve nereye gidebileceğimi düşündüm. Fakat gidebileceğim hiçbir yer yoktu: "Allahım hiç kimseyi kimsesiz yapmasın/" Sahipsiz olmak çok zordu. Ben eşyalarımı toplayıp valize doldurdum. Teyzeme: "Ben gidiyorum" dedim.

- nereye gideceğine karar verdin mi?

- Gideceğim bir yer mi var ki karar vereyim.

- Bir dur bakalım, ben Seher Ablayı arayayım, belki onun bildiği zengin bir aile vardır.

Çünkü o ev işlerine gidiyor. Senin de yanlarında çalışacağın bir aile olabilir, dedi ve Seher Ablayı aradı. Seher Abla, yaşlı, hasta ve zengin bir kadın olduğunu söyledi.

Teyzem de bana sormadan; "Aaaa çok iyi, tabu ki bakar" dedi. Ertesi günü Sabahat Ablayı da alarak, dedikleri zengin ve hasta olan kadma gittik. Dört bir tarafı duvar ve üzerinde de tellerle çevrilmiş koca bir bahçe ve bahçenin içinde dubleks şirin bir ev. Bahçeye girerken rengârenk çiçekler ve meyve ağaçları vardı. Daha önce bu kadar güzel bir bahçe görmemişim. Kendi kendime; "Şu güzelliğe bak, cehennemden kaçtım derken cennete mi düştüm ne! Aman Allahım, şu güzelliğe bakın. Bıraksalardı, saatlerce hiç gözlerimi kırpmadan o bahçeyi seyredirdim." Ama teyzemin sesiyle birden irkildim; "Canan, çarpıldın mı, hadi içeri geç" dedi.

Kapıyı bize altmış yaşlarında bir adam açmıştı. Sabahat Abla, onun evin bahçivam olduğunu söyledi. İçeriye geçip oturduk. Salonun güneş gören bir köşesinde mobilyası beyaz, şık bir karyola vardı. Saçları pamuk beyazı seksen yaşlarında bir pamuk teyze yatıyordu. Eski bakıcısı ameliyat olduğu için, ona geçici olarak bahçivan bakıyormuş. Sabahat Abla konuştu ve eski bakıcı gelene kadar benim yaşlı kadına bakacağımı söyledi. Geçici de olsa içinde barınacağım bir evin olması beni sevindirmişti. Teyzemler giderken beni bir köşeye çekti:

- Canan, senin hakkında bir şeyler sorduklarında sakın başından geçenleri ve annenin hapiste olduğunu anlatma, dedi. "Tamam teyze, merak, etme sen, anlatmam kimseye bir şey" dedim.

Teyzemler gittiler. Yaşlı kadın bana:

- Gel bakalım genç bayan, ismin ne senin?"

- Canan efendim.

- Canan ha... Güzel peki Canan, candan biri misin, yoksa soğuk biri misin?

- Şey bilmem!

- Kaç yaşındasın Canan?

- On altı.

- Neden okumadın?

- Maddi durumumuzdan dolayı okuyamadım.

- Başka kardeşin var mı?

- Evet, bir abim var.
- o okuyor mu?
- Hayır okumuyor.
- Çalışıyor mu?
- Yok şimdi çalışmıyor. Askere gidecek de.
- Ha... anladım, baban ne iş yapıyor?
- Benim babam öldü efendim.
- Öyle mi, üzüldüm. Annen çalışıyor mu?
- Hayır! Çalışmıyor. Annem hasta efendim.
- Anladım, sen çalışmak zorunda olduğun için okuyamadın demek.
- Evet efendim.

- Benim sabah kahvaltım saat sekizde, öğle yemeğim on iki otuzda, iki buçuk üç arası meyve öğünüm, saat yedide de akşam yemeğim. Saat dokuzda da bir bardak ballı sütüm var. İlaç saatlerim de şu gördüğün asık listede yazıyor.

- Peki efendim, anladım.
- Ha, bu arada benim ismim de Reha.
- anladım efendim.
- Memnun oldum diyecektin herhalde.
- Evet efendim, memnun oldum tabu.
- İyi, öğle yemeğime iki saat var. Benim yemeklerim sıfır tuzsuzdur. Bu arada ilaç listesine de bakmayı unutma.
- Tamam efendim, hemen bakıyorum.

Pamuk Teyze, askerî bir komutan gibi çok disiplinliydi. İlaç listesine baktım, yemek öncesi ilaçları vardı. Hemen mutfağa gittim. Ne pişireceğimi bilmiyordum: "Hay Allah, ne pişireyim şimdi bu kadına. Ne yer nasıl yer. Elim ayağım birbirine karışmıştı adeta. Hemen dışarıya çıktım ve bahçivana: "Amca bakar mısın biraz?"

- Buyur kızım.
- Şey, bana bir konuda yardımcı olur musunuz?
- Yanlış giden bir şey mi var?
- Hayır, yanlış yapmamak için yardımınıza ihtiyacım var.
- Tıkandığın nokta ne?
- Pamuk Teyze yemeklerde ne yer! Onu sorayım, de- Pamuk Teyze mi?
- Şey özür dilerim, Reha Hanım diyecektim. Bahçıvan gülerek; "Pamuk Teyze ha, vallahi iyi bir isim/"

Gel bakalım küçük hanım, bugünlük sana yardımcı olalım.

Bahçıvan Amca bana, yemek konusunda ve Pamuk Teyzeye vereceğim hizmet hakkında beni bilgilendirmişti. Ertesi gün teyzem, Seher Ablayla kıyafetlerimi de göndermişti. Ama ona verdiğim paralatın sözünü bile etmemişti. Bu durumda benim ne bir hayat garantim ne de barınacağım bir yerim vardı. İçimden hep dua ediyordum: "İnşallah eski bakıcı gelmez de ben kalırım" diyordum. Burada üç ay kadar kaldım. Fakat Pamuk Teyzenin eski bakıcısı bir gün çıkıp gelince bana da yol görünmüştü. Nereye, kime gidecektim ki?!

Pamuk Teyzeye de: "Gidecek hiçbir yerim yok, burada kalayım mı, hizmetinizi görürüm, para da istemem" demeyi çok istedim, ama diyemedim. Çünkü teyzem, kendinle ilgili

hiçbir şey söyleme demişti. Üç aylık paramı verdiler ve; "Kendine başka bir iş bul" dediler. Evin bahçivani çok iyi bir insandı. Evden ayrılırken yanına gittim ve:

- Sadık Amca, hem çalışıp hem de kalacağım bir iş arıyorum. Senin bildiğin bir yer var mı?

- İşe mi ihtiyacın var?

- Evet! Ama hem iş, hem de kalacağım bir yer istiyorum.

- Neden, kalacak yerin yok mu?

- Yok!..

- Seni getirenlerden biri teyzen değil miydi?

- Evet, ama o evinde kalmamı istemiyor.

- Neden senin gibi Hanım bir kızı Kim istemez ki?

- İstemiyor işte! dedim ve oturup başımdan geçeni Sadık Amcaya anlattım.

- Vah evladım vah!.. Sen neler çekmişsin böyle.

Bak ne diyeceğim benim küçük bir fakirhanem var. Ediyle bütü misali, karı-koca iki yaşlı yuvarlanıp gidiyoruz. Benim bütün günüm bu bahçede geçiyor. Akşamdan akşama fakirhaneme gidiyorum. İstersen seni bizim eve götürüyüm, hem benim hanıma da arkadaş olursun, dedi.

- Ah sağol Sadık Amca, gelmez miyim? Gidecek başka yerim mi var?

- İyi öyleyse, sen oyalan biraz, ben şu gülleri de budayayım da birlikte gidelim, dedi.

Sadık Amca gülleri budarken, ben de son bir kez bahçenin içinde dolaşıp o güzellikleri hafızama yerleştiriyordum. Çünkü ömrümde ilk defa bu kadar güzel bir bahçenin içinde dolaşıyordum. Tıpkı filmlerdeki gibi muhteşem bir doğa güzelliğini yansıtıyordu. Sadık Amca işini bitirince birlikte evine gittik Fakat kapıyı çalmadı ve cebinden çıkarttığı anahtarla açtı. Bana:

- "Geç kızım bizim fakirhaneye hoş geldin" dedi.

Ev çok sessizdi ve hiç kimseler yoktu. Birden evde yaşadığım o korkunç olayı hatırladım ve içimi buz gibi bir korku sardı; "Eyvah" dedim kendi kendime. İkinci bir felaket mi yaşayacağım acaba!

- Sadık Amca, evde kimse yok mu?

- Telaş etme kızım, şimdi gelir. Sen otur rahatına bak, dedi. Ama ben hiç rahat değildim. Ellerim buz gibi kesilmişti ve gözlerim hep kapıdaydı. Sonra anahtarla tekrar kapı açıldı, başında beyaz bir namaz tülbendi, ellerinde poşetlerle bir yaşlı kadın içeri girdi.

- Ha! İşte bizim büdümüz de geldi, dedi. Yaşlı kadının içeriye girmesiyle birlikte derin bir nefes aldım.

- Hoş geldin hatun, bak sana kimi getirdim?

- Kimi getirdin?

- Sen hep bir kızımız olsaydı demez miydin? İşte Sana Hanım hanımcık bir kız getirdim.

- Hoş geldi safa geldi de! Nereden geldi Sadık Efendi?

- Nereden geldiyse geldi. Sen ne yapacaksın?!

- hoş geldin kızım. sen nerden takıldın bizim bu deliye?

- Bırak şimdi kızın ifadesini almayı, bize bir şeyler hazırla da karnımızı doyuralım önce, sonra anlatırım, dedi. Ben de yardım ettim ve akşam yemeğini hazırlayıp hep birlikte

yedik. Sofrayı topladıktan sonra bana yatacağım odayı gösterdiler.

- Gel kızım, sana yatacağın odayı göstereyim. Sen geç dinlen, dedi. Odaya geçip kapıyı kapadım. Kanepeye oturup başımıza gelen felaketi düşündüm. Annemi ve abimi çok merak ediyordum. Teyzeme o kadar söylememe rağmen beni annemin yanına götürmemişti. Ama içimde: "Sadık Amcaya söylesem acaba beni götürür mü?" dedim ve sabahleyin kahvaltıda söyledim: "Sadık Amca, ben annemle abimi çok merak ediyorum. Gidip onları görebilir miyiz? Hem param da varken."

- "Olur kızım! Bir sorup soruşturalım, yolu yordamı nedir, öğrenip gideriz" dedi. Sadık Amca da üvey babam gibi çok iyi bir insandı. Kahvaltısını yaptı ve çıktı. Ben de Emine Teyzeye yardım ettim evi toparladık. Akşam üzeri Sadık Amca eve geldi. İçimi inanılmaz bir heyecan kaplamıştı. Ağzından çıkacak müjdeli bir haber bekliyordum.

- Canan, gel otur kızım. Bugün bir tanıdık vasıtasıyla avukata gittik. Sağolsun, o da bizi kırmadı, annen ve abin hakkında bilgi edindi. Üvey amcan ölmemiş, bu iyi haber.

- Hayır, bu iyi haber değil. Ben onun ölmesini isterdim. Kurtulmasını değil.

- Öyle düşünme kızım. Seni anlayabiliyorum. Ama o pislüğün ölmesi, annenle abinin yıllarca hapis yatmasına sebep olurdu. O cezasını da belasını da başka yerde bulsun. Sizden değil.

- Sadık Amca, annemle abimin durumu nasılmış?

- Üvey amcan hayatî tehlikeyi atlattınca, annen ve ab-in de mahkemeye çıkarılmışlar.

- Ne kadar ceza almışlar, belli mi?

- Evet! Haneye tecavüz ve tahammülden adam öldürmeye kastettikleri için, abin altı, annen de on bir yıl sekiz ay cezaya çarptırılmışlar.

- Ama üvey amcamı abim bıçaklamış, annem değil.

- Annen mahkemede suçu üzerine almış. "Ben yaptım" demiş.

- onları görebilecek miyim?

- Elbette, avukat araştırıyor. Görüş gününü öğrenip bize haber verecek. Üzülme, sabretmekten başka yapılacak bir şey yok kızım. Emine Teyzenle birlikte çarşıya çıkın. Annen ve abin için bir şeyler alın. Hem giderken eli boş gitmemiş olursun.

- Bütün bunlar Neden bizim başımıza geldi Sadık amca?

- Haydi kızım, sil gözyaşlarını, ağlamanın bir faydası yok. Sabır iste Allah'tan. Ağlamak çözüm olsa hep beraber ağlayalım, ama değil.

NEDEN BÖYLE DARMADAĞAN OLDUK ANNE?

Beklenen haber geldi avukattan ve annemleri ziyarete gittik Görüş saatini beklerken, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Çok heyecanlıydım. Çünkü yaklaşık dört ay kadar annemi ve abimi görmemiştim. Önce abimle görüştüm. Daha sonra annemle görüştüm. Anneme nazaran abim daha iyiydi. Kötü olan; abimin, bacağmdan aldığı yara yüzünden topallayarak yürümesiy-di. Üvey amcamın, abimin bacağma sapladığı bıçak sinir damarlarını kesmiş ve abim aksıyordu. Annem ise inanılmaz çökmüş ve çok zayıflamıştı.

Sadık Amcadan rica ettim, annemi demir parmaklıkların dışında görüp kucaklamak istediğimi söyledim. Sadık Amca cezaevi müdürüyle konuşmuş ve izin almıştı. Anneme sımsıkı sarıldım ve kokusunu içime çektim. Birkaç dakika annemle birbirimize kenetlenip kaldık öylece. O halimize tanık olanlar da bizimle birlikte ağladılar:

- Zavallı kızım, bir başına kaldın. Nerede kalıyorsun, ne yiyip içiyorsun bilmiyorum.

Aklım hep sende kaldı. Gözlerime uyku girmiyor. Benim talihsiz yavrurum.

- Neden böyle darmadağın olduk anne?! Neden bütün bunlar bizim başımıza geldi ki?

- Ah kızım ah, bir bilsem nedenini. Ama olan olmuş bir kere. Sen söyle bakalım, neredesin, teyzende mi kalıyorsun? Ömer Bey seni teyzene bıraktığını söyledi.

- Teyzemde kalmıyorum anne! Teyzemde yalnız bir kaç hafta kalabildim. Sonra üç ay yaşlı bir kadına baktım. Şimdi de Sadık Amcaların yanındayım.

- Seni getiren bu iki yaşlı mı?

- Evet anne! Yaşlı kadının yanından ayrılınca gidecek hiçbir yerim olmayınca, Sadık Amca beni evine götürdü.

- Aman kızım dikkatli ol ne olur. yine başına kötü bir şey gelmesinden korkuyorum.

- Sadık Amca ve Emine Teyze çok iyi insanlar anne, beni merak etme sen. Yakında bir iş bulup çalışırım.

- Ah benim talihsiz kızım. Seni koruyamadım, telli duvaklı gelin edemedim. Her şey benim de gözümde kaldı, senin de.

- Üzülme anne, bugünler de geçecek elbet, tekrar bir araya geleceğiz inşallah. Hem Ömer Amca da belki yanımıza gelir tekrar.

- Çok zor artık Ömer Bey in dönmesi! Sen düşünme bunları, kendine dikkat et kızım. "Ziyaret saati bitti" sesiyle içimiz burkulmuştu. Bir daha kim bilir ne zaman gelecektim. Annemin gözlerinden yağmur gibi yaş boşalıyordu. Zavallı annem, ben kendimi bildim bileli hep çile çekiyordu. Sıkıntıların biri biterken diğeri başlıyordu. Annemi yine demir parmaklıkların ardına koymuşlardı.

Neden kötüler değil de, mazlumlar o parmaklıkların ardında oluyorlardı! Babam hayatta olsaydı bunların hiçbiri olmazdı belki de. Ama babamın ölümü bizi çaresiz kılmıştı.

Ceza evinden ayrıldık ve Sadık Amcalara gittik Sadık Amca ve Emine Teyze, beni bir evlat gibi bağrına basmışlardı. Ben de kısa zamanda bir iş buldum ve çalışmaya başladım. Hem annem ve abime para yolluyordum, hem de para biriktirip anneme iyi bir avukat tutmak istiyordum. Bunun için de gelecek ile ilgili hep güzel hayaller kuruyordum. Ta ki, o ikinci kâbusu yaşayana kadar.

İKİNCİ KEZ BANARIYDILAR

Bir gün eve gelen bir telefon, Sadık Amca'yı ve Emine Teyzeyi sevince boğdu. Sadık Amcanın Amerika'da yaşayan oğlu, ailesiyle Türkiye'ye geliyordu. Emine Teyze evin içinde dört dönüyordu: "Hay Allah, ben bu evi nasıl temizleyeceğim", diyordu. Ben: "Emine Teyze, ben işten bir gün izin alırım, hep birlikte temizleriz. Ne var bunda."

- Doğru söylüyorsun kızım, ama izin verirler mi?

- Sen merak etme Emine Teyze, ben izin alırım.

- Eh iyi madem. Ertesi günü iş yerine gittim ve patronumdan izin aldım. Eve geldim ve Emine Teyzeyle birlikte evi temizleyip, derleyip topladık. Birbirinden nefis yemekler hazırlayıp dolaba koyduk. Gelen misafirler dört kişiydi. Sadık Amcanın oğlu, gelini ve iki torunu. Berke, yirmi altı yaşında, zibidi, şımarık biriydi. Berrin ise yirmi yaşlarında, kibirli ve oldukça sosyetik bir kızdı. Onun kıyafetlerine çok özenmiştim. Bana da evin hizmetçisiymişim gibi muamele ediyorlardı. Bozulduğumu fark eden Sadık Amca bana:

- Sen ona aldırma Canan, gavur memleketinde yetişenler böyle olur, diyordu. Berke'nin bana olan bakışlarını hiç beğenmiyordum. Ona her baktığımda bana sinsi sinsi gülücükler

atıyordu ve ondan oldukça rahatsız olmuştum. Zaten onlar kısa bir süreliğine İstanbul'da kalıp tatillerini Antalya'da geçireceklerdi. Ben de içimden bir an önce gitseler de, Berke'nin sinsi bakışlarından kurtulsam diyordum. Ama Berke her gitmeye kalktıklarında: "Dedemlerin yanında biraz daha kalalım" diyordu. Zavallı Sadık Amca da, onun kendisi için kaldığına inanıp seviniyordu. Ben mutfakta bulaşık yıkarken veya çay demlerken, Berke hemen her fırsatta mutfağa gelip bana sürekli iltifatlarda bulunuyordu.

- Canan, senin erkek arkadaşın var mı?

- Hayır yok!

- Neden senin gibi Güzel bir kızın erkek arkadaşı olmasın ki?

- Olmaz!

- Neden olmaz!

- Olmak zorunda mı?

- Kızma canım. Sen istemezsen olmaz tabii ki, peki, olsun istemez misin?

- Hayır İstemem.

- Benim kadar yakışıklı olsa da mı?

- sen kendini çok beğenmişsin sanırım.

- Evet, kızlar bana baydırlar. Sen beğenmedin mi?

- Hayır, beğenmedim.

- Peki, sen kendini ne sanıyorsun. Leydi Diana mı?

- Hayır, ben Cananım ve kendimi o veyahut da bu olarak görmüyorum. Senin ayakların yere basmıyor. Havalarda uçuyorsun.

- Vay, çok da haşinsin ha! Göreceğiz Canan.

- Neyi görecekmışsin be! Git başımdan.

Berke kulağıma eğilip: "Biliyor musun Canan, bu hırçın hâlin beni daha çok tahrik ediyor" dedi.

- git başımdan Allah'ın cezası.

Berke tam bir umutsuz vak'aydı. Beni elleriyle taciz ederek mutfaktan çıkmıştı. Allah'ım neydi benim bu çilem, sığındığım her kapıda bir cinsî sapık karşıma çıkıyordu. Çaylarım verip, izin isteyip odama çekildim. Çünkü Berke denilen sapıkla göz göze gelmek istemiyordum. Odamın kapısını kilitledim ve yatağa uzandım. Birkaç dakika sonra odamın kapısının kurcalandığını fark ettim. Berrin le aynı odada yattığımız için, önce Berrin geldi sandım. Kapıyı açmadan seslendim. Fakat cevap alamadım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Bir müddet durduktan sonra tekrar odamın kapısı tıklatıldı. "Berrin sen misin?"

- Hayır, Berke!

- ne istiyorsun benden?

- Kulaklığımı alacağım!

- senin eşyaların bu odada değil ki.

- Biliyorum! Kulaklığımı Berrin'e vermiştim. Onu alacağım, korkma seni yemem, dedi.

Kapıyı açtığımda hızla odaya daldı ve ağızını kapadı:

- Sakın bağırma, boynunu kırarım, dedi. Kapıyı kapattı ve bana; "Senden çok hoşlanıyorum. Neden bana karşı bu kadar hırçınsın? Şimdi elimi ağızından çekeceğim, ama sen de söz ver sakın bağırmayacaksın tamam mı?" Başımı sallayarak: "Tamam" dedim.

Elini ağzımdan çekti ve oturup konuştuk. Benden hoşlandığını ve hatta beni kendileriyle birlikte Amerika'ya götürebileceğini söylüyordu. Ona inandım. Çünkü çok samimi görünüyordu. Ertesi günü Antalya'ya tatile gitmek için hazırlanıyorlardı. Berke babasına:

- Baba, ben birkaç gün daha İstanbul'da takılacağım, dedi.

Babası da kalması için izin vermişti. Ben sabah erkenden işe gitmişim. Akşam eve geldiğimde misafirler gitmişti. Berke onlarla gitmemişti. Onun gitmediğine hem sevinmiş, hem de biraz tedirgin olmuşum. Berke beni görünce; "Merhaba Canan, ben gitmedim. Biraz daha kalıp dedemlerle özlem gidereceğim" dedi. Sadık Amca da gururlanarak:

- Aslan torunum benim, nasıl da dedesine düşkün, diyordu.

Hâlbuki, Berke'nin dedesini falan düşündüğü yoktu. Berke çıkıp biraz dolaştıktan sonra elinde iki bira kutusuyla eve geldi. Dedesi biraları görmesin diye de mutfağa götürüp sakladı. Saat gecenin on biriydi. Ben Sadık Amcalardan izin isteyerek uyumak için odama çıktım. Emine Teyze ve Sadık Amca torunuyla oturuyorlardı. Aklım karıştı. Berke'nin bana söylediklerini düşünüyordum. "Berke söylediklerinde ciddi olabilir miydi acaba?!" diye düşünürken uyuyup kalmışım. Daha sonra ağzımı sıkı sıkıya kapatan bir elin canımı yakmasıyla gözlerimi açtığımda Berke'nin bana: "Sus sesini çıkarma sakın" demesiyle uyanmışım ve daha önce yaşadığım o korkunç anı hatırladım. Yine aklımı kaçırarak gibiydim. Çırpındım kurtulmaya çalıştım, ama faydasız, Berke bağıracak anı anlayınca ağzımı eliyle sıkı sıkıya kapadı ve üstelik içkiliydi. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Ama belliydi ki gecenin bir yarısıydı. İkinci kez hayatımı karartmışlardı.

Hıçkırıklarla boğulmuş ağlıyordum.

Berke bana: "Yeter zırlama, gören de çok kötü bir şey olmuş sanacak, hangi devirde yaşıyoruz kızım. Bizim geldiğimiz yerde bunlar çok normaldir" diyordu.

- ben sizin geldiğiniz yerde yaşamıyorum. Bana ne kadar büyük bir kötülük yaptığımı biliyor musun?

- Düşündüm düşündüm, sen merak etme. Annemlerle konuşacağım, seni de alıp Amerika'ya götüreceğiz, dedim ya!

- Beni ortada bırakmayacaksın, değil mi Berke?

- Bırakmayacağız dedik ya! Sen dedemlere bir şey belli ettirme sakın.

- Tamam, dedim ve sabah erkenden kalkıp işe gittim.

Berke'ye ne kadar inanmak istesem de içim hiç rahat değildi. Saatler o kadar uzamıştı ki, gün de bir türlü geçmek bilmiyordu. Akşamı zor ettim, eve geldiğimde Berke'yi evde göreceğimi umuyordum, ama Berke evde yoktu. Evi toparlıyor gibi yaparak diğer odalara da baktığımda onu göremedim. Hemen Berke nin yattığı odaya gittim, eşyalarının da olmadığını fark edince yüreğim daraldı, nefes alamıyordum ve kendi kendime söylenmeye başladım. "Hani biraz daha kalacaktın. Yalancı, yalancı, bunu bana yapma Berke, yalvarırım bunu bana yapma."

Salona geçtim, Emine Teyze ve Sadık Amca oturuyorlardı. "Berke yok mu?"

- Yok kızım, Berke Antalya'ya gitti. Yine biz bize kaldık, iyi ki sen varsın. Evde üçüncü bir nefesin olması güzel bir şey, dedi.

- Amerika'ya gitmeden tekrar uğrayacaklar değil mi?

- Bilmem, onların işi hiç belli olmaz, dedi Emine Teyze.

- aç mısın kızım? Sofrayı hazırlayayım mı?

- Hayır Emine Teyze, aç değilim. Ben müsaadenizle biraz odamda dinlenmek istiyorum. Yorgunum da biraz.

- Olur kızım, sen rahatına bak

Odama geçtim, kapıyı kapattım. Başım çatlayacak gibiydi. Başımı ellerimin arasına alarak odanın içinde dönüp durdum: "Ne olur Berke, bana sakın bu kötülüğü yapma! Bana söz verdin. Yaşadığım hayâl kırıklığı umutlarımı da kırmıştı. İçimdeki ses: "Unut Berke'yi, o geriye dönmeyecek" diyordu. "Kahretsin, neden bütün bunlar benim başıma geliyor." Yatağa uzandım ağladım. Annemin bana: "Ne olur kızım dikkatli ol, başına tekrar kötü bir şeyin gelmesinden korkuyorum" demesini hatırladım. "Evet anne, yine savunmasız bir şekilde yakalandım, yine yıkıldım." Yatağın içinde dönüp durdum. Uyku girmiyordu gözlerime, sabaha karşı ancak uyuyabilmişim. Onun için de, işe gitmek için uyanamamıştım. Emine Teyzenin sesiyle uyandım.

- Canan, sen uykuda kalmışsın kızım, ben senin işe gittiğini sanıyordum.

- Evet geciktim, ama önemli değil, şimdi hazırlanır giderim.

- Üzerini de çıkarmamışsın! Bakayım sana, yüzün gözün de şişmiş, hasta mısın kızım? Hiç iyi görünmüyorsun.

- Evet, gece çok başım ağrıdı. Ondan olacak.

- İyi değilsen bugün İşe Gitme istersen.

- Yok iyiyim şimdi. bir ağrı kesici alırsam bir şeyim kalmaz.

- İyi bir şeyler ye bari! Sen akşam da bir şey yemedin.

- Geç kaldım, iş yerinde yerim.

- İyi kızım, sen bilirsin.

İş yerine gittim. Makinanın başına geçmeden önce patronun yanına gidip geciktiğim için özür dileyerek, rahatsız olduğum için geciktiğimi söyledim. Patronum da: "Geçmiş olsun, kendini iyi hissetmiyorsan bu günlük idare edebiliriz, sen git eve dinlen istersen" dedi.

- İyiyim çalışabilirim, dedim. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Ecza dolabından bir aspirin aldım ve makinanın başına oturdum. Ama kendimi bir türlü işe veremiyordum. İş arkadaşlarım bana: "Canan neyin var? Hiç iyi görünmüyorsun" diyorlardı. Ağlamamak için kendime ne kadar hakim olmaya çalışsam da, bir türlü kendime hakim olamıyordum. Ağladığımı gören arkadaşlarım, yanıma gelip: "Canan, kötü bir şey mi oldu?" diye soruyorlardı.

- Hayır, bir şey olmadı. Başım ağrıyor sadece.

- Başın ağrıyor diye mi ağlıyorsun?

- Evet, başım ağrıdığı için ağlıyorum.

- Pek inandırıcı değil, ama öyle diyorsan öyle olsun. Dün akşamdan beri bir şey yememiştim. Gözlerimde yıldızlar uçuşuyordu adeta, ama açlığım aklıma gelmiyor ve son yaşadıklarım da gözlerimin önünden gitmiyordu. Birden makinanın ayağından çıkan sesle irkildim. Sağ elimin işaret parmağını makinaya kaptırılmış, iğne, tırnağıma saplanıp kırılmıştı. Parmağım uyuşmuş ve acısını bile zor hissediyordum. Arkadaşlar telâşlanıp patrona haber verdiler. Patron; "Ben sana iyi değilsen gidebileceğini söylemişim, niye gitmedin?"

- Çalışabilirim sanmıştım. Nasıl oldu, ben de anlayamadım.

- Dur da şu iğneyi çıkarayım parmağından.

- İlker Abi, çok kötü görünüyor, ne olur sağlık ocağına gidelim.

- Dur kızım sakın ol, ben çıkartırım. Sağlık Ocağı diye bana iş çıkarma şimdi. Sigortan yok diye başımızı ağrıtmaları. Biraz sık dişini, iğneyi çıkarıp oksijen ve tentürdiyotla temizleriz bir şeyciğin kalmaz. İlker Abi parmağıma saplanıp kırılan iğneyi çıkarttı ve yarayı temizleyip sardı, beni eve gönderdi. Ama ben iş yerinden çıkıp hemen eve gitmedim ve iki üç saat kadar yürüdüm. Eve gitmeden kafamın içindeki karmaşık düşüncelerden kurtulmak istiyordum. Ama yaşananlar da hafızamdan silinmiyordu. Bu arada parmağımın acısı da komple elime yayılmış, parmağım çok kötü zonkluyordu. Yürümekten ayaklarımda derman kalmayınca eve döndüm. Sadık Amca evde yoktu. Emine Teyze kapıyı açtı: "Merhaba Emine Teyze."

- Hoş geldin kızım. "Canan! Yüzün sapsarı kesilmiş, hasta mısın?"

- Parmağımı makinaya kaptırdım bugün. Korktum da biraz ondandır.

- Aaaa nasıl oldu? Kötü bir şey yoktur inşallah. Doktora göründün mü?

- Hayır, ben de istedim, ama sigortam yok diye patron götürmedi. Parmağımda kırılan iğneyi de kendisi çıkardı.

- Olur mu öyle şey, neden doktora götürmedi. Allah korusun ya daha sonra bir enfeksiyon kaparsa ne olacak?

- Sigortam Yok diye götürmedi.

- Herkes kendisini düşünüyor, kimsenin kimseyi düşündüğü yok. Çok acıyor mu kızım?

- Evet, parmağım çok fena zonkluyor, Emine Teyze.

- kızım Doktora göstermeden Olur mu hiç? Sadık amcan gelince Seni götürüp parmağını Doktora gösterelim.

- bir ağrı kesici alıp yatmak istiyorum.

- Bir şeyler ye de bari öyle yat, aç karnına ilaç alma!

- Aç değilim, dedim ve bir ağrı kesici aldım, odama gidip yattım. Sadık Amca geldiğinde, Emine Teyze parmağımı makinaya kaptırdığımı söyleyince, Sadık Amcanın odama gelip kapıyı tıklatmasıyla uyandım.

- Canan, kızım geçmiş olsun, parmağını kaptırmışsın makinaya. Nasıl oldu bu?

- Ben de anlamadım nasıl olduğunu. Bugün üzerimde bir kırgınlık vardı. Zaten sabahleyin de zor uyandım, dalgınlıktan olacak, ben de anlamadım nasıl olduğunu.

- Doktora da gitmemişsin. Mikrop kaparsa çok kötü olur. bir Doktora götürüp gösterelim parmağını.

- Yok Sadık Amca sağ olun. Şimdi doktor soracak nasıl olduğunu. Sigortalı olmadığım için bir sorun çıkmasından korkuyorum. Hem çok fazla ağrımiyor artık. Doktora gitmeye de gerek Yok sanırım.

- Olmaz ki kızım öyle de, sen patronunu düşüneceğine kendi sağlığını düşün önce.

- İyi parmağım, endişelenecek bir şey yok.

- Olur mu hiç öyle şey Canan, iğne parmağında kırılmış, en azından herhangi bir enfeksiyona karşı tetanoz iğnesi yapılırdı.

- Sürekli çalışan bir iğne olduğu için bir şey olmaz, dedi patron.

- Garantisi mi varmış bir şey olmayacağına dair.

- Bilmiyorum, bir şey olmayacağını söyledi.

- Dikkat et, çok ağrır veya şişerse söyle, doktora götürelim, patronu değil kendi

sağlığını düşünmelisin kızım.

- Tamam Sadık Amca, söylerim.

Berke Antalya'ya gideli üç hafta olmuştu. Bu arada ne arayıp ne de sormuştu. Bir akşam işten geldiğimde Sadık Amca ve Emine Teyze telefonla konuşuyorlardı.

Telefonu kapadıktan sonra Emine Teyze hüzünlenmişti: "Gördük, sevindik Daha hasret gideremedim çekip gittiler. Gelmeleriyle gitmeleri bir oldu. Bir daha nasip olacak mı acaba görmek" dedi. Sadık Amca: "Üzülme hanım, sene dediğin nedir ki, günler su gibi akıp gidiyor. Allah ömür verirse görürüz elbet. Canları sağ olsun da uzakta olsunlar", dedi. Ben daha fazla dayanamadım; "Antalya'daki misafirler İstanbul'a gelmeyecekler mi?" dedim.

- Hayır, onlar bu sabah Amerika'ya döndüler. Şimdi de gittiklerini haber veriyorlar.

- öyle mi? Allah kavuştursun Emine Teyze.

- Amin kızım, amin.

İzin istedim ve odama geçtim: "Bunu bana nasıl yaptın Berke, bunu bana nasıl yaptın? Lanet olsun! Neden kötülerin hedefinde hep ben oluyorum ya! Kahretsin, ne yapacağım ben şimdi?" Odanın içinde dönüp durdum. İnanılmaz daralıyordum bu evde. Çünkü bu ev bana Berke'yi ve onun ihanetini hatırlatıyordu. Ama gidecek başka yerim de yoktu. Mecburen beni daraltıp huzursuz eden bu evde kalmak zorundaydım. Üzerimi değiştirdim, salona geçtim. Emine Teyze: "Canan, iyi misin kızım? Bugünlerde hem çok dalgın, hem de betin benzin solmuş görünüyorsun. Senin bir sıkıntın var ama, bizimle paylaşmıyorsun. Anneni mi özledin?" "Evet, onları düşünmeden edemiyorum. İyi bir avukat tutarsak, belki daha erken tahliye olurlar" diye düşünüyorum. Ama nasıl yapacağımı da bilemiyorum.

- Üzülmele hiçbir şey çözülmez kızım. Cezalan belli olduğu için sabredip bekleyeceğiz. Ama istersen ben yine avukatla bir görüşeyim, dedi Sadık Amca.

- İyi olur Sadık Amca, belki bir çaresi vardır.

- Olur kızım, ben avukatla görüşür, seni bilgilendiririm.

- Ben biraz yorgunum, odama gidip yatmak istiyorum.

- Emine Teyze; "Yemek hazır, yemeğini ye de öyle git yat" dedi.

- Canım istemiyor Emine Teyze, aç değilim.

- Kızım, ne zamandır doğru dürüst evde bir şey yemiyorsun. Annen ve ağabeyin için üzülüyorsun biliyorum, ama böyle de yaparak kendine daha çok zarar veriyorsun. Sadık Amca; "Canan, gel otur kızım yanıma, üzüntünü anlayabiliyoruz, ama Emine Teyzenin de dediği gibi kendini kahretmen sana zarardan başka hiçbir şey vermez. Annenin cezası bitip çıktığında, seni karşısında gayet sağlıklı ve mutlu görmek ister. Sen de onun karşısına sağlıksız ve mutsuz bir şekilde çıkmak istemezsin değil mi?"

- Evet, doğru söylüyorsunuz.

- O zaman Emine Teyzene yardım et ve hemen sofrayı kurun da, Allah ne verdiyse hep birlikte yiyelim. Ondan sonra git odanda dinlen.

- Olur Sadık Amca. Emine Teyzeyle birlikte sofrayı kurduk ve yemeğe oturduk. Ama yediğim her lokma da boğazıma diziliyordu. Yemeği zorla yiyor ve yediğim her şey kötü kokuyordu. Emine Teyze:

- Sen bırak Canan, ben sofrayı toplarım. Sen iyi görünmüyorsun, odana git dinlen biraz.

- Olur Emine Teyze. Odama gidip yatağa uzandım. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. Ama uyuyamadım. Çünkü midem çok bulanıyordu. Duramadım, gittim kustum, rahatlardım

biraz. Emine Teyze kustuğumu fark edince yanıma geldi: "Miden kötü herhalde, sana biraz nane limon kaynatmamı ister misin? İyi gelir."

- Yok sağol Emine Teyze, istemem. Çıkartınca rahatladım.
- İyi sen bilirsin, kendini kötü hissedersen bana seslen.
- Olur, seslenirim.

Emine Teyze; "Sadık Efendi, bu kızın halini hiç iyi görmüyorum. Zorla yediği iki lokmayı gidip kustu."

- Üzüntü midesine vurdu demek ki garibin.
- Görüş gününü öğren de, kızcağızı götürelim annesini görsün. Yoksa kızın durumunu hiç iyi görmüyorum.
- Olur, görüş gününü öğreneyim, götürürüz.

Sabahleyin Emine Teyze beni uyandırdığında, kalkacak mecalim yoktu. Gece iyi uyuduğum hâlde, uykudan gözlerimi açamıyordum. Emine Teyze; "Kendini iyi hissetmiyorsan, ara, izin al, bugün dinlen istersen. Bu hâlde gidip yine elini makinaya kaptırırsın, Allah korusun."

- Yok gidebilirim Emine Teyze! Yüzümü yıkarsam açılırım.
- Hadi bakalım.

Hazırlandım, işe gittim. Hâlsizliğim ve bulantım vardı. İş arkadaşlarım bana:

- Betin benzin solmuş, ölü gibi dolaşıyorsun. Sen bir doktora görünsene, diyorlardı. Ben de kendimi hiç iyi hissetmiyordum zaten. Ara sıra dertleştiğim bir Suna Ablam vardı iş yerinde. O aile durumumu bildiği için, anneleri özlediğimi sanıyordu. Anneleri özlemiyor değildim. Annemin eksikliğini çok hissediyordum. Ama beni kahreden de bu olmadığını yalnız ben biliyordum ve içimi kemirip beni mahveden olayı da hiç kimseye paylaşamıyordum. O gün de elimi kolumu makinaya kaptırmadan paydos etmiştik. Eve geldiğimde Emine teyze bana: "Sana bir sürprizimiz var!" dedi. Benim içimden geçen ilk şey; "Berke mi geldi acaba?" Çünkü bana; "Babam ve annemle konuşacağım ve seni de alıp Amerika'ya götüreceğim", demişti. Kalbim küt küt atıyordu. Gözlerimi Emine Teyzeye dikmiş, onun ağzından çıkacak cümleyi bekliyordum.

- Sadık Amca bugün cezaevinin görüş gününü öğrenmiş, seni annenin yanına götürecektir. Cuma günü. Bu müjdeyi ben vereyim istedim. Sevindin mi Canan?

- Evet ya sevindim tabii! Beklediğim sürpriz bu değildi, dedim içimden. Kanepeye oturdum ve farkında olmadan derinlere dalmıştım yine. Emine Teyze, Sadık Amcaya eğilerek; "Hiç sevinmedi bu habere! Baksana nasıl da derinlere dalmış, aklında ne var, ne düşünüyor Allah bilir." dedi.

- ne düşünecek kızcağız annesinden başka?
- Bence bu kızın başka bir derdi var, bize söylemiyor.
- ne derdi olacak Emine Hanım.

- Ben söylüyorum, sonra demedin deme! Sadık Amca bana; "Canan, haberi duyunca sevinirsin sandım, ama hiç sevinmiş görünmüyorsun. Bizim bilmediğimiz ve senin bize anlatmadığın bir şey mi var?"

- Hayır Sadık Amca, sevindim elbette.
- Peki, seni bu kadar derin düşüncelerin içine çeken nedir?
- Hiçbir şey, bu ara işlerimiz çok ve haliyle de yoruluyoruz, ondandır.

- Peki öyle olsun, dedi. Emine Teyze durgunluğumu ve rahatsızlığımın sadece annemin özleminden olmadığını sezmiş gibiydi. Ben de daha dikkatli davranmaya çalışıyordum. Ara sıra Emine teyze bana; "Ailen başında olmadığı için yanlış bir şey yapmayasın salon", diye beni uyarıyordu.

Cuma günü iş yerinden izin aldım ve cezaevine annemi görmeye gittik. Annem beni bu sefer iyi görmediği için çok endişelenmişti. Eminim onun aklına birçok şey gelmişti; "Kaldığı yerde mutsuz mu? Çok mu çalışıyor, yoksa kötü bir rahatsızlığı mı var?"

Zavallı annem, başıma geleni bilse, benden daha çok yıkılacağını biliyordum. Onun için de annem bana:

- Seni hiç iyi görmedim kızım, bir sıkıntın mı var? dediğinde, anneme de işlerin çok yoğun olduğunu ve bu ara çok çalıştığımızı söyledim. Annem bana; "Abin hapiste, ama en azından nerede olduğunu biliyorum. Ama senin için daha çok endişeleniyorum" dedi.

- Beni merak etmene gerek yok anne, Sadık Amcalar çok iyi insanlar.
- Öyle de kızım, yine de içim hiç rahat değil. Bir ay kadar önce rüya gördüm. O günden beri aklımdan çıkmıyorsun.

- Beni mi gördün rüyanda?
- Evet, seni gördüm. Kuduz bir hayvanın sana saldırıp zarar verdiğini gördüm. Sana ulaşmam da mümkün olmadığından günlerce uyuyamadım. Ama şimdi seni gördüm, biraz rahatlardım.

- Beni merak etme anne, gördüğün gibi ben iyiyim. Sana biraz para getirdim.
- ben burada parayı ne yapayım. Dışarda olan sensin.
- Bana da yetecek kadar Var. Bunları sen ve abim için biriktirdim.
- Yanında kaldığın aileye para vermiyor musun?
- Benim paramı almıyorlar anne, Sadık Amca: "Kazandığın parayı biriktir, annene iyi bir avukat tutarsın" diyor.

- Allah onlardan razı olsun kızım. Sana sahip çıktılar, ortada bırakmadılar.
Gardiyan, ziyaretin bittiğini söyleyince, anneme sımsıkı sarıldığımda, içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Sanki annemden tamamen kopuyor gibiydim. Bu sefer çok ağlamıştım annemden ayrılırken, annem bana:

- Kendine dikkat et kızım. Geçen sefer seni daha iyi görmüştüm. Fakat bu sefer seni iyi görmedim. Sanki bir şeyler olmuş ve bana anlatmıyorsun, dedi.

Canım annem, içinde bulunduğum sıkıntıyı hissetmişti sanki.
- Anlatacak bir şey olsaydı, bunu seninle paylaşırdım anneciğim.
- Dedim ya kızım, nedendir bilmiyorum, ama içim hiç rahat değil.

Annemle vedalaştıktan sonra abimi de görmek istedim. Ama ne yazık ki, o gün abimle görüşemedim. Bu seferki vedada çok fazla duygulanmıştım. Eve gelince Emine Teyzeye sarılarak hüngür hüngür ağladım. Beni ikinci defa kirleten acı sırrım, bir kurt gibi içimi kemiriyordu. Birilerine anlatabilseydim, belki biraz rahatlardım. Ama başıma geleni kimseye anlatamıyordum.

BEN ONCA HAKARETİ HAK ETMEMİŞTİM

İşe gidip geliyordum. Bu arada hâlsizliğim, bulantı ve kusmalarım da devam ediyordu. Yaklaşık üç aya yakındı, âdet halim gecikmişti. İş yerinde Suna Ablaya sorduğumda bana; "Stres ve üzüntüden gecikebilir" demişti. Ben de öyle sanmıştım. Ama bir gün iş yerinde

bayılınca, beni hastaneye götürmüşlerdi. Yapılan tahlil sonucunda hamile olduğum öğrenmiş ve yıkılmıştım. Suna Abla ve patronum bana dönüp: "Canan ne demek oluyor bu?"

- Bilmiyorum!

- Sen bilmeyeceksin de kim bilecek, Canan tahlilde hamile olduğun ortaya çıktı. Sen ne haltlar karıştırıyorsun.

- ben bir şey yapmadım.

- Öyle mi? Sen yapmadın, ama sana birileri bir şeyler yapmış, kim bunu sana yaptı Canan?

- Ben mahvoldum Suna Abla, ben mahvoldum.

- Canan, anlat kızım, bunu sana kim yaptıysa cezasını çekmeli. Evlerinde kaldığın adam mı yaptı?

- Hayır! Sadık Amca benim babam gibi.

- Kim öyleyse?

- Söyleyemem.

- Haydi kalk gidiyoruz. Bu da reçeten, al çantana koy, bu ilaçları mutlaka alman gerekiyormuş, dedi ve hastaneden çıkıp iş yerine gittik. Patron beni odasına çağırdı. "Geç otur Canan, bugün bizi hem korkuttun, hem de hayâl kırıklığına uğrattın. Burası namuslu bir müessese, bu tür olayların bu müessesede olmasına ne izin veririm, ne de senin gibi bir elemanı burada barındırırım. Böyle bir ahlâksızlığa müsaade edemem. Bu yüzden maaşını verip işine de son veriyorum, dedi. İş arkadaşlarım kendi aralarında kaynatıp duruyorlardı. Hemen hemen hepsinin zannı, yanlarında kaldığım ailenin erkeğinden yanaydı. İşten çıktım, eve gittim. Yine perişan bir haldeydim. Ağlamaktan gözlerim şişmiş ve ruhen de tam bir çöküntü içindeydim. İçeri girince doğru banyoya geçip elimi yüzümü yıkadım. Emine Teyzeyle de mümkün merteye göz göze gelmemeye çalışıyordum. Ama Emine Teyzenin dikkatinden de kaçamamıştım. Hemen fark etti ve bana:

- Canan, kötü bir şey mi oldu kızım?

- Evet Emine Teyze, beni işten çıkardılar.

- Neden Seni işten çıkardılar?

- bu ara işler fazla yokmuş da ondan.

- Olsun, sen de başka bir iş bulup çalışırsın. Üzülecek ne var ki bu kadar.

- Arkadaşlarımdan ayrılınca üzüldüm biraz.

Odama gittim, oturup uzun uzun düşündüm: "Artık bu evde kalamazdım. Çünkü iş yeri ve ev birbirine yakındı. Kısa zamanda Sadık Amca ve Emine Teyze de hamile olduğumu duyacaklardı. O yüzden bir an önce o evden gitmem gerekiyordu." Akşam Sadık Amca eve gelince, Emine Teyze işten çıkarıldığımı söyledi. Sadık Amca her zamanki gibi anlayışlı davranarak: "Sağlık olsun Canan, kızımıza iş mi yok. Oradan çıkar başka yerde başlar, demişti. Ama ertesi günü dayanamamış ve çıkarıldığım iş yerine gitmişti. Patrona: "Canan iyi kızıdır, inşaallah bizi mahcup edecek bir hatası olmamıştır", demiş. Patron da Sadık Amcaya hamile olduğumu anlatmış ve üstelik çocuğumun da Sadık Amcadan olduğu dedikodusunun da ortada dolaştığını söylemişti. Ben bir an önce duyulmadan evden gitmeyi planlarken, Sadık Amca hırsından delirmiş bir şekilde içeriye girdi. Gözleri kan çanağına dönmüş bir vaziyette nefret dolu gözlerle bana baktı. Ve işaret parmağını

sallayarak:

- Sen var ya sen sinsi bir yılandan farksızmışsın. Sana acıdık evimize aldık! Ya sen ne yaptın, ne idiğü belirsiz bir itten peydahladığını benim üzerime attın. Emine Teyze şaşırılmış bir vaziyette olan biteni anlamaya çalışıyordu.

- Neler oluyor Sadık Efendi, biri bana ne olduğunu söylesin Allah aşkına!..

- Önce neler olduğunu, koynumuzda beslediğimiz bu sinsi yılanı sor! O söylesin sana.

- Canan, neler oluyor kızım? Sadık Amcan ne demek istiyor?

- Şey, benim hiçbir suçum yok Emine Teyze!..

- Şuna bak, hiç utanmadan da ben suçsuzum, diyor.

- Çatlatmayın insanı da biri bana burada neler oluyor anlatsın, dedi. Ben Berke'nin bana zorla sahip olduğunu anlatmaktan korkmuştum. Buna inanmazlardı da. Emine Teyze çok üzerime gelince ben de: "Hamileyim" dedim.

- Ne? Hamile misin? Vay başımıza gelenler. Ben söylemiştim, bu kızda bir şeyler var diye.

Sadık Amca öfkesinden kudurmuş gibiydi. Emine Teyzeye dönerek: "Biliyor musun hatun, konu komşu da bu sinsi yılanın peydahladığı piçi benden biliyorlar. Yaptığımız iyiliğin karşılığına da bak sen!

- Ay başımıza gelenler. Dışarıda gördüğünü eve getirip sahip çıkarsan olacağı da budur işte.

- Biz kötü yola düşmesin diye insanlık yaptık, karşılığının bu olacağını nerden bilebilirdim ki.

- Şimdi gördün işte, temizle bakalım temizleyebilir-sen.

Bu kötülüğün bana kimin yaptığım söyleyemedim. Gücüm kendime yetiyordu ancak bana yapılan hakaretlerin hiçbirini hak etmiyordum. Sadık Amcaya: "Ben kötü bir şey yapmadım. Bana kötülük yaptılar. Ben bu hakaretlerinin hiçbirini hak etmiyorum." dedim.

- Öyle mi küçük hanım? Yüzün var halen, konuşuyorsun ha! Hemen defol bu evden, dedi. Emine Teyze: "Ayol konu komşunun yüzüne nasıl bakacağız. Vay başımıza gelenler" deyip dövünüyordu.

Anladım ki ne söylersem söyleyeyim beni asla dinlemeyeceklerdi. Odama gidip kıyafetlerimi bile almaya cesaret edemedim ve çantamı alıp evden çıktım. Gidecek hiçbir yerim olmadığı için yürüdüm saatlerce. Güneşin batmasını seyrettim ve; "Ey koskoca İstanbul. Koca bir ummansm, ama beni barındıracak bir yerin yok" dedim. Hava kararmış ve kalabalık caddelerde tek tük insanlar görünüyordu. Bir bankta oturup düşünüyordum. Bu arada fırsatçı insanların etrafımda dolaştığını hissedince tedirgin oldum ve hemen oradan ayrıldım. Param vardı ve dışarıda kalmak da akıl kârı değildi. Pansiyon aradım ve sorduğum insanların beni yönlendirmesiyle bir yer buldum. Bir çatı altında yalnız başıma geçirdiğim ilk geceydi bu. Kapımı kilitledim, biraz uyumaya çalıştım, ama uyuyamadım. Yaşım on yedi ve çocuk sayılacak bir yaşta, içimde büyüyen bir günah. Çocuğuyla kala kalmıştım. Onun içimde olduğunu bilmek de ayrı kahrediyordu beni. Kaldığım pansiyon, ahşap bir binanın üçüncü katıydı. Cama yaklaştım ve perdeyi açtım. Dışarı zifiri karanlıktı. Aşağıya baktım ve bulunduğum yer bayağı yüksekti. Elimi karnıma götürdüğümde küçük bir sivrilme hissettim. "Hayır! Senin içimde büyümene izin veremem. Buna hakkın yok..." diyerek pencereyi açıp zemine baktım. Kamundakini yok etmeliydim. Bana yapılan

kötülüğün bedelini çekmek yine bana yüklenmişti. O yüzden kamundaki bebekten kurtulmalıydım, ama nasıl?! Bebekten kurtulmak için aşağı atlamak, onunla beraber kendimi de yok etmem demektir. Fakat düşündüğümde, ben zaten yok olmuştum. Ayakta dolaşan cesetimin de ne önemi vardı ki? Ne yapmam gerektiği konusunda düşünürken, cezaevinde annemi ziyarete gittiğimde bana anlattığı rüya aklıma geldi. Bugün de yaşadıklarım annemin rüyasına girmiş midir acaba?! Rüyasına girmişse kimbilir ne kadar huzursuz olmuştur. Şimdi ya başıma gelenleri öğrenirse! Eminim iyice yıkılacaktır.

Bir an gözlerimi karartıp kendimi camdan aşağıya atmak istedim. Fakat birden içimi derin bir korku kapladı ve yapamadım. Yıkılan ve acı çeken bendim, ama yok etmek istediğim, içimde filizlenen öteki bendim. Ama ne yazık ki yok etmeyi ve onunla birlikte yok olmayı becerememiştim.

DÜNYADA İYİ İNSANLAR DA VARMIŞ DEMEK

Beni birkaç gün idare edecek param vardı. Bunun için de dışarıda değildim. Birkaç gün iş aradım ve bir kafede işe başladım. Yaklaşık bir ay olmuştu işe başlayalı, ama ben halen pansiyonda kalıyordum. Aynı kafede çalışan bir genç vardı. İyi bir insana benziyor ve bana işim konusunda hep yardımcı oluyordu. Kısa zamanda samimi olduk. Niyetinin ciddi olduğunu anlayınca ona karşı dürüst olup yaşadıklarımı anlattım. Önce biraz tedirgin davransa da, bana: "Yaşadıklarından senin hiçbir suçun yok. Onun için seni yadırgayacak değilim. Ben seni her halinle kabul ediyorum" dedi. Her zaman üzüntümden ağlarken bu sefer de sevincimden ağlamıştım. "Demek dünyada iyi insanlar da varmış" dedim.

Önce karnımdaki bebekten nasıl kurtuluruz diye düşündük ve doktora gittik. Ama ne yazık ki bebekten kurtulamıyorduk. Çünkü bebek dört aylık olmuştu. Çözüm aradık ama hiçbir çıkış noktası bulamadık ve:

- Bebeğin doğmasını beklemekten başka çaremiz yoktu. Seni bu şekilde ailemin karşısına çıkaramam, dedi ve bebeğin doğmasını bekledik. Ben bu arada pansiyonda kalıyordum. Pansiyonu işleten Mardinli, hristiyan asıllı bir bayandı. Karnımın ortaya çıktığını fark edince odama geldi ve bana: "Canan, burası senin bildiğin gibi bir yer değildir. Ben de senin böyle biri olduğunu bilmiyordum. Ama beni şaşırttın" dedi.

- Madam ben de sizin zannettiğiniz gibi biri değilim. Sizin pansiyonunuzda kaldığımdan beri yanlış bir şey yapmadım, dedim.

- Şu an karşımdasın ve yanlışını görebiliyorum. Bu gördüğüm yanlış değil de nedir, söyler misin Canan?

- Doğru! Haklısınız Madam. Peki, bu yanlışın nasıl olduğunu dinlemek ister misiniz?

- ben pansiyoncuyum. Psikolog değilim.

- Ama nihayetinde siz de bir insansınız.

- evet.

- O zaman anlatmama izin verin lütfen. Beni dinledikten sonra kararınızı verir ve ben de "Kal dersiniz kalırım, git dersiniz de giderim", dedim ve başımdan geçenleri Madam'a da anlattım. Madam bana; "Neden Sadık Bey'e her şeyi anlatmadın?" dedi.

- Cesaret edemedim. Bana inanmamalarından Korktum ve anlatamadım.

- sen karşına çıkan bu genci bir kurtuluş olarak görüyorsun. Ama üçüncü hataya düşmek üzere olduğunu göremiyorsun.

- Neden ki, o benden faydalanmak istemiyor. Aksine sahiplenmek istiyor.

- öyle mi düşünüyorsun Canan? o Seni çocuğunla kabul etmedi ama. o Yalnız Seni kabul etti. bu çocuk doğduğu zaman ne yapacaksınız onu? Atacak mısın? Bunu yapabilecek misin? Yapamazsın Canan, şimdi kızgınsın ve gözlerin onu görmediğinde böyle konuşuyorsun. Ama onu kucağına aldığında bu dediklerini yapamazsın.

- bu çocuğu istemiyorum Madam. İçimde bir canavar büyüyor sanki.

- Sana kal demek istiyorum ama şunu da bilmeni isterim ki, üçüncü bir yanlışın içindesin.

- Erkek arkadaşım İyi bir insan. Onun Beni üzmeyeceğine eminim. sizi de mahçup etmeyeceğim Madam. her zaman paramı vaktinde ödeyeceğim.

Madama karşı mahçup olmamak için erkek arkadaşımı pansiyona almıyordum. Onunla tanışalı dört ay olmuştu. Hamileliğimin de son ayına girmiştım. Patronla konuştum ve işten ayrıldım. Madam beni sürekli kontrol edip nasıl olduğumu sorardı. Bir akşam üzereydi, karnım ve belim hafif hafif ağrıyordu. Ama ben doğum sancısı ve ağrısını bilmediğim için pek önemsememiştım. Akşam yemeği yedim ve yattım. Gecenin bir yarısıydı. Şiddetli bir sancıyla uyandım ve altımı ıslattığımı fark ettim. Yataktan doğrulduğumda ıslaklık devam ediyordu. Madam5 a seslendim, ama sesimi duyuramadım. Ranzadan inmek isterken karnımın üstüne yere düştüm ve nefesim kesilmişti adeta: "Yardım edin bana." Sesimi kimseye duyaramayacağımı ve öleceğimi sanmıştım. Ama kapının tıklaması korkularımı gidermişti.

- Canan İyi misin?

- yardım edin Bana Madam.

- Aman Tanrım, sen hastaneye yetişemezsin böyle doğuruyorsun.

- Madam yalvarırım yardım edin bana, ölecek gibiyim.

- Çabuk yetişin yardım edin bana, tutun yatağa kaldıralım. Hastaneye yetişmez bu!..

- Madam ölüyorum ben, ne olur erkek arkadaşımı arayın.

- Ne yapacak o sana! Sık dişini doğuruyorsun, hadi gücünü topla bırakma kendini.

Bir ara kendimden geçtiğimde bebeğin sesiyle tekrar gözlerimi açtım. Beyaz bir çarşafa sarılı, küçücük bir bebek Gözleri kapalı, elleri yumuk yumuk, yüzü beze temas ettikçe ağzını açıp meme arıyordu. Madam onu kucağıma verince onu almak istemedim. Ama Madam bebeği yanıma indirdi ve:

- Bir annenin atamadığı ve vazgeçemeyeceği tek şey evladıdır, dedi. Ama ben öyle düşünmüyordum. Çünkü bebeğe karşı hiç bir şey hissetmiyordum. Madam bana sıcak çorba yaptı ve yedirdi. Sonra da:"Haydi bakalım, sen karnım doyurdun şimdi sıra bebekte, kızını emzir bakalım", dedi.

- Hayır Madam, onu emzirmeyeceğim.

- Ne olacak ya! Emzirmezsın ölür bu çocuk

- İyi ya, ben de ölmesini istiyorum.

- Yazık değil mi? Bu masumun ne suçu günahı var!

- Bana da Yazık değil mi Madam?

- İyi de sana zarar verenlerin intikamını el kadar bir bebekten alman doğru değil. Ben ve pansiyondakiler sana yardım etmeseydik ölebilirdim Ama biz seni ölüme terk etmedik. Sen de bu bebeği ölüme terk etme! Madamın ısrarı üzerine bebeği kucağıma aldım ve emzirmeye çalıştım. Ama sütüm olmadığından onu emziremedim. Madam bebeğin

ağlamasına dayanamadı ve sabah eczaneler açılır açılmaz mama aldırıp bebeği doyurdu. Odada yalnız ben ve bebeğim vardık. Bebeğe baktığımda Berke'nin yüzünü görür gibi oldum. Sonra odama gelip hayatımı nasıl mahvettiği gözlerimin önüne geldi. Sadık Amcadan ve Emine Teyzeden hak etmediğim hakaretleri düşündüm ve bebeğe döndüm.

- Hayır, sen yaşamayı hak etmiyorsun. Sen Berke'nin içime saldıği bir günahsın. Senin yaşamaya hakkın yok Bir aile bulmuş ve yanlarında barınıyordum. Ama senin yüzünden o iyi insanlardan da oldum. Senden nefret ediyorum. Senin yaşamaya hakkın yok

Bebek ağlayıp meme bulmak için ağzını gezdirip duruyordu. Elimi onun ağzının üzerine koyup onu boğmak istedim. Nefessiz kalınca ellerini ayaklarını çırpırmaya başladı. Onun sıcaklığını avucumun içinde hissedince elimin uyuduğunu fark ettim ve hemen elimi çektim. Sonra tekrar elimle onun yüzüne dokundum. Ondaki sıcaklığı tüm vücudumda hissedebiliyordum. "Hayır, seni sevmek ve kabullenmek istemiyorum. Senden kurtulmalıyım" dedim. Bebek aç olduğunda durmadan ağlıyordu. Ama ben mama vermiyordum. "Boğmak istedim, yapamadım, bari açlıktan ölsün" istiyordum. Bebeğin ağlamasını duyan Madam arasına gelip:

- Neden bebeği ağlatıyorsun Canan? Neden ona meme vermiyorsun?

- Hayır Madam veriyorum, ama yine de susmuyor, ağlıyor.. Madam parmağıyla bebeğin ağzına dokunduğunda, bebek ağzım gezdirip duruyordu.

- Sen hiç iyi yapmıyorsun Canan. El kadar küçücük bir bebeği bu şekil cezalandırman kinini hafifletmez. Yanlış yapıyorsun. Ben sana acıdım ve kapıya koymadım. Ama sen kendinden bir parça olan yavrana acımıyorsun, dedi.

Evet acımıyordum. Çünkü ona acımak ve kabullenmek hiç içimden gelmiyordu.

ÖNCE BEBEKTEN KURTULALIM DEDİ

Bebek iki haftalık olmuştu. Ama hâlen bir ismi yoktu. Onu aldım ve erkek arkadaşımın yanına gittim. Oturup uzun uzun konuştuk, bebekten nasıl kurtulabiliriz diye. Önce "MBir kuruma teslim edelim" dedik, sonra bir caminin kapısına bırakalım diye karar aldık, ama ondan da vazgeçtik. Bebekten de bir şekilde kurtulmak istiyorduk. Bu şekilde annemin ve abimin karşısına da çıkamazdım. O gün bir karara varamadığımız için bebeği de bir yere bırakamadık. O yüzden çaresiz bebekle birlikte pansiyona döndüm. Bebek acıktığı için mızıldanıp duruyordu. Altını değiştirdikten sonra onu doyurdum. Yatağına yatırdım. Bebek, her gün biraz daha büyüyor ve güzelleşiyordu. Ona dikkatli baktığımda, içimde sıcak bir şeylerin ona karşı aktığını hissedebiliyordum, o yüzden ondan bakışlarımı kaçıırıyordum: "Hayır, sana alışmak istemiyorum. Sana alışmak, seni kabullenmek demektir. Bunu yapamam, deyip hemen arkamı döndüm. Sonra annemi düşündüm. Kendi bebekliğimi ve çocukluğumu hayal ettim. Annemin bana karşı nasıl davrandığını, beni nasıl sevdiğini düşündüm. Ama o gerçek bir anneydi. "Ben annem gibi değilim. Buradaki tek gerçek, bu bebeğin benim doğurduğum gerçeğiydi. Onun dışında ne bir sorumluluk, ne de ona karşı bir sevgi hissedebiliyordum. Annem, beni, istediği için doğurmuştu. Ama ben bu bebeği istediğim için doğurmamıştım. Bu durum, tamamen isteğimin dışında gerçekleşmişti. Bebekten nasıl kurtuluruz diye düşünürken, bebek de iki aylık olmuş ve gülücükler atıyordu. Madam, her gün birkaç defa odaya gelip onu severdi ve bana da kızardı: "Sen bu bebeği sevmiyorsun, ama kimbilir belki de senin kurtuluşun bu kızdan olur" diyordu. Ben de: "Aman istemem, onun yüzünden burada ve bu durumdayım. Bana zararından başka

bir şeyi olmaz onun.”

- Hiç belli olmaz Canan, yarın kimin ne olacağını hiç kimse bilemez. Hem siz Türkler demiyor musunuz: “Gün ola, hayrola!” Sen de bekle bakalım.

- Madam, bakıyorum da sen bu bebeği çok sevdi. İstersen sana verebilirim bunu!..

- Çok yazık Canan, nasıl böyle konuşabiliyorsun sen! İnsan hiç çocuğunu bir eşya gibi verebilir mi?

- o Benim çocuğum değil. Başımın belasıdır Madam.

- öyle mi düşünüyorsun Canan?..

- İyi ne yapalım, Tanrı bu bebeğin sevgisini senin içine koymamışsa eğer, ben ne söylersem de boş ve bunun sevgisini senin içine koyamam. Ama her zaman söylediğim gibi, sen yanlış yapıyorsun diyorum...

- Madam ben çalışmak istiyorum. Bebeğe parayla bakabilir misin? Çalışmam lazım, çünkü ömrümün sonuna kadar pansiyonda kalamam...

- Bir düşüneyim, sana fikrimi bildiririm, dedi ve odadan çıktı.

Bebemin başucuna oturdum ve uzun uzun ona baktım. Öyle masumdu ki, yaşadığı dünyadan habersiz, gözleri kapalı, minik minik nefes alıp veriyordu. Ellerimle yüzüne dokundum, çok sıcaktı ve o sıcaklık da hiçbir sıcaklığa benzemiyordu. Zavallı bebek, benim ona karşı duyduğum nefretten habersiz ve savunmasızdı. Onun hiçbir suçu yoktu belki, ama onun ortaya çıkmasıyla hem işimi kaybetmişim, hem de bulduğum aileyi kaybetmişim. Ellerimi onun yüzünden dolaştırdıkça onun sıcaklığının kendi damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. İçimden onu alıp yüreğimin içine koyasım geldi. Dayanamadım, onu kucağıma aldım. Uyanır sandım, ama uyanmadı. Yüzünü dudaklarıma dayadım. Yüzü inanılmaz yumuşak ve ipek gibiydi. Onu öptüm ve koklayıp derin bir şekilde içime çektim. Onu doğduğundan beri ilk defa öpüp koklamıştım. Onu indirmedim ve uzun bir müddet kucağımda tuttum. Uyanmasını ve bana gülücükler atmasını istiyordum. Onun için de yatağına indirdim ve altını açtım. Çünkü altım açtığımda hemen uyanıyordu. Açar açmaz da hemen kollarını ve bacaklarını kasmaya başladı. Onunla biraz oynadıktan sonra mamasını hazırladım ve doyurdum. Kendi yatağımın üzerine koydum ve yanına uzandım. Onu severken birden kusmaya başladı ve nefes alamadı. Kaldırdım ve nefes alması için elimi sırtına vurdum. Ama o kıpkırmızı kesilmiş ve boğuluyordu, korktum.

- Madam yetiş bebek boğuluyor, dedim. Madam hemen koşup geldi:

- ne yaptın Canan?..

- Ben bir şey yapmadım Madam, onunla oynuyordum birden kusmaya başladı.

Madam, bebeğin başını aşağı doğru eğerek sırtına vurdu, başını kaldırıp baş parmağıyla da alnını yukarıya doğru kaldırdı ve bebek kendine geldi. Ona bir şey olacak diye çok korkmuştum. Bebeği Madam'ın kucağından aldım ve ona sımsıkı sarılarak ağladım:

- Madam, ona bir şey olacak diye çok korktum.

- Gördün mü? Canan, daha birkaç saat önce onu bana vermek istiyordun. Ve şimdi ona sımsıkı sarılmış:

- Ya ölseydi ben ne yapardım? diyorsun. Annelik işte bu Canan, annelik bu! Benim iki çocuğumdan biri yaşasaydı keşke, ama ikisi de öldüler. Ben anneliği tattığım için, sevincin de, kaybetmenin de acısını bilirim. Sen daha kendin çocuksun. Onun için bunu hemen fark edemedin. Ama çocuk yaşta da olsan, yüreğindeki annelik şefkati ve sevgisi çok büyüktür

Canan. Şimdi hâlen bebeğini vermek istiyor musun?

- Hayır veremem.

- Bu bebek, sana yapılan kötülüğün bir parçası olabilir. Ama bilesin ki bu çocuk da en az senin kadar suçsuz ve günahsızdır. Salon seviyorum deyip zaafına yenilip de kızını erkek arkadaşın için kurban etme.

- Bilmiyorum Madam, inanın ne yapacağımı bilemiyorum.

- Bebeğine sürekli bakarım diye sana söz veremem, ama geçici bir müddet için bakarım. Bir iş bulup çalışırsın. Hem bu süreçte erkek arkadaşını da daha iyi tanımış olursun.

- Sağol Madam, ben yarın bebeği sana bırakıp bir iş bakayım.

- Olur, ama unuttuğun bir şey daha var. Bu zavallı bebek iki aylık oldu. Fakat daha bir ismi bile yok.

- Evet, haklısın Madam. Kızım öfkemin kurbanı oldu ve bir ismi bile ona çok gördüm. Ama bundan sonra onun için yaşayacağım. Kızımın adı da "Kader" olsun. Benim alnıma yazılan kara yazılar ve üzerime sürülen karalar ondan uzak, bahtı ve kaderi hep ak olsun inşaallah.

Ben, artık kendim için yaşamıyordum. Benimle can bulan kızım için yaşamalıydım. İçimde apayrı bir sevgi filizlenmişti. Erkek arkadaşım sürekli bana; "Bebekten ne zaman kurtulacağız", deyip duruyordu. Onun üzerimdeki baskısı, kızıma daha çok bağlanmamı sağlıyordu. Bu da erkek arkadaşımın işine gelmiyordu. Kızımın her geçen gün biraz daha büyümesiyle, ona karşı duyduğum sevgi de büyüyordu. Erkek arkadaşıma:

- Ben ömrümü pansiyonda geçirmek istemiyorum. İşim var. Sen de çalışıyorsun, bir ev bulup çıkmak istiyorum. Sen de artık ailenle konuş da evleneceksek evlenelim, dedim.

Ayhan; "Sen önce bebekten kurtul da öyle söyleyelim" dedi.

- Ayhan, kızımdan kurtulmak gibi bir niyetim yok Beni istiyorsan kızımla birlikte kabul edeceksin.

- Bunu yapamam Canan, ben yalnız seni kabul ettim. Çocuğunu değil. Ben kabul etsem, ailem kabul etmez. Düşün kararını ver; ya ben, ya bebeğin.

- Ondan vazgeçemem Ayhan.

- Sen bilirsin, düşün bana kararını bildir, dedi. Ayhan beni zor durumda bırakmıştı. Kızımdan vazgeçmek istemiyordum. Ama Ayhan'ı da kaybetmek istemiyordum. Pansiyona geldim, Madam'dan kızımı alıp odama çıktım. Kızım benden bir parça, canının yarısını koparıp atmamı istiyordu. Canım kızım, her şeyden habersiz bakınıp duruyordu. Belliydi ki, onun da kaderi benimkinden farksız olacaktı. Canım çok sıkındı. Binleriyle konuşmak ve içimdeki sıkıntıyı atmak istiyordum. Bebeği uyutup Madam'ın yanına gittim. Madam:

- Canan, bebeğine bir şey mi oldu?

- Yok, bebek iyi Madam. Ama ben hiç iyi değilim.

- ne oldu yine? Kim canını sıktı?

- Erkek arkadaşım, kızımı istemiyor. Bana: "Ya ben, ya bebek, tercihini yap" dedi.

- Seni küçücük yavrundan koparan adamdan fayda gelmez Canan. İyi düşün, hata yapıp canını büsbütün yakma.

Beynim uyuşmuş, hiçbir şeyi sağlıklı düşünemiyorum. Hissedebildiğim tek şey kızıma duyduğum sevgi.

- O zaman kızma sahip çık ve onu duygularına feda etme sakın, dedi.

Ayhan'a çok güvenmişim. Ama kızımı istememesi de beni çok üzmüştü. Ayhan'la konuşmamızın üzerinden iki gün geçmişti. Fakat o beni aramamıştı. Belliydi ki kızımdan dolayı Ayhan bana karşı tavır almıştı. Ama ben daha fazla dayanamadım ve iş yerine gittim. Ayhan bana karşı soğuktu. Ona: "Ayhan! Biraz konuşabilir miyiz?" dedim.

- Neyi konuşacağız Canan. Bebek doğar doğmaz ondan kurtulacağım, dediğini mi? Yoksa sözünde durmayıp, "Hayır, ben bebeğimden vazgeçemem" fikrini mi konuşacağız?

- Ayhan, bebeğim doğmadan önce ona sadece kin duyuyordum. Ama onu kucağıma alıp sıcaklığını duyduğum vakit, içimdeki kinin eriyip sevgiye dönüşeceğini bilmiyordum. O benden bir parça onu bırakamam, dedim. Ayhan, tamam dedi. Bir an önce küçük bir ev bulur, sizi yerleştirdince ailemle de konuşuruz, dedi. Ona inandım ve bir hafta içinde küçük bir ev bulup pansiyondan ayrıldım. İlk başlarda her şey yolunda gidiyordu. Ayhan da artık kızımdan kurtulma takıntısından vazgeçmiş gibiydi.

Allahım bu nasıl bir acı?

Bir gün Ayhan yanında kırk yaşlarında bakımlı bir bayanla eve geldi. Bana:

- Canan bebeğe bakacak birini buldum, dedi.

- Bebeğe bakıcı mı buldun?

- evet.

- Ne gerek vardı ki şimdi buna, Madam bakıyor zaten.

- Her gün pansiyona taşımaya gerek yok. Evde daha sağlıklı bir şekilde bakılır. Hem Nazmiye Hanım fazla para da istemiyor. Sen beni dinle. Kader benim de kızım sayılır, dedi.

Ona inandım ve kabul ettim. Yaklaşık bir hafta boyunca, bayan, gelip gitti. Bir akşam iş çıkışı eve döndüğümde, bakıcıyı ve kızımı evde göremedim. Ayhan'ı aradım. Telefonu kapalıydı: "Aradığınız kişiye ulaşamıyorum."

Ayhan'a da ulaşamayınca bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Hemen pansiyona koştum, Madam a:

- kızım Yok Madam.

- kızın mı yok?

- Evet, bebeğimi götürmüş bakıcı.

- Ayhan'a sordun mu?

- Arıyorum, ama ulaşamadım.

- Aman Tanrım, korktuğumuz gibi değildir umarım.

- Madam, sen de mi benim düşündüğümü düşünüyorsun, ikisi bir olup kızımı kaçırdılar değil mi?

- Bilmiyorum Canan, bilmiyorum. Dua edelim de öyle olmasın.

- Hayır olmasın Madam. buna dayanamam.

- Seni uyarmıştım Canan. Hislerine yenilirsen daha çok acı çekersin demiştim.

- Ona güvendim. Ayhan Bana bu kötülüğü yapmış olamaz.

- Yapmış mı, yapmamış mı göreceğiz.

- Polise gidelim ne Olur Madam. daha fazla dayanamayacağım.

- Biraz daha bekleyelim. Gelmez veya kendisine ulaşamazsak, polise gider anlatırız.

Sen Ayhan'ı bir daha ara, dedi. Ayhan'ı aradım ve ulaşamadım. Belki eve gelmiştir diye,

eve gittim. Evde ışığın yandığını görünce, sevincimden çığlık atıp içeri girdim.

Ayhan oturmuş, televizyon seyrediyordu:

- kızım nerede?

- Kızını mı kaybettin?

- Evet, kızım yok!

- Merak etme, kızın gayet iyi bir yerde. Hem senden daha iyi bakacaklarına emin ol

Canan.

- bir Bebeğe annesinden daha İyi Kim bakabilir ki?

- sen bu iyilerin içinde olamazsın ama.

- Neden, ben anne değil miyim?

- sen kendin çocuksun kızım. önce Kendine sahip çık.

- Ben kızımı istiyorum Ayhan! Kızım nerede?

- Eeeh! Zırlama artık, sana iyi diyorum kızın.

- Ben kızımı istiyorum. Onu bana getirmezsene polise gider, kızımı kaçırdığını anlatırım.

- Bunu yapamazsın Canan.

- Yaparım Ayhan, kızımı hemen getirmezsene gider her şeyi anlatırım.

- öyle mi? demek Beni şikâyet etme cesaretini kendinde bulabiliyorsun.

- Evet buluyorum.

- Peki Benim Kim olduğumu biliyor musun?

- Senin kim olduğunu değil, ama nasıl biri olduğunu bugün öğrendim.

- İyi, bilmediğin bir yönümü daha göstereyim öyleyse.

Ayhan ayağa kalktı ve belindeki kemeri çıkartıp tokalı tarafıyla bana vurmaya başladı.

Yüzümü gözümü kollarken vücuduma isabet eden kemerin tokası, her tarafımı kanlar içinde bırakmıştı.

- Ayhan yapma! Yalvarırım vurma.

- Polise gideceksin ha!

- Hayır gitmeyeceğim, vırma! Kızımı bana getir Ayhan.

- Sana bebeği unut dedim.

Unutamam bebeğimi, şimdiden özledim. Yalvarırım yapma bunu bana.

Ayhan'ın ne kadar acımasız olduğunu o gün anlamıştım. Bebeğimi bana geri getirmeyeceğini anlayınca evden kaçmaya çalıştığım; Ayhan beni yakaladı ve öldüresiye dövdü. Çantamdan cep telefonumu sonra da içindeki kartı çıkardı, kırdı ve beni odaya kilitledi. Sabaha kadar ağladım, hiç uyumadım. "Neredesin kızım? Neredesin yazgısı benim gibi olan kızım?" Ayhan her şeyi önceden planlamıştı. Bakıcı kadın da bu planın bir parçasıydı. Sabahleyin Ayhan kapıyı açtı ve: "Ben işe gidiyorum, sen bugün izinlisin. Ben iş yerine uğrar söylerim. Ama önce tedbir için ellerini ve ağzını bağlamam lazım" dedi.

- Hayır bunu yapma, yalvarırım bunu bana yapma Ayhan!

- Bunu yapmak zorundayım. Çünkü biliyorum, sen rahat durmazsın, dedi ve ellerimi, ağzımı bağladı. Kapıyı kilitleyip işe gitti. Akşama kadar o vaziyette kaldım. Ne sesimi duyurabiliyordum, ne de dışarıya çıkabiliyordum.

- Allahım ne olur birileri beni bulsun, diye dua ediyordum. Saat akşamın yedisiydi. Ayhan henüz eve dönmemişti. Kapı hızlı hızlı çalınmaya başladı. Kapın çalanın Ayhan olmadığını biliyordum. Çünkü onun anahtarı vardı ve zaten ellerimle ağzım bağlıydı. Kapı

çalındıkça çırpındım, ama sesimi duyuramadım. Ayhan, odanın kapısını da kilitlemişti. Ses kesildi ve kapı çalınmayınca birden ümitsizliğe kapıldım. "Eyvah, beni evde yok sanıp gittiler" dedim. Kalktım, cama doğru gittim. Aşağıya baktığımda kimseyi göremedim. Ellerim arkada bağlı olduğu için, ben de gözlerimi kararttım ve başımı hızla cama vurdum. Cam kırılınca komşular dışarıya bakıp beni camda gördüler. Sonra Madam'ı gördüm. Yüzüm gözüm kan içinde kalmıştı. Çünkü başımı cama vurduğumda, alnımı ve yüzümü cam kesmişti. Madam beni defalarca aramış ve ulaşamayınca da başıma kötü bir şeyin geldiğini tahmin ederek polise gitmişti. Kapıyı çalanlar da Madam ve polislermiş. Akıl edip camı kırmamış olsaydım, ben yokum diye çekip gideceklerdi. Polisler, benim içeride olduğumu görünce tekrar binaya döndüler ve içinde olduğum dairenin kapısını kırıp içeri girdiler. Ağzımı ve ellerimi çözüp: "Bunu size kim yaptı?"

- Ayhan! önce kızımı kaçırdı. Polise gideceğimi söyleyince de beni tehdit etti ve eve kilitledi.

- Tamam korkmayın, artık güvendesiniz. Toparlanın bir an önce, sizi hastaneye götürmemiz lazım. Yüzünüzde ciddi kesikler var. Sonra da karakola ifade için gitmemiz lazım. Madam size yardım etsin.

- Madam, ben altımı kirlettim.

- Tamam kızım, olur böyle şeyler, üzülme. Kalk ba-nyoya gidelim. Yardım edeyim de, bir an önce hastaneye gidelim. Çünkü yüzün kötü kanıyor.

- Tamam, ben hemen belimden aşağı bir su döküneyim, gidelim.

- Tamam, biraz acele et ama...

- Madam, bebeğimi de bulacak mıyız?

- Buluruz buluruz, seni nasıl bulduysak onu da öyle buluruz, dedi.

Üzerime temiz bir şeyler giyindim ve hemen hasta-haneye gittik Alnıma ve yüzüme birçok dikiş atıldı. Aynaya baktım, yüzümdeki dikişleri görünce dayanamadım ve bayıldım. Gözlerimi açtığımda, kolumda serumla kendimi yatakta buldum. Madam, başucumda oturmuş ağlıyordu.

- Zavallı kız, senin ne kötü bir alınyazın varmış böyle, diyordu. Allah'a karşı ilk isyanım o gün, hastanede başlamıştı. Yirmi dört saati geçmişti ki hiçbir şey yememiştim. Ama hiç açlık duymuyordum. Çünkü hissettiğim tek şey, kızım için duyduğum korku ve endişeydi.

- Madam, polisler kızımı arıyorlar mı?

- Merak etme sen, bulacaklar kızını. Sen dinlen biraz. Güzel şeyler düşün. Polisler Ayhan'ı yakalayınca, kızının nerede olduğunu öğreneceklerdir.

- Ayhan kızıma ya bir kötülük yaptıysa! Ya onu öldürdüyse!

- Kötü şeyler aklına getirme, artık iyi şeyler düşün. El kadar bebeğe neden kıydın?

- Kıyar Madam, kıyar. Baksana beni ne hale getirdi.

- Canan, kafanda çok yara darbesi var. Saçın başın kandan yapış yapış olmuş ve seni çok kötü hırpalamış bu adam.

- Bebeğimi nereye götürdüğünü sordum, söylemedi. Ben de polise gideceğimi söyledim. Belindeki kemeri çıkardı ve rastgele bana vurmaya başladı. Kemerin tokası, başımı birkaç yerinden yaraladı. Biliyorum, saçım başım kandan yapış yapış, ama hiçbir şeyi düşünecek halde değilim. Bir an önce kızımı bulmak istiyorum Madam.

- Bulursun merak etme Canan, iyimser ol ve iyi şeyler düşün. Polisler Ayhan'ı bulduk

zaman kızını da bulacaklarına eminim.

- Ah Madam, bir de ben emin olabilsem.

- Hadiiii! Karamsar olma bu kadar. Şimdi biraz uyumaya çalış. Bir haber gelirse ben seni uyandırırım.

- Kızımı bulurlarsa beni uyandırır. Ama kızımı bulamaz veya başına kötü bir şey geldiğini de duyarsan, beni hiç uyandıрма Madam.

Aldığım ilaçların da etkisiyle uyumuştum. Polisler Ayhan'ı bulmuşlardı. Ayhan, bakıcı diye bana getirdiği kadına, kızımı büyük bir para karşılığında vermiş ve kızımı alanların da organ mafyası olduklarını öğrenmişlerdi. İçimin sürekli daralmasından, kızımın tehlikede olduğunu hissetmiştim zaten. Kızımı alan kadını her yerde arıyorlardı. Ertesi sabah, hastaneden ifade vermek için karakola gittik. Karakolda Ayhan'la karşılaşınca onu parçalamak istedim.

- Kızım nerede? Hayvan! Sana güvenmiştim. Ne istedin benden, ne istedin kızımdan? Kızımı istiyorum. Kızıma ne yaptın Ayhan?!..

Polisler beni başka bir yere aldılar, onu da nezarete atmışlardı. İfadem alındıktan sonra eve dönmedim ve Madam'la birlikte pansiyona gittim. İçim hiç rahat değildi ve kızım aklımdan çıkmıyordu. "Ya başına kötü bir şey geldiyse ben ne yaparım" diye düşünüyordum. Yüzüm, başım, kollarım yara içinde, her tarafım sızlıyordu. Ma-dam'ın iyiliğini hiç unutamam, bana bir anne kadar yalandı ve o zor zamanımda hiç yalnız bırakmıyordu. Bu durumda, annemi bana aratmayan Madam'a çok minnet borçluydum.

Kızımın kayboluşunun üzerinden tam bir hafta geçmişti. Aklıma kötü zan ve korkudan başka hiç bir şey gelmiyordu. Çünkü kızım yaşıyor olsaydı, onu çoktan bulmuş olacaktı. Ama bir hafta geçmesine rağmen, hâlen bir ize rastlanılmamıştı.

UMUTLARIMIN BİTTİĞİ ANDA

Bir telefon geldi, ben yan uykulu bir şekilde hemen yerimden fırladım: "Allahım, ne olur kızımın bulunduğunu söylesinler" diyerek telefonu aldım.

- Alo buyrun, evet benim! Ne?! Doğru mu bu? Beni rahatlatmak için söylemiyorsunuz değil mi?

- Hayır, sizi rahatlatmak için söylemiyorum, kızınızı bulduk ve gayet iyi.

- Allahım, sana sonsuz şükürler olsun ve ne olur bu bir rüya olmasın, diye dua ediyordum. Hemen koşup Ma-dam'a haber verdim.

- Madam, kızım bulunmuş! Şimdi beni karakoldan aradılar.

- O, çok iyi, sevindim. Bak gördün mü, sana kızın bulunacak demiştim. O kadar kendini harap ettin.

- Madam, hâlen inanmıyorum. Kızımı gözlerimle görmezsem inanmam bulunduğuna. Hemen karakola gitmek istiyorum.

- İyi de Canan, bu halde tek başına gidemezsin. Baksana yaprak gibi titriyorsun. Bekle, birkaç dakikalık işim var. Halledelim, beraber gideriz.

- Madam, birkaç saniye bile bekleyecek sabrım kalmadı. Ben hemen gitmek istiyorum.

- Tamam Canan, kızın bulunmuş işte, daha ne?

- Madam, biraz daha beklersem yığılıvereceğim hemen buracıkta.

- Eh Canan, eh Canan! Dokuz ay annenin karnında nasıl bekledin?

- Ben dokuz aylık değil, yedi aylık doğmuşum.

- Belli oluyor zaten. Anlaşıldı, sabredemeyeceksin. Haydi gidelim o zaman. Ne yapalım, biz de gelince yaparız.

Madamla birlikte karakola gittik Koridordan geçerken kızımın ağlama sesini duyunca, sevincimden hangi odaya gireceğimi şaşırđım.

- kızım da Benim gibi bahtsızdı. Onu polis memurunun kucağında görünce hemen: "Ne Olur birileri Bana bunun bir rüya olmadığını söylesin."

- Merak etmeyin, gördüğün rüya değil gerçek, Canan, dedi komiser.

Kızımı kucağıma aldım. Onu kokladım ve sımsıkı yüreğime bastım.

- Canım kızım, keşke mümkün olsa da seni yüreğimde saklayabilsem. Hayat çok acımasız. İnsanlar çok acımasız, ben seni nasıl bu kötülüklerin içinde koruyacağımı bilmiyorum. Sen başıma gelen kötülüklerin bir parçası da olsan, ben seni yine de çok seviyorum. Ko- miser: "Elbette ki seveceksin. Bu masumun suçu, günâhı ne? O senin canının içinde can bulduğı için öteki yarındır. Sen bir gözünü çıkarıp atabilir misin? Kolunu, bacağını kesip atabilir misin? Evlat da senden bir parça olduğı için ondan kopamazsın."

- Doğru söylüyorsunuz komiserim ama ben kızıma karşı çok büyük hatalar yaptım. O doğduğunda, ölsün diye süt vermedim. Onu aç bıraktım, ölsün diye! Ama şimdi vicdanım çok rahatsız ve bundan dolayı da yüreğim çok acıyor.

- Affedilmez, çok büyük hatalar yapmışsın. Ama duyduğun bu pişmanlıkla sana yapmış olduğun hatanın bedelini, çekmiş olduğun vicdan azabıyla ödetiyor zaten. Yoksa bu korkunç itiraflardan dolayı benim seni tutuklamam lazımdı, diye espri yaptı.

- Kızım yanımda olsun, hapiste de yaşamaya razıyım ben. Yeter ki, onu benden almasınlar.

- Merak etme, kızını kimse senden alamaz.

- Ama içimdeki korku ve kaygılar öyle söylemiyor.

- İçindeki korkuları kafandan at. Korkularına yenik düşersen, kızını koruyamazsın.

Komiser haklıydı. Ama öyle güçsüz ve bitkindim ki, kızımı bile zor taşıyabiliyordum. Kızım kaybolduğundan beri hiçbir şey yiyip içememiştim. Gitmek için ayağı kalktığımda başım döndü ve yığılacak gibi oldum. Madam, kızımı kucağımdan aldı ve tekrar koltuğı oturdum. Madam ve komiser telaşlandılar.

- İyi misin Canan?

- iyiyim komiserim, biraz başım döndü sadece.

- Kolonya ister misin?

- İyi olur, alayım biraz. Sağolun, sizi de telâşlandırdım.

- Önemli değil, sen iyi ol da.

Birkaç dakika dinlendikten sonra kalktık ve Madamla birlikte pansiyona gittik. Günlerdir hiç açlık hissetmeyen ben, acıktığımı hissetmişim. Madam'a:

- her şeyden yemek istiyorum Madam.

- Eeee tabii, kaç gündür hiçbir şey yemedin. Şimdi ilacım buldun. Sen yemeyeceksin de kim yiyecek

- Madam, yalnız benim hiç param yok. Pansiyon paramı ödemek için bir an önce işe başlamam lazım.

- şimdi Bunları düşünmenin sırası değil. Mutfağı git ve önce karnını doyr. sonra da Gel

bebeğini doyur ve kızınla biraz hasret gider. bu halde nasıl çalışacaksın?

- İyi de, mecburen benim çalışmam lazım.

- Biraz dinlen ve kendini toparla. Yüzün, gözün, ellerin yara bere içinde, önce iyileş sonra çalışırsın, iş kaçmıyor ya!

- Madam, ben senin hakkını ödeyemem. Sen bana annem kadar yakın oldun. Sen olmasaydım, ben tek başıma ne yapardım bilmiyorum.

- Düşünme bunları, haydi git önce karnını doyur, dedi.

Mutfağa gittim ve bir güzel karnımı doyurdum. Gelip kızımı da doyurduktan sonra, Madamla birlikte bebeğimin banyosunu yaptırmak için üzerini çıkarttık Kızımın sağ boşluğunda dikiş izleri vardı. Gördüklerimin karşısında şok olmuştum, ama Madam hiç şaşırılmamıştı.

- Aman Allahım, kızıma ne yapmışlar böyle! Parmağımın ucuyla yaraşma dokundum. Kader irkilerek,

- Ağladı. Madam'a döndüm:

- Madam bu ne? dedim. Madam, Kader m kazağını tekrar giydirdi ve: "Canan otur, biraz sakin ol. Kızının bu kadarıyla kurtulduğuna dua et" dedi.

- sen biliyordun değil mi? Kızımın böbreğinin alındığını sen biliyordun ve Bana söylemedin.

- Canan, kızın bugün değil dün bulunmuştu. Karakolda önce beni aradılar. Hani bir ara dışarıya çıkmıştım ya. M İşte o zaman polisler beni aramışlardı. Kaderi bulduklarını ve hastanede olduğunu söylediler. Hemen hastaneye gittiğimde, kızının böbreğinin alındığını ben de hastanede öğrendim.

- Ama Bana söylemedin.

- Söylemedim, çünkü hiç iyi görünmüyordun.

- Madam şimdi ne olacak? Ben kızımı buldum diye çok sevinmiştim. Ama şu hale bak, ne olacak şimdi. Aman Allahım! Ne olacak şimdi! Kızıma baktığımda ne kadar acı çektiği, gözlerinden boncuk boncuk dökülen gözyaşlarından belliydi. Kızıma sımsıkı sarılıp ağlarken bayılmışım. Kendime geldiğimde, kızım, Madamım kucağmda ağlıyordu. Onu ağlarken görünce: "Madam, bir tek şey istiyorum bundan sonra."

- ne istiyorsun Canan?

- kızımı ve Beni aynı mezara koysunlar. Yeryüzünde yaşamak istemiyorum artık.

- Ellerin kolların bağlı, kapısı kilitli bir odada, bir gün bile kalmak, altını kirletecek kadar seni korkuttu. Ölmeden bir mezarın içinde nasıl kalacaksın?

- Yeryüzünün kötülüklerinden iyidir, belki mezarlık.

- Sakın kendini bırakma Canan.

Sen bunu da atlatacaksın.

- Gücüm kalmadı Madam. bir şey daha kaldıracak Gücüm kalmadı.

- Ah zavallı Canan ah, yaşadıkların yaşından büyük dertler.

- Madam, kızım böyle ne kadar yaşayabilir.

- Yaşar, kızın yaşar, sen dua et ki, zavallı çocuk bu kadarla kurtulmuş. Daha kötüsü de olabilirdi.

Ne olur Madam böyle konuşmayın, dayanamıyorum.

Her nefes alış bir zulümdü Canan için. Yaşam ve ölüm arasında, iki kara eylemin

araşma sıkışıp kalmıştı: Hayatla birlikte ĉileler içinde hüsranlar yaşamak veya kurtuluş olarak gördüğü mezarlık hayatını tercih etmek

GÜNLER SU GİBİ AKIP GİDİYORDU

Ayhan'ı, çocuk kaçırmaktan ve eve insan hapsetmek suçuyla hapse atmışlardı. O, iyi insan görünümündeki canavar ruhlu acımasız adam, cezalandırılmış görünse de, bana göre bu ceza yetersizdi.

Yüzümdeki dikişler almış ve kısmen de olsa yüzümdeki yaralar iyileşmişti. Eski iş yerime gittim ve tekrar çalışmak istediğimi söyledim. Ama patron bana:

- Kusura bakma Canan, senin yerine başka birini aldık, dedi. Haklıydı, çünkü dört hafta ara vermiştim işe.

- Sağlık olsun patron, buradaki nasibim bu kadarmış, ekmeğimizi yedim, yine de size teşekkür ederim, dedim ve oradan ayrıldım. Bir hafta boyunca her gün iş aradım. Sonunda bir giyim mağazasında iş buldum. Maaşı az olsa da; "Boş durmaktan iyidir" dedim ve işe başladım. Kızıma geçici olarak yine Madam bakıyordu. Aylığımlı aldığım da yalnız kızımın ihtiyaçlarım karşılıyordum, geri kalan parayı da Madam'a veriyordum. Çünkü o hem kızıma bakıyordu, hem de pansiyonunda kalıyorduk

Kızım bir yaşım doldurmuş ve paytak paytak yürümeye çalışıyordu. En güzeli ise kızımın bana: "Anne!" demesiydi. Bu benim çok hoşuma giderdi. Madam da bana güler ve; "Ben seni anne olarak görmüyorum. Çünkü sen daha kendin çocuksun Canan" diyordu. Ben on sekiz, kızım bir yaşındaydı. Kızımla benim aramda on yedi yaş vardı. Madam haklıydı. Çünkü biz anne kız değil de, abla kardeş olacak yaştaydık. Yalnız, kızıma her baktığımda annem aklıma geliyordu. Onu çok merak ediyordum. Ama karşısına çıkacak cesaretim de yoktu. Annemin beni çok merak ettiğini de biliyordum; ama dedim ya, ne yüzüm, ne de cesaretim vardı bunu yapmaya. Kim bilir, belki de başıma gelenlerden haberdar olmuştur diye de düşünüyordum. Çünkü annem mutlaka, beni merak ettiğı için Sadık Amcaları aramıştır ve onlarla ayrılma nedenimi de öğrenmiştir diye düşünüyordum. Ve nitekim de öyle olmuştu. Annemin karşısına çıkıp:

- Ben susuzum anne, inan benim bir günahım yok. Neden ve niçindir bilmiyorum, ama kötülerin gazabına da hep ben uğruyorum, demeyi çok isterdim, ama bu neyi değiştirirdi ki? Abimden de çok korkuyordum. Çünkü abim gözü kara biriydi.

Kızımla birlikte, pansiyonda ikinci yılımızı da sağsalim geçirmiştik. Bir gün iş dönüşü pansiyona geldiğimde Madam'ı çok telaşlı gördüm. Ona neyin kendisini bu kadar tedirgin ettiğini sordum. Madam:

- Canan, sana vereceğim haberler hiç iyi değil.
- ne oldu Madam? Ayhan belasıyla ilgili değildir inşaallah.
- Hayır! Ayhan değil ağabeyin!
- Ne? Ağabeyim mi? Ne olmuş ağabeyime, kötü bir şey mi olmuş?
- Kötü bir şey olmamış, ama seni bulursa hiç iyi olmaz korkarım ki. Canan, abin hapisten çıkmış.

- ıkmış mı?
- Evet çıkmış, bugün pansiyona geldi ve seni sordu. Bulacak olursa hem sana, hem de kızma zarar verebilir. şansımız vardı ki "Kader" benim odamda uyuyordu, anlayıp ona zarar vermesinden çok endişe ettim. Ben senin artık burada olmadığını söyledim, ama

onun pek ikna olduğunu sanmıyorum. Abim tekrar gelecektir. Bu yüzden senin burada kalman güvenli değil, dedi.

- Haklısın, burada kalamam. Ama nereye gidebilirim ki Madam. Kim senin gibi beni ve kızımı bağrına basar ki?

- Ama burada güvende olamazsın. Benim biraz birikmişim var. Bir kısmını sana veririm. Senin buradan gitmen lazım, dedi.

Madam haklıydı. Benim orada durmam, hem benim için, hem de kızım için tehlikeliydi. Çünkü abim gözü kara bir yapıya sahipti ve çok kolay dolduruşa gelebiliyordu. Birkaç kıyafet çantaya koydum ve hemen oradan ayrıldım.

İstanbul koca bir şehir, ama benim bu büyük ummanda küçücük bir yerim bile yoktu. Madam gidecek ve kalacak bir yer bulamazsam, gitmem için verdiği bir adres vardı. Ama bana: "Son çare olarak oraya git" demişti. "Çünkü oranın da çok güvenilir olduğunu söyleyemem" demişti. Ama benim de başka çarem yoktu. Gidecek başka yerimin olmayışı da, o adrese gitmemi mecbur kılmıştı. Orası da pansiyondu, ama Madamın pansiyonundan farklıydı. Madam'ın pansiyonunda öğrenciler çoğunlukta ve orada kalan insanlar daha düzgün insanlardı. Ama bu pansiyondakiler; daha çok fırsatçı insanlara benziyorlardı. Bana hiç güven vermiyordu. Burada yaklaşık on gün kadar kaldım. Madamın verdiği para bitmek üzereydi. Parayı yalnız kızımın ihtiyaçları için ve pansiyon masrafları için harcıyordum. Para bitecek korkusuyla günde yalnız bir defa yemek yiyordum. Bir parça ekmek ve suyla idare ediyordum. Kızımın bezini sık değiştirmedimden altı yara olmuş ve durmadan ağlıyordu, zavallı yavrum. İlaç alacak param da yoktu. Mutlaka bir iş bulup çalışmak zorundaydım. Ama kızım da bu durumda bana engeldi. Dayanamadım ve Madam'ı aradım. Madam bana bebeği bir kuruma vermemi ve bir iş bulup çalışmamı söyledi. Kızımı bir kuruma bırakmaya ne gönlüm razı olmuştu ne de bir kuruma bırakacak cesareti kendimde bulabilmişim. "Ya kızımı alır ve bir daha vermezlerse bana. Hayır buna dayanamam. Ama ne yapabilirim bu durumda; onu doyuramıyorum, kendimi doyuramıyorum. Allah'ım, bir çare, ben ne yapacağım böyle tek başıma!"

Pansiyonda kalan adamların kötü bakışları hem rahatsız ediyordu, hem de korkutuyordu beni. Çünkü geceleri defalarca kapının kurcalandığına şahit olmuşum. Kapımı her zaman kilitlememe rağmen, yine de geceleri rahat uyuyamıyordum. Paramız bitmiş ve pansiyondan da çıkarılmıştık. Bebeğimle birlikte birkaç gün parklarda kaldık. Fakat dışarıda kalmak da hiç güvenilir değildi. Bir ayı aşkın dışarıda kaldım ve kucağımda bebeğimle birlikte dilendim. Bir gün caminin avlusunda, cemaatin namazdan çıkışını bekliyordum. Günlerden cumaydı. Daha önce de çocuğuyla birlikte dilenen kadınlar görmüştüm. Onlar dilenirken ya çocuğum hasta diyorlardı ya da kanserim diyorlardı ve hemen hemen herkes de para veriyordu. Cemaatin dağıldığı sırada ben de elimi açıp: "Lütfen boş geçmeyin, benim çocuğum hasta değil, ama her ikimiz de açız" dedim. Cemaatin çoğu bana para verdi. Bir sürü param olmuştu. Yaklaşık bir aydır dileniyordum, ama daha önce hiç o kadar para veren olmamıştı. Cemaat tamamen dağılmıştı. Geride kalan sadece iki üç adamın dışında kimse kalmamıştı. Ben topladığım paralara sevinirken bir adam omuzuma dokundu. "Canan kızım, sen burada ne arıyorsun?" dedi.

Gördüğüm eski komşumuz Hüseyin Amcaydı. Bizi evinde misafir eden ve gecenin bir yarısında da bizi kapıya koyan Halime Teyzenin eşi Hüseyin Amca. Halime Teyze gibi

değildi o, çok iyi bir insandı. Hüseyin Amca'yı görünce hem çok şaşırılmış, hem de çok mahcup olmuşum.

- Canan, kızım bu ne hal böyle? Kim bu bebek, sen ne arıyorsun burada?

Üstüm başım perişan bir haldeydi. Hüseyin Amca'ya cevap veremedim ağlamaktan. Hüseyin Amca bana: "Gel bakalım Canan, şu banka oturalım da bana olan biteni anlat" dedi. Caminin bahçesinde bir bankta oturduk ve ben başımdan geçenleri Hüseyin Amca'ya anlattım. Sonra bana: "Haydi bize gidelim" dedi. Küçükken Halime Teyzenin bizi gecenin bir yansı nasıl kovduğunu düşününce ona:

- Hayır, size gelemem Hüseyin Amca, dedim.

- Biliyorum, Halime Teyzen size karşı zamanında bir hata yapmıştı. Ama Halime Teyzen de eskisi gibi değil. O çok değişti Canan kızım, dedi.

- Yok Hüseyin Amca, yalnız Halime Teyzeye kırgın olduğum için değil, bu halde gitmek istemiyorum.

- sen utanma Canan kızım. Sana bu kötülükleri yapanlar utansınlar. Senin suçun ne?

- Beni düşündüğün için teşekkür ederim, ama ben size gelemem.

- Peki kızım sen bilirsin, ama seni dışarıda da bırakmaya gönlüm hiç razı değil. Ben sana telefon numaramı vereyim de ihtiyacın olduğunda beni ararsın, dedi. Ama ben yine de annene git ve yaşadıklarını anlat derim. Daha sonra o da seni abin gibi suçlu görmesin.

- Nasıl bu halde gideyim Hüseyin Amca, kendimi temize çıkarırken annemi de çok üzmüş olacağım.

- Ortalardan kaybolup gitmen ve annenin seni merak edip her gün üzülmesi daha mı iyi Canan!

- Elbetteki iyi değil, ama sizin dediğinizi de yapmak hiç kolay değil Hüseyin Amca.

- sen yine de dediğimi düşün kızım.

- Olur Hüseyin Amca, düşünürüm...

Hüseyin Amca epey bir öğüt verdikten sonra gitmişti. Ben, dilenerek kazandığım paraya bir kez daha baktım. O günkü hasılat fena değildi. Kalkıp hemen markete gittim. Kızıma mama, bez aldıktan sonra eczaneye gittim ve kalan parayla da bebeğime pişik kremi aldım. Gidecek bir yerim yoktu. Ama sokaklar da benim gibi evsizlerin sayılırdı. Çünkü en azından param olmasa da sokaklarda kalabiliyorduk.

Parka gittim, oturdum. Kızımın bezini değiştirdim ve büfeden sıcak su aldım, mamasını hazırladım. Kamım doyurdum.

- Eeeh şimdi keyfin yerine geldi Bakıyorum küçük Hanım. Anneyi düşündüğün Yok

Kızımın altı çok kötü pişmiş ve yara olmuştu. Allah'a şükür, onun ilacını alınca vicdanen de rahatlamıştım. Ama olan parayı kızımın ilacına verince de kendime yiyecek bir şey alamamış ve aç kalmıştım. Parkta dilenemiyordum. Çünkü insanların bakışları beni rahatsız ediyordu. Açlıktan dolayı karnım çok guruldayınca, oradan kalktım ve yine caminin avlusuna gittim. İkinci namazı vaktiydi. "Allahu Ekber" sesinin duyulduğu andan itibaren, insanlar yavaş yavaş camiye akın ettiler. Ezan sesini duyduğumda her zaman benim de içim bir garip oluyordu. Kızımla beraber avluda oturduk ve namazdan çıkacak cemaati bekledik Namaz bitti ve cemaat tek tek çıkmaya başlayınca, ben hemen ayağa kalktım ve mahcup bir şekilde yine elimi açtım. Ama bu sefer; "Açım bana para verin" diyemedim, utandım. Sadece elimi açtım. Kızım bana baktı ve o da her iki elini birden

açmıştı. Bu sefer kimse bana vermedi, kızıma veriyorlardı. Onun da minik ellerinden paralar düşüyor ve yerden parayı alıp bana veriyordu. Kızımın o halini gören cami cemaatinden kimisi gülüyor, kimi de başım sallayıp: "Yazık, daha bu yaşta çocuğu nasıl da kötü alıştıyor" diyorlardı. Ama kim ne biliyordu ki, içinde bulunduğum duruma dair. Ben keyfimden mi bu hallere düşmüştüm sanki.

Ümitlerini ve hayallerini kaybeden insanlar; "Neden ben?" ve "Keşke hiç doğmasaydım!" şeklinde pişmanlık acısı ve neden-niçinler dürtüleriyle acı çekip dururlar. Hâlbuki ezelden akraba olduk biz insanlar, acı ve kederlerle. Çünkü kötülüklerden ne kadar kaçarsak kaçalım, mecbur kalınca insan zehirden bile şifa arıyor. Bazen insanların itibarı sarsılınca, o ne kadar yaşıyor olsa da, başkasının gözünde yoktur. Ahlâkî değerler ve İnsanî değerler çok büyük bir zenginliktir. Fakat bu güzel vasıflar ne yazık ki, ahlâksızlarla ve akılsızlarla aynı dünyayı paylaşmak zorundadırlar. Hayal kınıklığı, Cananın kişiliğini ve ruh âlemini nasıl değiştirmişti? O, toplum nazarında ve de kendince, kötü bir şahsiyet değişikliğine uğramıştı. Bu durumda ayıplandığı için, olanlar ne kadar Cananın isteği ve iradesi dışında gerçekleşse de, toplum onu hangi sınıfa koyduysa, o da kendini o sınıfın insanı görmüş ve o çekintiler doğrultusunda yaşamaya çalışıyordu. Çünkü Canan'ın yaşadıklarından doğan küçümseme fikri, insanlarla karşılaşmaktan utanmasına sebep olmuştu.

Cemaatin para vermesi, minik Kaderi sevindirmişti ve avucuna koyulan parayı bana veriyordu. Camiden son çıkan yaşlı bir adam: "Yazık değil mi bu çocuğa, daha bu yaşta dilendiriyorsun be kızım?" dedi.

- Haklısın Amca, ama ben de keyfimden dilenmiyorum.

- Ben de size keyfinizden dileniyorsunuz demiyorum zaten. Ama bu yavrucağı da böyle dilendirmenin doğru olmadığını söylüyorum.

Adamın sözleri beni çok incitmişti. Kızımın elindeki paraları yere attım ve onu alıp hemen caminin avlusundan çıktım. Avluda ayakkabılarını giyen bir başka adam, bana öğüt veren adama:

- Hacı, kızcağızı kötü kırdın sanırım. Bu kızcağız dilenci olsaydı, topladığı paraları atıp gitmezdi, diyordu. Kızımı kucağıma aldım, başımı onun küçücük yüreğine dayadım ve ve hüngür hüngür ağlıyordum. Birden bir elin omzuma dokunmasıyla irkildim ve dönüp baktığımda, caminin avlusunda bana kızıp öğüt veren amca olduğunu gördüm.

- Kızım bakar mısın biraz! Birbirimizi yanlış anlamış olabiliriz. Onun için hakkını helâl et. Bu paralar da sizin, alın lütfen.

- Ben dilenci değilim. Gidecek yerim yok ve açız. Ama insan bir kere düşmeye görsün. Gelen vurur, gider vurur. Ama bütün bunları yaşamayı ben istemedim. İnsanlar bilmeden, dinlemeden beni suçladılar. Hiç kimse demedi ki; "Neden, niçin sana bu kadar kıydılar? Senin kaç canın var Canan? Sana neden bu kadar kötülük yaptılar?" Suçlu ben miyim? Yoksa bana sunulan bu acımasız hayat mı? Ben ne doğmayı istedim, ne de onca kötülükleri yaşamayı. Kötü olan ben miyim, yoksa beni gafil avlayıp bana kötülük yapanlar mı?

- Kızım, beni yanlış anladın sanırım. Belki ben de seni yanlış anladım, ama özür dilerim. Ben de seni yanlış anlamakla hala yaptım. Ama senin dilenci olmadığını anladığım için de senden özür diledim. Şimdi al bu paraları da bebeğine bir şeyler alırsın.

- Hayır beş- amca, o parayı götürün, caminin yardım kutusu varsa koyun, ben ilk defa aç kalmıyorum, şimdiye kadar ölmediysem şimdi de ölmem herhalde...

Çok incinmiştim, kızım ile beraber oradan uzaklaştım, öfkemden açlığımı unutmuş ve bir bankta oturup güneşin batışını seyrediyordum. Akşamüstü hava serinleşmişti biraz. Kızım yan uyukluyordu. Yine dışandaydık ve gidecek hiçbir yerimiz yoktu. "Batma güneş, batma. Çünkü senin batışınla birlikte karanlık da çöküyor. İşte o zaman yüreğim ağzımda ve korkularım başlıyor. Güneş bazen bulutların ardına gizlenir. Acaba dünyaya küstüğü için midir? Bazen de ay gizlenir zifiri karanlıkta, bulutların arkasına. Ben de korktuğum zaman sığınmak ve saklanmak istemişimdir, beni kimsenin bulamayacağı bir yere!.."

Yaklaşık iki ay kadar, kızım ile birlikte dışarıda kaldık. Parklar ve sokaklar güvenilir olmadığından, hasta-hanelerin bahçesinde kalıyordum. Çünkü bir tek hasta-hanelerin bahçesi güvenilirdi. Bazı görevliler gidecek yerimin olmadığını bildikleri için, hava serin olduğu zaman hastanenin koridorunda kalmama izin veriyorlardı.

Ama havanın aydınlanmasıyla birlikte yine sokaklarda dolaşılıyor ve insanların yoğun oldukları yerlerde dileniyordum. Kötülerin ve kötülüklerin olduğu bu dünya hayatının içinde hayat mücadelesi veriyorduk kızım ile ben. Bazı bakışlar "Eli ayağı tuttuğu hâlde, küçücük çocuğu da böyle bir yanılaşa alet etmiş, insanlar sömürüyor" diyorlardı. Bazı bakışlar da, "Yazık, Allah kimseyi bu duruma düşürmesin" deyip, kızıma acıyarak para veriyorlardı. Kimi bakışlar; "Ayol bunlar yüzsüz, bunlara para verip de böyle alıştıran da biz değil miyiz?" Bazı bakışlar da beni ağına düşürmek için fırsat kolluyorlardı. Beni en çok tedirgin edip de korkutan ise, fırsatçı namus canavarlarıydı. Onun için de gündüzleri cami civarlarında dileniyor, geceleri de güvende olmak için hastanelerin bahçelerinde kalıyordum. Fakat, benim başıboş ve kimsesiz olduğumu fark eden fırsatçılar da yanıma gelip, sözleriyle beni taciz ediyorlardı ve hatta defalarca kaçırılmak istendim. Bu da kızımın üzerinde büyük bir korkuya neden olmuştu. Kızım, yanımdan geçen bir adam fark ettiğinde, hemen bana sarılıp ağlıyordu.

Geceyi Haseki hastanesinin bahçesinde geçirdik. Sabahın erken saatlerinde, yine her zamanki gibi muayene numarası almak için uzun uzun kuyruklar başlamıştı. Kızım uyanır uyanmaz süt istedi. Ama ne sütümüz vardı, ne de süt alacak paramız, çünkü gündüz dilenerek kazandığım parayla kızıma bez almıştım. Kızım ağlıyordu ve parmağıyla büfeyi göstererek süt almamı istiyordu. Kızımı aldım ve büfeye doğru yürüdüm. Ona süt alacağımı anlayınca sevinerek ellerini çırpmaya başladı. "Anne mamma."

- Evet kızım, mama alacağız ama neyle? Büfenin yanına geldim, adam bana; "Buyrun abla, ne istediniz?"

"Şey, ben bebeğime süt alacaktım, ama cüzdanımı kaybetmişim. Hay Allah, neyse kalsın şimdilik" dedim. Adamın süt kutusunu geri koyduğunu gören Kader çığılığı basınca, adam süt paketini alıp tekrar bana uzattı: "Alın abla, sonra verirsiniz" dedi.

- Sağolun abi, veririm tabii...

Sütü alınca Kaderin keyfine diyecek yoktu. Biberonu çalkalamak için adamdan bir de sıcak su rica ettim. Adam bana: "Siz bayağıdır buralardasınız, yatan hastanız mı var?" diye sordu.

- Haa... Evet, hastamız yatıyor bu hastanede.

- Geçmiş olsun. Allah hayırlı şifalar versin inşaallah.

- Amin!..

- daha çok yatacak mı hastanız?

- Bilemiyorum, daha ne kadar yatacak belli bir şey

- bir an önce iyileşir inşallah. Çünkü sizi uzun zamandır görüyorum burada. Çocuklu olunca da çok zor.

- Evet öyle, çok zor.

Yine kızım ile birlikte Aksaray Murat Paşa caminin önüne geldik Öğle namazı için gelecek cemaati bekliyordum. Saat daha çok erkendi, ama cami avlusu daha güvenilirdi.

- Sen sütünü içtin, karnını doyurdun, ama anne aç! dedim kızıma.

Kader, caminin avlusunda bıcı bıcı koşturuyordu. Öğle ezanına dakikalar vardı, ama birkaç yaşlı adamın dışında camiye namaz için gelen yoktu. Kendi kendime mırıldandım:

"Ne garip, cuma günleri cemaat dışarıya kadar taşıyor, ama diğer günlerde çok az kişi oluyor. Sanki insanlar yalnız cuma müslümanıymışlar gibi, camiler diğer günler boş oluyor." Bu durumda kızıma süt parası ve bir de simit parası bulunca seviniyordum.

Namazdan cemaatin çıkmasını beklerken telefonum çaldı. Arayan Madam'dı. Onun ismini görünce sevindim ve: "Allahım, ne olur iyi bir haber olsun."

- Alo! Madam, beni hiç aramayacaksın sandım.

- Neden aramayayım Canan, ben de seni çok merak ettim. Neredesin, kaldığın bir yerin var mı?

- Yılanların bile bir yuvası var, ama bu koskoca dünyada benim ve kızımın bir yeri yok ne yazık ki.

- Peki el kadar bebeyle nerede kalıyorsun Canan?

- Sokaklardayım Madam. Orada burada kalıyoruz.

- Sokaklar tehlikeli değil mi?

- Başka çarem var mı ki?

- Vah Zavallı Canan. ben Seni niçin aradım biliyor musun?

- Hayır bilmiyorum, niçin aradın Madam?

- Annen de hapisten çıkmış. Abinle birlikte Bana geldiler ve Seni sordular.

- sen ne dedin?

- buradan gittiğinden beri Beni aramadığını ve yerini bilmediğimi söyledim.

- İyi demişsin Madam, sağolun.

- İyi mi yaptım kötü mü yaptım bilmiyorum, ama annen seni çok merak ediyor. Bana sorarsan annenle görüş ve her şeyi kendisine anlat. Senin yaşadıklarını onun da bilmesi gerek. Daha ne kadar kaçıp saklanacaksın? Başına daha kötü bir şey gelmeden anneni bul Canan.

- Bunu yapamam Madam. Annem Beni affetse de ab-im Beni suçlayacaktır.

- Kaçarak ve Sürekli korkular içerisinde yaşayarak hayat geçmez Canan. Mutlaka yorulup bir yerde pes edeceksin.

- Teslim ol demek kolay, ama teslim olduktan sonra kesilecek cezanın bana ne zarar vereceğini bilemiyorum.

- İyi de Canan, şu an içinde bulunduğun durum çok mu güvenilir. Ben derim ki kızın için bir kez daha cesaretli ol. Senin korktuğun insanlar ailen. Onlar sana ne kadar zarar verebilirler ki, ama dışarıdaki hayat daha acımasız olabilir. İyi düşün Canan. Başından

geçenleri ailenle paylaşırsan senin bundan bir suçunun olmadığını anlayacaklardır. Ama korkuların ardına sığınıp onlardan kaçarsan, başkaları camm daha beter yakacaktır.

- Madam, annem cezaevinden nasıl berat etmiş?

- üvey amcan davacı olmaktan vazgeçmiş ve Annen de berat etmiş. abin daha önce burada kaldığını söylemiş annene, o da bana geldi ve seni nerede bulabileceğini sordu.

- Annem nasıl İyi mi o?

- Zavallı kadın çok üzgün. Seni çok merak ediyor Canan. Kaçarak, saklanarak annene daha çok kötülük yapıyorsun. İyi düşün ve beni ara.

- Kontörüm yok, sizi nasıl arayabilirim?

- Sen dediklerimi düşün, ben seni yarın yine ararım.

- Olur, dedim ve telefonu kapattım. Madamla konuşurken camideki üç beş kişi de dağılmış ve beş kuruş bile alamamıştım. Kızım; "Mama" diye mızızlanmaya başlamıştı. Ben ise sabahtan beri hiçbir şey yiyememiştim. Açlık hiçbir şeye benzemiyordu. Kızımın "mamma" deyip ağlaması ise, sinirlerimi büsbütün bozmuştu. O gün defalarca lanet okumuştum hayata ve beni bu duruma düşürene. Kızımla birlikte ayrıldık caminin avlusundan, kendi kendime söylene söylene yürüdüm:

- Herkes kendine müslüman. Kimsenin kimseyi düşündüğü yok. Biz açlıktan ölmüşüz, kimin umurunda, diyordum.

Mayıs ayının sonlarıydı, hava gündüzleri sıcak, akşamları serin oluyordu. Ama o gün, hava olabildiğine sıcaktı. Öğle vaktiydi ve ben sadece caminin abdest alınan yerinden su içebilmişim. Kolumda çanta ve nereye gideceğimi bilmez bir şekilde dolaşıp durdum. Koskoca dünyanın içinde bir tek ben, yersiz ve yurtsuz; yalnızdım sanki ve fırsatçılar için de bir avdım adeta.

Dünya mı acımasızdı, içindeki insanlar mı, acımasız anlayamıyordum.

Kızım acıkmış ve yine: "Anne mama", diye tutturmuştu. Öfkeli ve tedirgin adımlarla Aksaray'da yürüyordum. Lokantaların önünden geçerken, Kader, yemekleri görünce çığılı basıyordu:

- Anne mama! deyip elini uzatıyordu. Hoş, yemekleri görünce benim de içim bir hoş oluyordu. Büyükler boşa dememişler, "Allah kimseyi açlıkla ve namusla terbiye etmesin." İkisinin de ne kadar acı ve kötü bir sınav olduğunu ben biliyordum. Kaderi ne kadar susturmaya çalışsam da, ne mümkün. Zavallı kızım çığılık çığılığa ağlayıp, yemek istiyordu. Daha fazla dayanamadım ve lokantaya girdim; "Affedersiniz, bir ricada bulunabilir miyim?"

- Buyrun hanımefendi. Yerimiz var, dedi.

Kaderin: "Mama" deyip ağladığını görünce garson:

- Çocuğunuza verebileceğiniz çorbamız var, buyrun.

- Görebiliyorum! Yemekleriniz çok güzel görünüyor. Ama benim param yok. Artık yemekleriniz varsa, bir parça ekmekle verirsiniz, ben de kızımı doyururum, dedim.

- Artık yemekleri döküyoruz, ama buyrun ben kızınıza çorba vereyim de karnını doyursun, dedi. Bizi bir masaya yönlendirdi. Kızımla masaya oturduk, garson iki tas çorba ve bir sepet ekmek getirdi. "Buyrun abla, çocuk çok acıkmış sanırım" dedi.

- Evet sağolun, size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Allah razı olsun sizden.

- Afiyet olsun.

Murat Paşa camiinden çıktığımda, genç bir adam beni takip ediyordu. Başımı sağa çevirdiğimde, aynı adam cam kenarında oturmuş çorba içiyordu. Adamı görünce şaşırdım, içimi büyük bir korku sardı. Adamı tanımıyordum. Belydi ki adam beni sahipsiz görmüş ve o da diğerleri gibi beni ağına düşürmeye çalışıyordu. Kızımı doyurdum, ben de karnımı doyurmaya çalışıyordum ama yediğim her lokma da boğazıma diziliyordu adeta. Çünkü adam bizden gözlerini ayırmıyordu. Adamın bakışları kanımı donduruyordu: "Lanet olsun böyle şansa, kadere" diyordum kendi kendime. Bunu söylerken de babamın söyledikleri aklıma geliyordu. O her zaman derdi ki: "Karşınıza çıkan zorluklar ne olursa olsun sakın isyan etmeyin. Derdin Sahibi'ne sabırla sığın ki, O, size merhamet etsin; isyanla sığınırsanız, Derdin Sahibi öfkelenmiş olursunuz. O'nu hoşnut edin ki, O da size imdat ve merhamet etsin. Lânet okumayın. Çünkü lânet olsun* dediğiniz zaman; lânet, lâneti getirecektir. Siz üzerinizdeki lânetten daha kurtulmadan, bir lânet daha yaşayacaksınız. Onun için lânet okumayın sakın." Babam haklıydı belki, ama insanlar da o kadar acımasızlardı ki, insana zorla isyan ettirip lânet okutturuyorlardı. Dünyada o kadar çok kötü insan vardı ki, kime inanıp kime inanmayacağımı ben de bilemiyordum. Lokmalar boğazıma dizile dizile çorbamı içtim. Bir an önce kalkıp, oradan uzaklaşmak istiyordum. Kızımı aldım ve garsona teşekkür edip lokantadan çıktım. Garson, içinde ekmek olan bir poşet uzattı. "Bunu alın, ekmek arası bir şeyler yaptım. Kızınız acıkınca verirsiniz" dedi.

- Teşekkür ederim. Hakkınızı helâl edin, yaptığınız iyiliği hep hatırlayacağım sağolun.
- Önemli değil, afiyet olsun.

Lokantadan hemen çıktım ve nereye gidebilirim diye düşünüyordum ki, adamın yine beni takip ettiğini fark ettim. Hızlı adımlarla yürürken, birden adamın koluma yapışmasıyla irkildim.

- biraz durur musun?
- Neden duracaktım?
- Konuşmak istiyorum da.
- Ne konuşacaktınız! Beni neden takip ediyorsunuz.
- Yolunu kaybetmiş yavru bir ceylan gibi şaşkın şaşkın dolaşıyorsun. ben yalnızca Size yardımcı Olmak istiyorum.

- Sağol, ben almayayım. Senin yardımını da istemiyorum. Beni takip etmekten de vazgeç. Peşimi bırakmazsan sizi polise şikâyet ederim.

- Bak sen, yavru ceylan sandığım kadar da ürkek değilmiş. Diyelim ki şikâyet ettin, sonra ne olacak, benim ifademi alıp birkaç saat içinde serbest bırakacaklar. Ya sen, sokaklarda aç ve kimsesiz ne kadar dayanacağını sanıyorsun? Haydi sen dayandın diyelim, ya bu küçücük çocuk ne kadar dayanacak sanıyorsun?

- O seni ilgilendirmez! Ne kadar dayanacağı!
- Kızına acımıyor musun? Bununla sokaklarda daha ne kadar kalabileceğini sanıyorsun?
- Sanane ya? Defol git başımdan.
- Senin ve kızının karnını doyurur, sizi korurum. Sokaklarda kalıp yiyecek dilenmezsim
- Sokaklarda kalıp yiyecek dilenmem sizi ilgilendirmez. Bu duruma da senin gibi fırsatçıların yüzünden düştüm. Senin gibileri, insanı yalnız felâkete sürükler.
- İnat etme, gel benim eve götürüyüm sizi. Ben sana iyilik yapmak istiyorum^
- Neden bize iyilik yapmak istiyorsun? sen Benim bilmediğim babamın oğlu musun?

- Hayır, babanın oğlu değilim, ama hayat arkadaşın olmayı ve seni koruyup kollamayı istiyorum.

- Git işine be! Beni koruyup kollamak vaadinde bulunanların yüzünden ben bu hâllere düştüm zaten. Defol git başımdan, Allah'ın cezası!

- İyi, sen bilirsin yavru ceylan, ben sadece sana yardım etmek istemiştim.

- İstemez, eksik olsun senin yardımın.

Hızlı adımlarla yürürken, bir yandan da nereye gideceğimi düşünüyordum. Fırsatçılardan kaçıp sığınabileceğim ve korunabileceğim bir yer. Ama nereye gidebilirdim? Hastane gün içinde çok yoğun olduğu için, oraya gitmek istemedim. Kötülerden uzak tek yerler, cami avlulanydı. Bu düşünceyle, yine Aksaray Mui al Paşa camiine gittim. Yürürken, adamın beni bir gölge gibi takip ettiğinin farlandaydım. Ama caminin avlusuna gelip bana rahatsızlık vereceğini sanmıyordum. Murat Paşa camiine gelip, kızımınla birlikte bir bankta oturduk. İçim hiç rahat değildi ve çok tedirgindim. Ben şaşkın bakışlarla etrafa bakınırken, Kader de caminin avlusunda koşturup duruyordu. Bir öğün yemek bulmuş ve kamımızı doyurmuştu, ama bu tokluk da ancak birkaç saat sürecekti. Kızım acıkmadan para bulmam gerekiyordu. Ama, adam beni dilenirken görecekti diye rahat dilenemiyordum. Epey bir zaman caminin bahçesinde oturduk, sonra ikindi namazı için cemaat gelmeye başladı. Dilenmek zorundaydım. Çünkü ne içimde duyduğum korkular, ne de dilenmeden dolayı duyduğum utanma duygusu aç karnımızı doyuracaktı. Bismillah dedim ve tekrar elimi açıp dilendim. Kamımızı doyuracak kadar paramız vardı. Kader mızımızlanmadan gittim, yiyecek bir şeyler aldım. Parkta oturup Kader'i doyurmaya çalışıyordum ki, başımı çevirip sağuna baktığımda beni rahatsız eden adamın bizi gözetlediğini gördüm. "Allah kahretsin, nereye gitsem bir belâ karşıma çıkıyor. Dünyada herkes kötü mü? Yoksa kötü olan benim şansım mı?" Kızımı aldım, hemen parktan ayrıldım ve doğru Murat Paşa camiine geldim. Akşam namazı, yatsı namazı derken vakit de bir hayli ilerlemişti. Camide kalmak bana daha güvenilir gelmişti. Çünkü beni dışarda takip eden kara gölge, caminin civarında görünmüyordu. Bu yüzden, caminin bizim için daha güvenilir olduğunu düşündüm. Gecenin bir vaktiydi. Her yer zifiri karanlıktı. Gökyüzünü nakış nakış süsleyen yıldızlara baktım. Gökyüzü karanlık, benirn de yüreğim karanlık Gökyüzünü süsleyen sayısız yıldız var. Ama benim zifiri karanlıktan daha karanlık yüreğimde hiçbir yıldız yok. Umudun ışığı hiç düşmedi yüreğime. Hep ihanetin ve kötülüklerin uğrak yeri oldu benim yüreğim. İçimde bir yıldızın ışığı kadar bile umudum yok. Çünkü kötülerin hedefinde hep ben varım sanki. Bedenim kirli, duygularım paramparça. Çok yoruldu, dinlenmek istiyorum. Ama ne yaslanabileceğim bir duvar, ne de tutunacak bir dalım vardı. Benimle birlikte acımasız bu hayatın içinde, bir de zavallı kızım vardı. Kızımın çilesi ise doğduğu ilk günden başlamıştı. O, her şeyden habersiz, kucağımda melekler gibi uyuyordu. Ortalığın ıssız oluşu, beni biraz tedirgin etmişti. Caminin arkasında yatırlar vardı (eski mezarlar). Orası daha güvenlidir diye yatırların bulunduğu yere gittim ve bir yatırın dibinde oturup, sırtımı bir ağaca dayadım. Kader, kucağımda uyumuştur zaten. Ama ben uyuyamıyordum. Çünkü hem dışarıdan gelecek zararlardan, hem de yatırların bu kadar yakınında olmak, beni oldukça tedirgin ediyordu.

Canan, dirilerin dünyasından, ölülerin diyarına sığınmış. Gece karanlık ve ıssızdı, ölülerin diyarında. Derin bir uyku mudur bilinmez, görünmeseler de, ölülerin diyarı ürkütür

bazı insanları. Mezarlıklar, sessiz ve ıssızdır. O vadilerde ne bir ses, ne de bir nefes vardır. Ama bilinmez ki, o sessiz vadilerde milyonlarca insan, ikinci bir hayat yaşarlar.

Canan m yüreği yaralı bir serçe gibi çarpıyordu. Korkulu gözlerle etrafındaki yatırlara bakındı. Sonra babasını hatırladı.

- Hayır, bunlardan bana hiçbir zarar gelmez. Çünkü benim babam da sessizlerin diyarında. Ne bir ses, ne bir haber alabildik kendisinden.

Uyku, gözlerimden akıyordu. İki mezarlığın arasına gizlenir vaziyette, geçip uyumaya çalıştım. Ateşböceklerinin sesleri dışında hiçbir ses duymuyordum. Kader, kucağımda, tüm korkulardan habersiz bir şekilde uyuyordu. Ben de karmakarışık düşünceler içerisinde daldığım sırada, birden bir elin ağzımı kapatmasıyla irkildim. Kulağıma fısıldayan bir ses:

- Sakın bağırma, yoksa seni gebertirim şuracıkta, şimdi kızını şu mezarın üzerine indir ve sakın bir delilik yapma!

Adamın sesinden kendisini tanımıştım. Gündüz beni rahatsız eden adamın ta kendisiydi. Sıkıştığım iki mezarlığın arasından kalktım ve yanımdaki mezarlığın içine bıraktım Kaderi. İndirirken uyanır gibi oldu ve adam kulağıma eğilip: "Sustur şu veledini" dedi. Kızıma bir zarar verecek korkusuyla kızımı pırpışladım, uyudu. Adam, elini, ağzımın üzerinden hiç kaldırmıyordu. Beni mezarlıkların içinden çıkarttı ve cami duvarının dibine çekti. Bana durmadan "sakın sesini çıkartma, yoksa seni de, veledini de öldürür, bu mezarlığa gömerim", diyordu. Ona yalvardım, bana bir kötülük yapmasın diye, ama adam kudurmuş gibiydi. Yalvarmalarına aldırmıyordu. Gücüm ona karşı koymaya yetmemişti ve bir rezilin daha kurbanı olmuşum. Adam bana: "Sen bundan böyle be nim malımsın, gölgem ve gözüm hep senin üzerinde olacak" diyordu. Adam: "Ben şimdi gidiyorum, ama istediğim zaman da seni bulurum" dedi ve çekip gitmişti.

Gecenin bir yarısıydı. Her taraf zifiri karanlıktı. Ama o gece, karanlıktan daha karanlıktı. Sırtıma batan taşlan hissetmiyor ve gözlerimi gökyüzüne dikmiş, yıldızlara bakıyordum. Benim içimde umut olacak bir tek yıldız bile yoktu. Bütün cömertlik gökyüzüne sunulmuştu sanki. Her taraf karanlık, ama benim yüreğim o karanlıklardan daha karanlıktı. "Allahu Ekber" sabah ezanının sesi, caminin minaresinden yankılanıyordu. Ezan sesiyle birlikte kuşların cıvıltısı ve böceklerin cıvıltısı, sanki ezana cevap veriyordu. Vücudum, üzerime sinen pislikten, külçe gibi ağırlaşmıştı adeta. Gökyüzüne baktığımda yıldızlar kaybolmuştu. Her şey gözlerimde çok farklı görünüyordu. Ağaçların dalları, gökyüzüne degecek gibi heybetliydi. Başımı sağa çevirdiğimde yatırlar (mezarlıklar) bile hareket halinde görünüyordular. Belki de benim gözlerime öyle görünüyordular. Ezan sesi, sanki bana günahımı haykırıyordu. Yerimden yavaşça doğruldum, ellerimle kulaklarımı kapadım. Ama ezan sesi kafamın içini oyuyordu adeta. Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirdim ve olan gücümle, canım acıyana kadar saçlarımı çektim. Ama ezan sesi, güçsüzlüğüme inat, sanki ayıbımı haykırıyordu.

- Hayır! Hayır! Hayır!!! Yeter artık yeter! Benim bir suçum yok, ben istemedim böyle olmayı! Ben seçmedim bu rezil hayatı. Yeter! Yeter! Susturun Ezanları! Haykırmasın benim ayıbımı bu kadar!

Cananın gözlerinde her şey çok farklı görünüyordu. Ağaçlara ve mezarlara haykırıyor, her şeyin kendisine karşı olduğunu zannediyordu. Bir mezarlığın içinde her şeyden habersiz uyuyan Kader, annesinin sesiyle uyandı. Şaşkın gözlerle etrafına bakınarak:

- Anne anne! diyor ve karanlıkta annesinin sesinin nereden geldiğini bulmaya çalışıyordu. "Susturun ezanları!" diye haykırıyordu Canan. Karanlık, küçük Kaderi ürkütmüştü. Annesinin sesini duyuyor, ama annesine bir türlü ulaşamıyordu. Canan, kızının varlığını unutmuş, çıldırma haykırıyordu. Kader, annesini görünce kollarını açıp, annesinin kendisini almasını istedi. Canan, Kaderin ağlamalarına aldırmıyor ve isyanlar içinde haykırıyordu. Kader, annesine gitmek isterken iki mezarlığın araşma düşmüş ve kötü bir şekilde başını mezarlığın betonuna vurmüştü. Kaderin sesi ve Canan'ın çığlıklarını duyan cami cemaati, dışarıya çıkıp sesin geldiği yere doğru koştu. Yatırların bulunduğu yerde genç bir kadın, elleriyle kulaklarını kapamış: "Susturun ezanları!" diye bağıyordu. Diğer tarafta iki mezarın araşma düşen ve ağlayan küçük Kader'i gördüler.

Cemaat hayretler içerisinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Önce, küçük Kaderi sıkıştığı mezarlıkların arasından çıkardılar. Zavallı çocuğun alını çok kötü yaralı ve yüzü, gözü kan içinde kalmıştı. Caminin imamı Canan'a yaklaştı: "Kızım hayırdır! Sabahın bu vaktinde ne anyorsunuz burada? Bu ne hâl böyle?"

Cemaatten bir adam, küçük Kader'in başındaki yaraya balonca imama döndü: "Hocam, ufaklığın başı kötü yaralanmış, bu çocuğun hemen bir hastaneye götürülmesi lazım."

- Götürelim de götürmesine, önce nedir, kimdir, bunları da öğrenmemiz lâzım. Baksanıza, kadının durumu çocuktan daha vahim görünüyor. Üstüne başına bakılırsa, zavallı tecavüze uğramış sanırım. Zavallı biçare, kimbilir neyin nesi.

Canan'ı ve küçük Kader'i alıp hastaneye götürdüler. Doktorlar, Kader'in alınına dikiş attılar ve yarasını sardılar. Doktor, küçük kızın başının nasıl yaralandığını, getiren adamlara sorunca, iki adam birbirine bakarak ne söyleyelim gibisinden, biri tereddütlü bir şekilde: "Vallahi ne desem bilmem ki! Biz sabah namaz kılmak için camiye gitmiştik. Namaza durduğumuz sırada, caminin arkasındaki mezarlıkta, bu kadıncağzın ve küçük kızın çığlıklarıyla irkildik ve sesin geldiği yere koşup baktığımızda, bu genç bayan şursuz bir şekilde; "Susturun ezanları!" diye bağıırken ve bu küçük kızcağz da iki mezarlığın araşma düşmüş ağlarken bulduk. Küçük kızı kaldırdığımızda, başının kötü yaralandığını görünce, hemen alıp hastaneye getirdik.

- Peki, gecenin bir vakti, bu bayanın, küçücük bir çocukla mezarlıkların içinde ne işi vardı?

- Doktor Bey, onu bilemeyiz, siz bayanın kendisine sorun isterseniz. Sanırım bayan tecavüze de uğramış. Çünkü bulduğumuzda üstü başı perişan bir şekildeydi.

Doktor, Canan'ın yanına gitti ve ona birkaç soru yöneltti. Fakat Canan, gözlerini hiç kırpmadan bir noktaya bakıyor ve: "Susturun ezanları! Susturun ezanları!" diyordu. Doktor Canan'a:

- Bayan, isminizi söyler misiniz? Canan, doktorun sorusuna cevap: "Susturun ezanları!" diyordu. Doktor:

- Neden ezanların susmasını istiyorsunuz?

- Çünkü ezanlar Benim ayıbımı haykırıyor.

- Hangi ayıbınızı?

- Bütün ayıplarımı, üzerime sinen bütün pislikleri haykırıyor ezanlar.

- bu küçük kız sizin mi?

- Bilmiyorum.

- Nasıl yani, bu küçük kız kim?
- Bilmiyorum.
- İsminiz ne?
- Bilmiyorum.
- bu küçük kızın adını söyler misiniz?
- Bilmiyorum.

Doktor, hemşireye küçük kızını getirmesini söyledi. Küçük Kader, Canan'ı görünce: "Anne" diye ağlamaya başladı. Ama Canan, Kadere hiç bakmıyor ve gözlerini hiç kırpmadan bir noktaya dikmiş, hep aynı cümleyi söylüyordu. Doktor, Canan'ın karanlık alemine ulaşamayacağı anlaşıncaya hemşireye: "Hastaya bir sakinleştirici yapın ve birkaç saat dinlenmesini sağlayın" dedi. Canan'ı ve Kader'i hastaneye getiren adamlar, ifadeleri için polis merkezine götürüldüler. Birkaç saat sonra, Canan da polise teslim edildi. Canan karakolda da kendisiyle ilgili hiçbir bilgi vermemiş ve hastanede verdiği cevapların aynısını karakolda da vermişti.

- İsminiz ne?
- Bilmiyorum.
- Kim olduğunuzu hatırlamaya çalışın. Yoksa size yardımcı olamayız. Ailenizle ilgili ne hatırlıyorsanız söyleyin bize ki, biz de size yardımcı olalım. Bir aileniz vardır mutlaka.
- Bilmiyorum.
- Gecenin bir vakti, mezarlıkta ne işiniz vardı sizin?
- Bilmiyorum.

Canan'ın durumunun sorguyla çözülemeyeceğini anlayınca onu ve küçük kızını polise teslim ettiler. Polisler onu Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları bölümüne getirip yatırmışlardı. Küçük Kader'i de bir kuruma vermişlerdi. Polisler, Canan'ın bir şeyler hatırlayabilmesi için ellerinden geleni yapmışlardı. Kader'i kuruma götürmeden önce, onu Canan'ın yanına getirmiş ve belki olumlu bir tepki verir diye umut etmişlerdi. Küçük Kader annesini görünce: "Anne! Anne" diye feryat ediyor, fakat Canan hiçbir tepki vermiyordu. O elleriyle kulaklarını kapatmış ve oturduğu yerde sallanıp duruyordu. Küçük Kader'in: "Anne!" diye kopardığı feryat polisleri ağlatmış, ama Canan'ın kapanan şuuruna hiçbir etki yapmamıştı. O, çok sevdiği kızının varlığından bile haberdar değildi. Talihsiz küçük Kaderi, kuruma teslim ettiler. Canan, ezan sesini duyduğu zaman çığlığı basıyordu. Hemen: "Susturun ezanları!" diyordu.

Canan'ın bu rahatsızlığı altı ay kadar sürmüştü. Altı ay sonra, kim olduğu hakkında, bölüm bölüm bazı şeyleri hatırlamaya başlamıştı. Küçük kızının ağlayarak anne demesini ve yaşadıklarını parça parça hatırlıyordu. Ama ailesine ulaşılmasını diye de, kim olduğu hakkında kimseye hiçbir şey söylemiyordu. Hastane kurumu, Canan'ın iyileştikğine karar vererek, Canan'ı taburcu etmişti. Gidecek hiçbir yeri olmayan Canan, yine zorluk ve kötülüklerle tek başınaydı. Canan'ın içini acıtan bir tek şey vardı: Bir an önce kızını bulup onunla özlem gidermeyi çok istiyordu. Bunun için de birkaç kuruma gidip kızını aramıştı. Ama ne yazık ki gittiği her kapıdan geri çevrilmişti. Çünkü ne Canan'ın kimliği vardı, ne de küçük Kader'in. Canan mezarlıkta yaşadığı o kötü gecede, adam, Canan'ın çantasında duran kimliğini de almıştı. Ama Canan bunu hatırlamıyordu. Bu yüzden de, Canan kızını ararken, kimliği olmadığı için kuruma alınmıyor ve kızını da göremiyordu..

Canan, herkesten nefret ediyordu. Kızından ayrı yaşadığı her gün, içini çok acıtıyordu. İnsanlara karşı duyduğu öfke, deli dalgalar gibi kabarıyordu. Ama içindeki acı, duyduğu öfkenin çok ötesindeydi. İsyan ediyordu; şansa, kadere ona sunulan acımasız hayata isyan ediyordu. Neden ve niçinler düğümleniyordu boğazında. Karamsarlıklar içinde boğulmuştu bütün umutları. Fakat

Canan; "Ben bir hiçim ve bittim" dediği anda; küçücük, minik bir can belirliyordu gözlerinde: "Kızım! Zavallı bebeğim, neredesin, seni çok özledim meleğim. Seni bir bulabilsem. Neredesin Kader? Neredesin Kızım?!"

Canan etrafına her baktığında, kızının kendisine bakan, acı dolu, ağlayan yüzünü görüyordu. Canan geçmişini hatırlamak için hafızasını durmadan zorluyor ve zorladıkça da sinsi saldırılarla yitirdiği onurunu hatırlıyordu ve mırıldanıyordu: "Benim yaşama umudum şendin kızım. Yaşayıp yaşamadığından bile haberim yok. Yaralanmış ve çirkin sinsi tuzaklarla kirlenmiş bir beden ne işe yarar ki, sana bile sahip çıkamadım. Başıma gelen her felâketten sonra bir karamsarlığa kapıldım. Sonra hayata devam ettim. Ne hayat ama! Acıdan başka hiçbir şey sunmuyor bana! İçime düştüğün günü hatırlıyorum. Dünyam yıkılmıştı adeta. Doğduğun gün, seni ölüme terketmiştim. Ama seni kaybetme korkusu, sevgini sıcak, kızgın bir yağ gibi içime akıtmıştı. Senin sevginle güçlendim. Senin sevginle hayata sarıldım ve senin için yaşamayı istedim. Seni buldum ve kaybettim. Hangisi daha zor, hangisi daha acı? Bir çıkış yolu arıyorum kendime, bulduğum bütün yollar kötülüklerle kesişiyor. Benim hayatım sonsuz bir karanlıkta; tek başıma doğdum ve tek başıma da öleceğim. Her yeni bir gün doğuşu, gecenin karardığı da ardında getiriyor. Zaman hızla akıp gidiyor, ama benim acım hiç dinmiyor. Gözlerimi her yumduğumda yaşadıklarım parça parça geliyor gözlerimin önüne... Yine tek başımayım. Yine korku ve acılarla dolu yüreğim. Merhaba yalnızlığım; merhaba benimle aynı kaderi paylaşanlar. Zavallı ben ve benim gibiler. Ne- te gördük, neler yaşadık Kimi bı/e acıyarak baktı, kimi |;?7-f nefretle baktı. /aıvalli kadınktr, kötü kiuİmlai. Kötü halkı? düşmeyi, İlilip kakılmayı, acılara diirpün, muiiuii# hasret kalmayı biz seymedik kİ, Alili! 1falriiirİi0ittii Yaşarken de yabı/ını, ölürken de mezat ında yâlriry uianîgmi, Alili! Yavrucağım, ölmeden bir kemik daha seni kolla» imda hlssedcbikeydiuu, Ölmeye* ekim bebeğim. ölmeyi'segim, Kötüler? inat, seni İnlinnubın öbüryeçeğim, Allnlt a, bizi bir kr/, daha kavuşurmaM İsi" yalvaracağım, yakarıngıuu. Seni bulmadan ölmeyeceğim, Kadri!

Canan, kiviim günlene aylım a arayıp durdu. Aımı bir tadil kivinin nerede olduğunu bulamamıştı. İtı orada, "s Ve "yiMa kaldığı iyin, islenmeyen şeyleri de yapmıştı. VhİİiZ ezan ?r«lni duyduğu /aman yı»k laikli lılr pslkolo fiye lülrtimeiyor Ve elleriyle kulaklarını kapatıyordu, Ve: ʼf tm okunurken kör bir lesterreyle kepiliyor pili oluyor dum c ı.inkn ezan, bana grmablaimu haykırıyor pil". <> yikiJen eydn nesini duymak benî okluksa ı abamız ediyor" diyordu İiinya büyük bir okul Herke» bu ok tık la sınav «fekisr, İhrm\ UIİmi pımu* hayatlar, itilmiş bayatlar, yaknhuf hrtyaijar, nciidevimn kurbanı, *ayi olum? bayat kda rMuduv bakat. insan ya^adıklanmu ve gördüklerinin yaans; niş pafsaradır Dünyada mutlu ve bu#mtu yamayı, en Intynfe hahtiyaihk savarı# lwem Hâlbuki ftmdria^nmrf 0 görümü bayaüarm iyinde bile bir ^tfr^alar vardır, Avua Canan ve k'auau gibileri, kede kendileri içn bivîtaiş ftanıclar. Kimi hayatın kirli ve hızlı akışına kapılıp, boğulup gider. Kimi az. `ahlarla kurtulur. Kimi de `ey-viihlar isinde kaybolur gider. Canan ve Canan gibilerini

günlüğümü//; zaman, İlimeden, hemen bir önyargıyla yaklaşırız. "Yazık, İni da düşenlerden biri" ileriz hemen. Ama unları düşüren ve hayatlarını karartan nedenleri de bilemeyiz. Canan ve ("anan gibileri, paramparça olan hayatlardan liirer parsadırlar. Ama ne yazık ki hu kütü ve iki akışın isinde ulanlar, bîr tek Cananla da sınırlı değildirler.

Canan, «s ve asıkta kaldığı için, bıı hayatın isinde yanlışlara saplanıp kalmıştı. Bir yığın hüsrân ve acılar isinde su pıııı kon, nıııı isini yakan derin bir acı vardı. O da, nerede olduğunu bilmediği kr/ı Kaderin özlemiydi. (anan daha lada dayanamamıştı kızı Kaderin özlemine, (hııı sok aramasına rağmen izine bir türlü rastlayamayan Canan, kendisini hastaneye yatıran polisleri aradı. Ama onların aılını ve soyadını bilmediği isin unların da izine rastlayanunuıştı. İain umudunu yitirmişken, onun gibi yaşayan biv hayal arkadaşı; ("anan, sen neden hasta-haneye gidip, seni kimlerin hastaneye getirdiğini ve kızım kimlere verdiklerini bğreumiyomm?" dedi. Canan büyük bîr heyecanla irkildi ve; "Hay yaşayasın sen! Ben bunu his düşünmedim. Neden daha ünçe akıma gelmedi kir

- Şimdi bunu şnrğuİatnayı bırak da» hemen hasta-haneye guletim, dedi, liastahaneye gittik ve beni hastaneye kimleviirptirdiğini ve kwn\ü kimfcılın styeduk İastahaneden aldtğnup bilgi dı^uitusunua yo- lise gittik Kızıma nasıl ulaşabileceğimizi sorduk. Polisler önce bizi dinlediler. İçlerinden biri bana: "Neden kızını arıyorsun ki? Sen ona zarardan başka ne verebilirsin ki?" dedi.

- Neden kızıma zarar vereyim ki, ben onun anne-siyim.
- Doğru, onu dünyaya getirmiş olabilirsin, ama ona doğru ve sağlıklı bir hayat veremezsin. Baksana şu haline, sen kendine bile sahip çıkamazken, kızma nasıl sahip çıkacaksın ki?

- kızıma sahip çıkabilirim ben.
- Öyle mi, kızın nerede peki?
- Bilmiyorum! Onun nerede olduğunu bilseydim, şimdi burada olur muydum?
- Gördün mü demek ki ona sahip çıkamamışsın. Onu buldun farzet, ne olacak, ya başına daha kötü bir şey gelirse?

- Niye Kızımın başına kötü bir şey gelsin ki?
- Yaşadığın hayat belli! Kızım da sürükleme bu hayatın içine, derim. Beni sakın yanlış anlama, ben seni yadırgadığım için değil, kızını da yakma kendin gibi diyorum sadece, dedi.

Polis memuruna alınmıştım. Fakat polis haklıydı. Çünkü onu koruyacak güçte değildim. Onu Ayhan belasından bile koruyamamıştım, polis haklıydı. Hem de yerden göğe kadar haklıydı. Ben kızıma ne verebilirdim ki, zarardan başka. Onun da sonu benimkinden farksız olacaktı.

Polisin sözleri bana çok tesir etmişti. O haklıydı. "Belki de siz haklısınız" dedim ve arkadaşla birlikte oradan ayrıldık. Ben de tertemiz bir hayatın içinde olmayı istedim. Bu durumda olmayı ben istemedim. Ama şimdi saçlarım san boyalı ve acımasız hayatın, hayat kadınıyım. Kahretsin, ne hayat ama! Kötüler hayatını istediği gibi yaşarken, aslında ben ve benim gibileri bu hayatın içinde ölüyüz. Ama bizi yaşıyor görürler. Hâlbuki her pislığe hedef olan bir beden, acı çeken bir ruh, hedefsiz bir yaşamın ne hayatı olur. Polis memuru haklıydı. Kızım en azından aç ve açıkta değildi. Benimle olması, ona daha çok zarar verebilirdi. Aklım oldukça karıştı. Arkadaşa:

- Sen git, ben biraz yalnız kalmak istiyorum.
- İyi görünmüyorsun Ama Canan. Yanında kalayım istersen.
- Hayır, yalnız kalmak istiyorum.
- İyi, sen bilirsin.

Arkadaştan ayrıldım ve biraz yürüdüm. Bu arada, insanların da bana karşı olan bakışlarını ve zanlarını anlamaya çalışıyordum. Bazı adamlar bakıp, yüzünü çevirip gidiyordu yoluna, bazısı da yiyecekmiş gibi bakıyordu: "Bu kız düşmüşlerden" diyorlarmış gibi geliyordu bana. İyi insanlar ve kötü insanlar, insafli insanlar ve acımasız insanlar, hep, içiçe yaşıyorlar. Ayn ayn mekânlarda yaşasalar, kötüler savunmasızlara zarar verir miydi aca- ba? Ama ben, herkesten zarar gördüm, iyidir dediklerimden bile.

Bazı acıların tarifi yoktur. Çektiğiniz ızdırabı anlatacak cümleler bile bulamazsınız. İnsanın içini yakan acıyı hangi kelimelerle anlatabilirsiniz ki? Ben anlatamadım. İyi bir gün yaşamadım, çektiğim acıları anlatamadım. Bana kıymayın diye yalvardım. Merhamet edilmedim. O zaman niye yaşıyorum ki ben? Hayat dedikleri bu cehennem içinde ben, kötü kadın Canan.

Mağazaların vitrinleri cıvıllı cıvıldı. Çarşılarda da aynı coşku vardı. Çünkü yarın anneler günü. Annesiz kalan çocuklar için de matem günü. Nerede benim annem? Ben de anneyim, ama nerede benim kızım? İnsanların hayatı, bir günün doğuşu gibidir. Çünkü bazı çocukların hayatı, bir günün doğuşuna benzer. Bunlar mudu çocuklar. Günleri aydınlık, önleri açık, sahipli ve tek başlarına değiller. Onlar, her kötülükten korunur ve çok da şanslıdırlar.

Kimi çocuklar da, karanlığın çöküşü gibidirler. Zavallı, mutsuz, sahipsiz ve yalnızdırlar. Ben ve kızım Kader gibi. Kör karanlıkların gölgesinde hayat yaşıyoruz biz. Sevgili kızım, çok acı çekiyorum ve bu acıların içinde sen de varsın. Yarm anneler günü. Ama sen, bensizliğe; ben, sensizliğe mahkûm edildik. Ben, her ağlayan çocuktan ve kaybolan hayadarda, seni ve kendimi görüyorum. Canım kızım, güneş batmak üzere, seyrettiğim son aydınlıktır bu. Sana batan güneşle sevgimi ve sana olan hasretimi yolluyorum. Bu gördüğüm son güneşin batışı ve bir daha gözlerimi doğacak güneşin ışıklarına açmak istemiyorum. Seni tüm kötülüklerden uzak, Allah'a emanet ediyorum.

Canan, kızına sonsuza dek veda etmişti, ona acıdan başka hiçbir şey sunmayan hayatını, gözlerinde bitirmişti artık. Sahilde bir bankın üzerinde oturan Canan kalktı ve gözyaşlarını silip iskeleye doğru yürüdü. Annesinin yanında bıcır bıcır yürüyen üç yaşlarındaki bir kız çocuğuna acı dolu gözlerle baktı.

- Benim kızıma ne kadar da benziyor. Ama bu güneşin çocuğu, benim kızım ise karanlığın çocuğu, çilelerin çocuğu, dedi ve iskeleye doğru yürüdü. Çekirdek satan çocuğun yanına gitti ve çantasını açtı, içindeki paraları çıkardı, avucuna koydu. 12 ytl para vardı çantasında. Parasını çekirdek satan çocuğa uzattı:

- Al bunları!
- Kaç paralık istiyorsun abla?
- Çekirdek istemiyorum. Al bu paralar senin olsun, dedi.
- Ama Abla Olur mu?
- Neden olmasın. ben Sana veriyorum.
- Sağol Abla.

- sen de sağol.

Canan iskeleyle geçince ayakkabılarım çıkardı, eline alıp yürüdü iskelenin baş ucunda. Bir müddet denizin coşukulu dalgalarına baktı, durdu. Sonra elindeki çantasını ve ayakkabılarını yere bıraktı. Kollarını uçacakmış gibi kaldırdı ve başını gökyüzüne çevirip derince bir ah çekti. Kendini tam denize bırakacağı anda akşam ezanının sesi duyuldu: "Allahu Ekber." Canan ezan sesiyle irkildi ve kızgın gözlerle ezan sesinin geldiği yöne baktı. Kaskatı kesildi. Elleriyle kulaklarım kapatarak: "Yeter! Yeter! artık. Susturun ezanları! Dayanamıyorum. Ne olur susturun! Susturun ezanları!" diye bağırmaya başladı. İskeledekiler, neler olup bittiğini anlamaya çalışırken, Çekirdekçi ocuk elinde bozuk paralarla iskeleyle doğru koştı:

- Abla al paralarını, ne olur bağırma, al benim paralarım da senin olsun, diyordu. Canan, kendisine doğru gelen adamları görünce nefret dolu gözlerle baktı ve: "Gelmeyin! Yaklaşmayan bana! Yaklaşmayın" diye bağırıyordu. Yirmi beş yaşlarında bir genç Canana yaklaştı ve Canana:

- ıldıldınız mı siz? ne yapmaya çalışıyorsunuz?

- Evet! Evet ıldıldım. Susturun ne olur şu ezanları. Dayanamıyorum, kahretsin dayanamıyorum artık

- Neden? Ezanın Size ne zararı var?

- Beni ıldırtıyor. ayıbımı haykırıyor. Susturun ne Olur susturun.

- Sakin olun, salon bir çılgınlık yapmayın. Elimi tutun gelin konuşalım.

- Hayır, elimi tutmayan. Elimden tutanlar beni yerden yere vurdular. Hayatımı aldılar.

Kızımı aldılar bendem Annemi aldılar, abimi aldılar, namusumu aldılar, umutlarımı aldılar dedi ve kendisini denizin derinliklerine bıraktı. İskelede bulunan insanlar telaşa kapıldılar ve şaşkın gözlerle Canana bakıyorlardı. Canan'ın dalgalara karşı koymadığını gören bir genç, kendisini hemen denize attı ve suyun altına dalıp Canan'ı yakaladı. Birkaç kişinin yardımıyla, denizden çıkardılar. Bir yandan ambulans aranırken, diğer yandan da onu denizden çıkaran genç suni teneffüs ederek Canan'ı hayata döndürmeye çalıştı. Canan'da hayat belirtileri görülmüştü ki, hemen ambulans da olay yerine geldi. Cananı ambulansa koydular. Herkes şaşkındı. ekirdekçi ocuk ağlıyor ve: "Abla bütün parasım bana verdi" diyordu.

- sen tanıyor muydun onu? dediler.

- Hayır tanımıyorum. Onu ilk defa görüyorum.

- Merak etme kendine geldi, iyi o, korkma.

Canan, hayatın acımasızlığına karşı pes etmişti. Ey acımasız hayat ve içindeki kötüler. Hep kalbi kırık ve aresizlerle mi uğraşıp durursun. Kötülerin gücü hep kanadı kırık sahipsizlere mi yetiyor? Canan, kurtuluşu ve huzuru, korkuların gölgesinde aramıştı.

Canan, yine hastaneye yatırılmıştı. Kim olduğu hakkında hiçbir bilgi vermediği için kimsesizler listesinde yer almış ve tam üç ay kadar yine Ruh ve Sinir Hastalıklar bölümünde yatmıştı. İyileştiği anlaşılınca Mor atı adı altında bir kuruma yerleştirilmişti. Canan, içine kapanık, hiç konuşmuyor ve ezan sesini duyduğu vakit de, saklanacak kuytulu bir yer arıyordu. Kurumdaki arkadaşları Ca-nan'a:

- İstediğin bir şey var mı Canan? dediklerinde Canan:

- Fanları susturun ve ölmeme yardım edin, diyordu.

Kurumun psikologu Canan'a, kendisi hakkında ne sorduysa, kimliği hakkında hiçbir bilgiye ulaşamamıştı. Çünkü isminin Canan olduğunu bile söylememişti. Kimseyle konuşmuyor ve insanlara karşı güvensiz ve nefret doluydu. Ezan sesini duyduğu zaman, sinir krizleri geçirip hayatına son vermeye teşebbüs ediyordu. Kurum, Ca-nan'ın kimliğine ulaşmak için emniyet birimlerinden yardım istemiş ve emniyet birimlerinin desteğiyle Canan'ın kimliğine ulaşılmıştı. Ama Canan, çok ağır bir depresyon içerisindeydi. Öyle ki sağ elinin baş parmağı ile işaret parmağının arasını sıkıntıdan kemirmiş ve çok kötü bir şekilde yara açmıştı. Kimsenin de yarasına müdahale etmesine izin vermiyordu.

UMUTLARIN BİTTİĞİ ANDA BÜYÜK SÜRPRİZ

Canan'ın annesine ulaşılmış ve annesi ile abisi Canan ın durumu hakkında bilgilendirilmişlerdi.

Canan'ın annesi, onu çok aramış ve bir türlü izine ulaşamamıştı. Kızının hayatta olduğunu duyan Zahide Hanım, sevinci ve üzüntüyü bir arada yaşıyordu. Çünkü o, kızını içler acısı bir durumda bulmuştu. Canan, annesini gördüğünde onu hatırladığına dair hiçbir tepki vermemişti. Zavallı Zahide Hanım, Canan'ı görünce acı bir feryat koparmıştı.

- Canan, zavallı yavrum! Ne olmuş sana böyle? Vah biçarem vah! Ne yaptılar sana kadersiz kızım. Ne büyük çilen varmış böyle yavrum.

Zahide Hanım, Canan'a sarılmış ve onu olan gücüyle bağrına basmıştı. Ama Cananda Zahide Hanım'a karşı hiçbir tepki ve yakınlık yoktu.

- Canan, kızım, annene karşı neden böyle davranıyorsun? Yüzüme bak, beni unutmuş olamazsın. Ben annenim kızım, diye ağlıyordu Zahide Hanım. Kurumun psikologu, Zahide Hamm'a:

- Kızının durumu Pek İyi değil. Onun için biraz sabırlı olmamız gerekiyor. Biz kızınızın isminin Canan olduğunu şimdi sizden duyduk. Onun kimliği ve ki^ olduğu hakkında biz de bir şey bilmiyorduk. Şimdi detaylı bilgiyi sizden alacağız Zahide Hanım:

- Onu çok aradım, ama o hep bizden kaçtı ve izini kaybettirdi. Onunla ilgili son duyduklarım ise, gayrimeşru bir kızının olduğuydu. Ama dedim ya, onu çok aradım, ama onu bulamadım. Sanırım Canan, abisinden korktu ve izini kaybettirmeye çalıştı.

- Canan bize getirildiği zaman da böyle şok içerisindeydi ve yaklaşık üç aydır bu kurumda ama, maalesef biz bir türlü onun kim olduğu hakkında ve neler yaşadığı hakkında hiçbir somut şeye ulaşamadık, dedi.

Zahide Hanım, Canan'ın nasıl üvey amcası tarafından tecavüze uğradığı anlattı. Sonra Cananın yanma gitti ve onu alıp eve götürmek istediğini söyledi. Ama Canan, annesine nefret dolu gözlerle bakıp başını sallayarak: "Hayır" dedi.

Zahide Hanım, Canan'a gülümseyerek: "O zaman ben kalayım burada, ister misin Canan?"

Canan ellerini bağlamış ve donuk gözlerle annesine bakıp başını salladı ve yine: "Hayır" dedi.

Psikolog, Zahide Hanım'a dönerek:

- Tamam Zahide Hanım, bugünlük böyle olsun, daha sonra sizi tekrar çağıracağız, dedi.

- Olur! Sizden haber bekleyeceğim.

- Merak etmeyin, sizi arayacağız.'

Canan'ın annesinin ortaya çıkmasıyla birlikte, Ca-nan'a da bir parça ulaşılabilinmişti.

Canan için beklenmedik bir sürpriz daha gerçekleşmişti. Kurumun psikologu, Canan'a sürpriz öncesi terapi yapmış ve onu ani bir şoka veya heyecana karşı hazırlamıştı.

Beklenen an'a dakikalar kalmıştı. Kurumdaki mağdurlar bile büyük bir heyecan içerisinde, Canana yapacakları sürprizi bekliyorlardı, öğle vakti ve saat 12'de, kurumun kapışma beyaz bir araba yanaştı. Görevli perdeyi araladı ve; "Geldiler" dedi. Kurumdaki bayanlar büyük bir sevinçle kapıya doğru koşular. Canan tepkisiz bir vaziyette, tekli koltukta oturuyordu. Yanaşan arabanın içinden güvenlik görevlisi indi ve ellerini arka koltukta oturan küçük kıza uzattı. İki buçuk üç yaşlarında, saçları altın sarısı ve üzerinde pembe dantelli elbisesi olan dünya tatlısı bir kız çocuğu indi. Adam minik kızın elinden tuttu ve kendilerini karşılayan kurum görevlisi bir bayana teslim etti çocuğu. Kurumdaki herkes büyük bir heyecanla Canan'ın kızma kavuşacağı anın sevincini ve tepkisini merak ediyorlardı. Kurumun psikologu, küçük kızın elinden tutup Canan'ın yanına götürdü

- Canan bak, sana kimi getirdik, dedi

- Canan başını kaldırıp küçük kıza baka ve yine yüzünü çevirdi. Psikolog; "Canan, sana kızını getirdik, sevinmedin mi?" dedi. Canan donuk gözlerle başını çevirip küçük kıza baktı. Küçük kız, Canan'ın donuk bakışlarından ürkmüş, psikologun arkasına geçmiş ürkek gözlerle Canan'a bakıyordu.

Psikolog: "Canan, bak kızını getirdik sana. Ama biy bu güzel kızın adını bile bilmiyoruz. Bunu bize sen söyleyeceksin. Bu küçük kızın adı ne? Ne kadar tatlı bir kızm varmış, aynen sana benziyor" dedi.

Canan hışımla oturduğu koltuktan kalktı ve:

- "Hayır hayır, o bana benzemesin, bana benzemesin!" diye bağırılmaya başladı.

Küçük kız çok korkmuş ve psikologun eteğini sıkı siloya tutmuş, ağlıyordu. Canan: "O bana benzemesin. O, benim yaşadıklarımı yaşamamasın dedi. Herkesten nefret ediyorum. İnsanlar acımasız, hiç insafları yok. Bana hiç ldmse acımadı, bana hiç kimse acımadı", diye haykırıyordu. Küçük kız tir tir titriyor ve ağlıyordu. Psikolog, Canana "Sakin ol Canan, kızını korkutuyorsun. Baksana ne kadar şirin bir kızm var. Ne olur kızın için biraz sabırlı olmaya çalış."

- Dayanamıyorum. Ne olur ölmeme izin verin, dayanamıyorum, içim çok acıyor. Temiz bir hayat istedim, izin vermediler. Ölmek istiyorum, yine izin vermiyorlar. Kahretsin, ne biçim bir hayat bu böyle!

- Tamam sakın ol Canan! Şimdi sana arkadaşlar ilacım verecekler. Sen dinlen biraz, kendini iyi hissedince konuşuruz, dedi. Canan'a sakinleştirici verilmiş ve dinlenmesi için onu yatırmışlardı. Küçük kıza, kurumun çocuk sorumlusu bayan almış, sakinleştirip doyurmuşlardı. Canan aldığı ilaçların tesiriyle giiii boyu uyumuştı. Kendine geldiğinde yine donuk ve durgundu. Psikolog ona, terapiye hazır olup olmadığını sordu, (âmân:

- Benim yeryüzünde yerim yok. Onun için bana ye-ryüzündeki hayat hakkında hiçbir şey sormayın. Çünkü cevap vermek istemiyorum, dedi. Psikolog:

- yani hayata karşı pes mi ettin?

- Hangi hayat! Olmayan bir Hayatın nesine mücadele vereyim?

- Yaşıyorsan şayet, hayattasın ve bir Hayatın var demek.

- Ona bakarsan ot da canlıdır, ama ottur işte.

- Canan Kızını hatırladın mı?

- Evet, bana yapılan kötülüğün bir parçası. Nasıl unutabilirim ki?

- kızım hiç suçladın mı?

- Evet onu suçladım. Hatta onu öldürmeye bile teşebbüs ettim, ama yapamadım.

- Onun ne suçu vardı ki?

- Kızımın suçu, içimde can bulması ve beni bağına basan aileyi onun yüzünden kaybetmem. Sadık Amca ve Emine Teyzede, anne ve baba şefkatini bulmuştum, ama hamile olduğumun duyulmasıyla birlikte o insanlar, fıv-bettim. Kızımduı hamile olmasaydım onların yanında olacaktım ve bu durumda olmayacaktım belki de.

- İyi de, o iyi dediğin insanların yanında da ihanet yaşayıp haksızlığa uğradın.

- Evet, ikinci kez o evde bam kıydılar.

- Onlar açıklamana izin verip seni dinleselerdi, belki de yaşadıkların o evde yaşadığınla sınırlı kalacaktı. Gerçeği onlara anlatmayı denedin mi?

- Hayır denemedim.

- Neden?

- Korktum ve Bana inanmayacaklarını sandım.

- Ama Onlar anlatmana fırsat verip Seni dinleyebilirlerdi.

- Bunu yapmadılar.

- demek ki senin sandığın kadar iyimser değiller.

- Bilmiyorum ve insanları hiç anlayamadım zaten.

- Canan, kızının adı ne?

- Kader!

- Kader mi? Neden Kader koydun adını?

- Çünkü o benim günahlarımın, içimdeki acılarımın ve kaderimin bir parçası. Onun için ona Kader adım verdim.

- Canan, kızını ve geçmişini hatırladığına göre anneni hatırlamamış olamazsın! Ama onu tanımıyor gibi davrandın. O senin annen, neden bunu ona yapıyorsun? Annenin ne kadar üzüldüğünü görmüyor musun?

- kimseye sığınmak istemiyorum. Kimsenin Beni sahiplenmesini de istemiyorum. Annemi de istemiyorum.

- Annen kimse değil Canan! Onun ne kadar üzüldüğünü görmüyor musun?

- bu saatten sonra kimse Benim için bir şey yapmasın artık.

- Sen sevdiklerinden çok kolay vazgeçmişsin, ama sevdiklerinin senden bu kadar kolay vazgeçmesini bekleyemezsin.

- Ben vazgeçtim, onlar da vazgeçsin. Şimdi söyler misiniz, kızımı nerede buldunuz?

- Kızın, Çocuk Esirgeme Kurumu'nda kalıyormuş. Seni ilk hastaneye yatırdıkları zaman, kızım da Çocuk Esirgeme'ye vermişler. Sen o zamanı hatırlamıyor musun?

- Hayır hatırlamıyorum.

- Kızını senin Yanında kuruma teslim etmediler mi?

- o günle ilgili hiçbir şey haırlamıyorum.

- Kızının mezarlıkların arama düşüp, başını yarıdığım da mı?

Canan bu soruya karşı kaskatı kesildi ve korku dolu gözlerle etrafına bakınmaya başladı ve; "Hayır, hayır! Ezanlar bana inat, günahımı haykırdılar. Yatırlar kımıldadılar. Ağaçlar heybedendi, uçlan sanki gökyüzüne degecekmiş gibi. Ama ben çırpınırken kimse bana

yardım etmedi, isyan ettim hayata, yaradana, mezardakilere, her şeye, herkese! Siz bana acıyor musunuz? Yoksa daha beter incitmek için mi burada tutuyorsunuz? Neden sürekli kötü geçmişimi karşıma çıkarıyorsunuz? Ne istiyorsunuz benden? Kızımı aldığınız yere götürün. Ben onu koruya-mam, onu geri götürün.”

- Neden kızından bu kadar kolay vazgeçiyorsun e-,

- Evet vazgeçtim. Çünkü onu koruyamam. İlahi 0) kurtulsun, kızım benim gibi olmasın.

- Sakin ol Canan, kızma hiçbir zarar gelmeyecek. 0 güvende artık Sen de güvendesin.

Şimdi ilacını verelim, biraz dinlen. Sen kendini iyi hissedince tekrar konuşuruz.

Canan kendinden vazgeçtiği gibi sevdiklerinden de vazgeçmişti. Ama kurum, Canan'ın iyileşmesi için kızını kurumda tutuyor ve Canan'ın iyileşip tekrar hayata dönmesini sağlamaya çalışıyordu.

Fakat Canan kızıyla hiç ilgilenmiyor ve onu görmezden geliyordu. Zahide Hanım, kuruma gelip Cananı ve torununu almak istediğini söyledi. Kurum da Canan'ı ve küçük Kaderi, Zahide Hamm'la göndermeyi uygun gördüler. Fakat Canan annesiyle gitmeyi reddetti. Ağabey Yusuf un, Canana olan öfkesi bitmemiş ve onun eve getirileceğini duyunca da evi terk etmişti.

Canan, annesiyle gitmek istemese de, kurum onu annesine teslim etmişti.

Evlere temizliğe giden Zahide Hanım, bir binanın bodrum katında oturuyordu. Eve döndükleri zaman, Canan tam bir hayalkırıklığı yaşamıştı.

Zahide Hanım Canana: "Kızım, evimiz iyi değil belki, ama Allah'a şükür en azından aç ve açta değiliz" dedi.

- Doğru, en azından başımızı sokacağımız mezar var, ama bu mezarın taşı eksik.

Sanırım taşı da daha, hayatta olduğun için dikmedin.

- Kızım, bu ev içinde bulunduğun psikolojiye uygun değil biliyorum, ama daha iyi bir yere çıkacak gücüm yok. Fakirliğin gözü kör olsun, benim imkânım ancak bu kadar.

- Sana kim dedi beni buraya getir? Neden yakamdan düşmüyorsun? Sizi istemiyorum. Beni rahat bırakın artık. Ben bittim. Canan yok artık, anladın mı, yok yok!

- Tamam kızım tamam, sakin ol, bak bu biçareyi de korkutuyorsun. Beni düşünmüyorsan kızını düşün bari!

- Neden Beni rahat bırakmıyorsunuz? Neden Yok olmama izin vermiyorsunuz anne?

- Ah Canan ah! Zavallı kızım, nedir bu başımıza gelenler?

- Herkesten nefret ediyorum, herkes kötü, her şey boş ve koca bir yalan. Tek gerçek olan nedir biliyor musun anne? Benim yaşadıklarım. Tek gerçek, yaşanan acılar. Anladın mı anne? Benim içim çok acıyor. Ama sen bunu görmüyorsun. Biliyor musun anne içimdeki nefret arımdan daha büyük, herkesten nefret ediyorum. Senden de, abimden de. Sizden korkup kaçarken neler yaşadığımı biliyor musun? Siz kovalarken sizden kaçan Canan. Dirilerin vereceği zarardan korkup ölümlere sığınan Canan. Neler yaşadığını biliyor musun anne?

- Karşıma çıkan herkes beni harcadı. Bak bu küçük kızın adı Kader. Günah çocuğu Kader. Bu kız günahımdan yalnız bir parça anne!

- Kızım, Allah aşkına sus, ne olursun. Düşünme artık geçmişini. Yaralarımızı saracağız Canan, iyileşeceksin, kızını birlikte yetiştireceğiz. Biraz sabır kızım, bunlarda atlatacağız.

- Hangi yaralan anne? Benim bedenim ruhumla birlikte kangren be! Sen neyi onanp

aklamaya çalıyorsun?

- Geçer kızım geçer! Seni buldum ya, Allah'a ne kadar dua etsem azdır.

- Hıh beni bulmuş ya! Sen beni değil anne, belam buldun.

Canan nefret doluydu ve annesi dahil herkese kin kusuyordu, içi acıyordu belki, ama içindeki nefret çektiği acıdan daha büyüktü. Hâlbuki bir zamanlar dünya tatlısı, gözleri gökmavisi, saçları findik sarısı, cıvıl cıvıl şirin bir kız. Babası onu hep "mavi boncuğum, san papatyam" diye severdi. Akşamları babasının getirdiği nane şekerler, Ca-nan'ın mutlu olmasına yetiyordu. Ama ne yazık ki bu mutluluk sona ermişti. Yürekler dertli, yan aç bu aile, kederli ve çaresizdi. Canan gülmeyi, sevilmeyi babasının ölümüyle birlikte kaybetmişti. Ona zarar veren kötüler, kördüğüm etmişti onun duygularını.

"Daha ne kadar yaşarım bilmiyorum. Ama çilemin ve acılarımın, ömrümden kat kat fazla olduğunu biliyorum."

CANAN'I KAZANMAK İşte Cananın hikayesi bu; işte geldiği nokta böylesine acı ve acınacak bir durumdu. Ben (Şadiye Furkan Demirtaş) tam da hayatının bu kör noktasında Canan'ı tanıdım. Düştüğü kuyudan kurtulması için sadece bir ele değil; sevgiye, ilgiye, umuda, inanca, bir insanın yaşatılabilmesi için gereken her şeye ihtiyacı vardı. Ona yüreğimi sonuna kadar açtım; onunla defalarca uzun uzun konuştum; onun dünyasına girip çektiği acıları onunla çektim.. Gayretimi, himmetimi onun yeniden hayata başlayabileceğine ve bundan sonraki sürecin mutlu ve huzurlu olabileceğine inandırmak için yoğunlaştırdım. Onunla yaptığım her mülakat, viran olmuş bir binayı, yeniden inşa etmek adına konulan bir tuğla gibiydi Bu gerçek hayat hikayesinin sonunda, sizin için Canan'la yaptığım konuşmaların bazı bölümlerim aşağıya yazıyorum.

Hayatımı bir hiçe çeviren kötüler, bütün değerlerimi de değersiz çevirdiler. Hiç oldu benim için koca bir hayat. Bedenim boş bir çuval gibi.

"Canan! Yaşadıklarına inat derin bir nefes al ve kusursuz bir düşe kapat gözlerini... Geriye balana! Huzursuz bir yarına daha açma kapını."

"Benim yaralarım mı var abla?"

"Evet! Senin yaraların. Yarının ve sonraki yarınların. Kendinden asla vazgeçme Canan. Kirli gördüğün geçmişin umulmadık bir anda değişir ve yaraların sarılır, iyileşirsin. Bizimdir çekilen acılar ve yine bizimdir yaşanan mutluluklar. Ne geçmişinden kork ne de geleceğinden."

"Ben kötü ve kötülüklerden kaçtıkça dibe, en dibe geçirdiler beni. Kirletildim, kapılardan kovuldum, hep yenildim, ben benlikten geçtim. Siz bana hayat mücadelesi verin diyorsunuz ama hangi güçle?"

"Kandil düğmeye basılınca yanar ama ateşi kışkırtınca alevlenir ve cehenneme döner sen geçmişini sorguladıkça alev alır ve içinin ateşi sönmez. Bırak içindeki ateş sönsün, küllensin. Kendine bir şans ver Canan, insanın canı öfkesine kurban edilmeyecek kadar değerlidir. Acılarla bütünleş ama teslim olma. " Ben öldüm, ben bir ölüyüm" deyip duruyorsun. Ama sen ölü değilsin. Sadece hayatla ölümü çarpıştırıp duruyorsun.

"Keşke insan değil de bir kelebek olarak dünyaya gelseydim."

"Neden kelebek?"

"Çünkü çok kolay ölüyorlar.

Bana her kıyıldığında öldüm öldüm dirildim, yaşadım bütün acı ölümleri. Düğüm düğüm

oldu hayatımdaki her şey. Nasıl çözülür bilinmez.”

“Her zor aşılır ve çözülür Canan!

Sana yapılan bir insanlık ayıbıdır ama olmuş ve ölmüşe çare yok. Yaşanılan acılarda sevinçlerde hayatın bir bütünüdür. İnsan azmin ve sabrın gücünü zorlamazsa biç bir şeye erişemez. Hayat vazgeçilmeyecek kadar güzeldir ve salon vazgeçme.”

“Bence hayat konusundaki ihbar asılsız abla!”

“Neden ihbar asılsız Canan?”

“Çünkü ben vazgeçtim.”

“Hala canın acıyor ve sen hayatın son bulmasıyla acılarının da son bulacağına inanıyorsun.”

“Evet, öyle olacak.”

“Hayır, Canan hiçbir şey son bulmayacak. Bu neye benzer biliyor musun?”

“Neye?”

“Yüksek bir uçurumdan yuvarlanmış ve kırılmadık bir yeri kalmamış bedeni sarmadan, iyileştirmeden bir çukura bırakıp kadere terk etmektir. Sen şimdi hiç sağlıklı düşünmüyorsun. Önce iyileş sonra kendinle yüzleş ve ne olursa olsun kızın senin vazgeçilmezsin olsun Canan. Yaşadıkların ne olursa olsun sen bir annesin. Onun sana ihtiyacı var. Anelik Allah’tan sonra, en çok acıyan yürek ve insanı şefkatle kuşatan rahmet. Sende bir annesin. Bir annenin bütün varlığı kendi hayatı iken onu hiç düşünmeden evladı için harcar: Kader senin için ne ifade ediyor Canan?

“Kızım benim için, o benden öte bir bendir.”

“Gördün mü Canan annelik böyle bir şey işte.”

“Bilemiyorum abla! Eziyor beni içimdeki bu belirsizlik Bildiğim tek şey ben hak etmedim böyle bir kaderi. Neden acımasız insanların kurbanı ben oldum? Hayatımda hatırladığım tek gerçek bir resim karesinden ibaret olan babamın uyuyor gibi gördüğüm resmi. Silinmiyor gözlerimden. “Nazlı çiçeğim” deyip başıma bir öpücük kondurması. Düşünüyorum ve düşündükçe de çıldırıyorum. Babam yaşadıklarımı bilseydi, bu halimi görseydi benden beter yıkılırdı ve kahrolurdu. Babamın yaşamadığına üzüleyim mi yoksa iyi ki görmedi diye sevineyim mi? bilemiyorum.”

“Canan bir tek sen değilsin haince harcanan, bir tek sen değilsin bu çirkef âlemin sillesini yiyen. Yüzlerce, binlerce hatta milyonlarca canlar harcandı bu hayatın içinde. Biliyorum ne dersem deyim senin öfken hiç dinmeyecek Bir müddet daha içini yakıp kavuracak Yüreğine gömdüklerin ısırgan otu gibi içinde büyüyecek Yüreğine degen her yaprak canını hep yakacak illa ki ama ne çare yaşadıklarınla bütünleşmek zorundasın.”

“İçime ısırganın tohumunu ben ekmedim abla!”

“Doğru Canan! Sen ekmedim ama sen öfkenle ekiyorsun, karamsarlığınla suluyorsun. Pes etmek ile de onu güçlü kılıyorsun. Yapma Canan bunu kendine! Sen kendinden vazgeçersen daha çok canın yanacak. Hayat o zaman senin için daha çekilmez hale gelecek. Yaralarını sar iyileşmeni sağla. Kangrenleştirme. Bırak sana yardım edelim. Ne kendinden vazgeç ne de kızından. Yaşarken kendinden vazgeçmek de bir acizliktir.”

“Evet, ama ölmeyi bile beceremedim.”

“Bazı insanlar ızdraplannın son bulacağını zannederek hayatını sonlandırmak ister ama ölemez. Bazen de hayata tutunmak için çırpınır ama ölümden kurtulamaz. Doğmak ve

ölmek Allah'ın dilemesiyle olur. Sana bahşedilen canı katletme hakkına sahip değilsin Canan."

"Ama bir insan başka bir inşam öldürüyor?"

"Neden o insana katil diyorlar? Çünkü Allah'ın vermiş olduğu cam katlettiği için. Hukuk onu cezalandırıyor. Allah ona "Neden benim verdiğim cam katlettin?" diye soruluyor ve cezalandırılıyor. Sen kendi canına kıydığın vakit sende katil olursun. Bir cana kıymak Allah'ın indinde bütün insanlığa kıymış demektir, insanlara ve hayata küsüp kendine zarar vermektense karartmak istediğin o hayatın içine dal, güzelliklerini yakalamaya çalış. Güneşe sırtım dönme Canan! Ümit et Yüzünü güneşin doğuşuna çevir. Güneş yüreğine doğsun. Yüreğinin ısınması yaralarının iyileşmesini kolaylaştıracaktır."

Canan susmuş hiç konuşmuyordu. Bakışlarında derin bir özlem, çılgın ve isyankâr bir karamsarlık vardı.

"Canan seni kıracak bir şey mi söyledim?"

Cevap vermedi ve başım salladı "hayır" dercesine.

Canan seni bilmeyerek kırılıysam özür dilerim.*' Dedim. Tekrar başını salladı ve kısık bir sesle bir şeyler mırıldanıyordu. İçimi burkuyordu acı acı sözcükler.

Ruhuma el uzatacak kim var? Diyordu, bunlar benim başıma neden geldi? Babama sarılıp uyduğumda ben neden uyandım. Beni neden onunla birlikte gömmediler? Babam beni neden yanma almadan gitti. Bütün bu yaşadıklarım bir kader mi? Göğsümün üzerinde tonlarca ağırlık, nefes alıp verdikçe bile canım acıyor." Diyordu.

"Bunlar da geçecek Canan. Sakın pes etme."

"Geçmiyor ama!"

"Sabır! Biraz daha sabır."

"Bu dediğin şey para ile satın alınır mı?"

"Hayır, Sabır bedava. O iradeyle oluşur sadece."

"Hayat dediğiniz şeyi bir dağınıklıktan ibaret değil mi abla? Sabır hangi dağınıklığa güç yetirecek."

"Sabır bütün dağınıklığı kaplar ve bütün yaraları da sarar Gınan."

"Bırakalım her şey dağınık kalsın o zaman."

"Dağınıklık içinde yer alan her şey kolay yağmalanır. Onun için sen dağınıklığın içinde yer alma Canan. Hepimiz için bir ümit var ama biliriz ki mutluluk, demde bir bütündür bu hayatın içinde. Yeryüzünü cennete de cehenneme de çeviren insandan başkası değildir. Çünkü r/iJer ve kötüler iç içe yaşıyorlar. Diine içinde bir tane daha dünya yok. İnsanlık sınırını İhlal eden kötü insanlar ne yazık ki bu hayatın içinde yakıyorlar ve insanın hayatını cehenneme çeviriyorlar.

"Ben günahkâr mıyım ki bu cehennemin içinde yer aldım. Kimim ben? Bana neden kıydılar absa?*

"Canan! Yaşadıklarını sorgulayıp durdukça ve kendi gölgene saklandıkça hiç olup gidersen."

Bir karınca bile taşıyabiliyorsa kendinden büyük bir lokmayı, biz insan olarak göğüslemek zörmdsytz bize yüklenen bu kaderi.

"Neden, niçin ben" den çık artık Canan. Yaşadıklarına bir nokta koy' artık. Hakszüğa.

':jmr~anrr. yükü ağırdır ve her geçen gün de tasmaşı ıgriaşr. Ama ne yaşarsak yaşayalım aer-ırr her kzûr. Amîar bizimle biz aolannnzia hr-rv Ac>sr—t 5crd ser rimdı tükendiğini söyüyorsun yıl Hersesn y-tV inişi ştı tükenmiş görünen Cananın Çröf ier ser daza iarsc Canan."

- Canın çok yanıyor böÜ'_

- Çok mu? Siz çoğu biliyorsunuz. Ama ben coğar. çok üstünde aolar yaşadım. Siz gündüzün i'e aydznbkîarm içinde yaşarken, ben karanlıklar içinde çntpmdur. hepi-Sen güneşin sıcaklığında yaşarken, ber. zemhen soğuklarda, ıslak ayaklarla, karanlıkların ardına gizlenerek yürüdüm. Sen merhamet edinirken, ben hep insafsızlıklar içinde tutunacak bir dal aradım. Ben senin vstşadığm güzellikleri hiç yaşamadım. Onun için sen de benim çektiğim acıları anlayamazsın w de anlatamazsın. Çünkü sen benim yaşadıklarımı yaşamadın. Ben hep acılarla beslendiğim için. o zchiri iyi bilirim. Ama sen tatmadığın için bilemezsin. Sen hürsün, sen şanslısın. Bedeniniz sapasağlam ve yüreğiniz iyimserlikle dolu. Duygularınız canlı, bedeniniz cıvı cıvı ve ruhunuz dipdiri. Ama benim ruhum ölü ve duygularım kör. Çünkü acıyı bile hissetmiyorum. Bak, iki parmağımın arasını nasıl kemirmişim. Daha birkaç gün öncesine kadar kemiğim görünüyordu. Böyle bir şeye tanık oldun mu hiç? Bu benim elim ve ben kemirdim. Her gün canımdan minik minik parçalar kopardım.

- nasıl yapabildin bunu? Canından parça koparıırken acı hissetmedin mi Canan?

- Ben hissetmiyorum acıyı. Ben hislerimi üvey Amcamın ihanetiyle birlikte kaybettim. Ben Berke'nin bana yaptığı kötülükle birlikte kaybettim. Ben hislerimi Ayhan'ın bana yaptığı ihanetle birlikte kaybettim. Ben hislerimi, benliğimi dirilerden korkup ölülerin diyarına sığındığım zaman kaybettim. Ezanlar ayıbımı ve günahımı haykırdığında kaybettim, hep kaybeden ben oldum. Evet ben hep kaybettim. Sevincimi, umudumu, onurumu, haysiyetimi, yaşama dair her şeyimi kaybettim. Sen elini ısırp canından bir parça koparabilir misin? Hayır, hiç sanmıyorum. Çünkü canın acır ve asla buna dayanamazsın. Ama ben yaptım.

- Hayır! Yapamam. Nasıl elimi kemirebilirim ki?

- Doğru, yapamazsm. Çünkü canın yanar ve çok acır. Sen yaşıyorsun. Hissediyorsun. Ben ise acıyı duymuyorum bile.

- Ama canlısın ve yaşıyorsun Canan!

- Doğru, hareket ediyorum, konuşuyorum. Ama robotlar da hem hareket ederler, hem de konuşurlar.

- Aynı şey değil! Robot, hafızaya yüklenen birkaç kelimeyi tekrarlayıp durur. Ama sen düşünebiliyor, konuşabiliyor ve hatırlayabiliyorsun.

- Sana öyle geliyor. Çünkü sen hayatı bahar mevsiminde yaşadın; yağmurlar hep yağdı ve umutlarınız hep çiçeğe dönüştü. Ama benim yüreğime her zaman karlar yağdı. Ayaz vurdu. Umutlarım, duygularım donda Umuda dair hiçbir filiz yeşermedi yüreğimde. Yağmurun hafifliği, toprağın ağırlığı. Yani umudun coşkusu, yağmur. Çamurun ağırlığı gibidir günahlar. İşte sen ve ben.

- sen hangisisin Canan?

- tabii ki çamur.

- Kendine haksızlık yapmıyor musun Canan?

- Hayır, gerçek bu. Acı da olsa gerçek gerçektir ve hiç değişmez. Ben yaşadıklarımı hiç yaşamamış olmayı dilerdim. Ama dedim ya, ben yaşadıklarımın bir parçasıyım.

- İnsanlara duyduğun nefret, yüreğindeki acıdan daha büyük değil mi Canan?

- Evet doğru!.. Çünkü ben elimi kime uzattıysam, beni yerden yere vurdular. Bana hiç acımadılar. Ben insanlara her baktığımda insanlığı aradım. Ama insanlığın ve insafın hep aksini gördüm. Beni harcadılar, canımı çok yaktılar. Acılarımı bitirmek için kendimi yok etmek istedim defalarca. Ama bana inat ölmeme de izin vermediler.

Ben bu yaşadıklarımı hak edecek ne yaptım diye kendimi sorgulayıp durdum hep. Ben hep korkular içinde yaşadım. Kendimi güvende hissettiğim bir tek gün bile olmadı. Yüreğim, insanların avuçları içindeymiş gibi daralıyordum hep. Biliyorum, benim bu dünyada yerim yok, ama beni kimse anlamıyor.

- Sence uğramış olduğun kötülüklerin kefareti ölüm mü olmalı Canan?

- Başka Yok oluş var mı ki?

- Kişiliğinizden ve hayatınızdan birçok kayıp vermiş olabilirsiniz. Fakat aynı şekilde pek çok şeyi de kurtarabilirsiniz. Şu an insanların ömür sürecinde, hem iyi, hem kötü olaylar yaşanmıştır ama umutlar da her zaman var olmuştur.

- Benim hayatımda kurtaracak ne kaldı ki?

- Ama senin kaybettiğilerin, hayatın tamamı değildir ki.

- Benim hayatımın tamamı ama.

- Hasar görmüş bir hayatın onarımı ümitsiz bir kafayla toplanılmaz, umut dolu bir kafa ve hayal kuran bir yürekle toparlanır ancak. Çünkü dünyayı sürekli tozpembe gören de, bazı yanılığlar yaşamıştır. Sadece hüsrana uğrayanlar değil. Ama karamsar düşünenlerden daha sağlıklı ve mesut yaşamışlardır.

- Ama Benim hayatımda istediğim hiçbir şey gerçekleşmemiştir.

- Geleceğinizin umudunu, geçmişin yıkıntılarına gömmeniz, kendinize yapacağımız en büyük haksızlıktır.

- Uğradığım onca haksızlığın içinde, benim bu karamsarlığım çok mu görünüyor?

- Hayır, bari sen kendine haksızlık yapma diyorum. Seni anlıyorum Canan, seni anlıyorum. Elbette ki sana yapılan haksızlıkları sorgulayacaksın. Zaten insanların en büyük özelliği; anlama, sorgulama, doğruyu yanlıştan ayırmasıdır. Seni anlıyorum, elbette benim gibi düşünmek zorunda değilsin. Çünkü herkesin ruhsal durumu farklıdır ve ancak kendi kapasitesi ölçüsünde doğrulan kabullenip bulabilir. Zaten insanlar, yaşadıklarının bir parçasıdır, senin de söylediğin gibi.

- ben yaşadıklarımın Hangi birini hak ettim ki?..

- Elbette hiçbirini hak etmedin sen. Hayatımız, en büyük değerimizdir. Ama bazen bizim için çok değerli olan hayatımız bazıları tarafından harcanılabiliyor.

- Neden birileri illa kurban olmak zorunda?!..

- Elbette ki hiç kimse kurban olmak zorunda değil. Ama kötülerle ve kötülüklerle bazen başa çıkamayabiliyor insan. İnsan ve kötü ruhların karartısı, taptaze hayatları mahvediyor işte. Yaşadıkların sana çok büyük acı vermiş Canan. İncinmişsin ve canın çok yanmış ama bu çektiklerinin kefareti de ölüm olmamalı.

- Yaşadıklarım, hafızamdan silinmiyor. Hatırladıkça acı çekiyorum. Gücüm kalmadı ve bu acıların bitmesini istiyorum artık. Paramparça olmuş bir Hayatın nesini toparlayıp

hayata döndürmeye çalışayım ki.

- Biliyorum, kötü harcadın. Ama bu hayatın tümü değil. Geri kalana sahip çık diyorum. Hayata karşı tüm umudunu yitirirsen, kendine en büyük zararı sen vermiş olursun.
- Benim bir hayatım yok, neden hiç kimse beni anlamıyor!
- Yapma Canan, kalbindeki yaşama sevincini öldürürsen, geleceğin havada kalır.
- Benim bundun noımı bir hayatım olabilir mi?
- Neden olmasın (anan? Yaşadıkların senin suçun değil ki! Hırsın ve insanlara duyduğun kinin içerisinde boğulan insan, intihar etmiş, aciz bir kişiliktir. Ama bunu yenen de akıllı ve güçlü insandır.

Ama ben güçsüzüm. Güçlü olsaydım, yaşadıklarımın hiçbirini yaşamamış olurdu.

- İnsana acı veren olaylar; gündüzle gece gibi ardı ardına birbirini takip eder bazen ve karşı koymaya da gücün yetmeyebilir.

- Nasıl yetsin gücüm? On altı yaşındaydım. Yalvardım "Bana kıyma!" diye.
- Sana uğrayan felâket boyutundaki olayı irdeledikçe, o olay sana daha büyük acı verir. Ama yararı sanp, iyileştirme yönünde mücadele verirsen, acm hafifler ve canın daha az yanar. Çünkü akılcı davranmak, her zaman kazanç sağlar. Sen, ben veya bir başkası, yalnız doğduk ve yalnız da öleceğiz. Kimse bizimle mezara girecek kadar bizi sevmemiştir. Ama öldürüp mezara koyduracak kadar acımasız olmuştur. Seni anlayabiliyorum. Acım anlayabiliyorum. Çünkü insanın yaşadığı ihanet, vücudunda kangrenleşen bir çıban gibidir. Baktıkça üzülür, dokundukça acır.

- Herkes bencil ve Herkes olabildiğine kötü Benim için.
- Herkes kötü değil Canan, iyi insanlar da var.
- Neden bana hiçbiri rastlamadı? Herkes kötü ve ben herkesten nefret ediyorum,
- sen de bu herkesin içinde misin?
- evet.
- kendini de mi sevmiyorsun?
- Kendimden daha çok nefret ediyorum.
- sen Kendine karşı ne suç işledin ki?
- Kendimi bir türlü Yok etmeyi beceremedim.
- Biliyor musun Canan, insanı Hayatından bezdiren de hayata bağlayan da, insanın kendisidir. Çünkü mutluluk ve umutlar, insanın kendi içinde filizlenir. Başkasının yasak tarlasında değil. Özlemini çektiğimiz sevinç ve mutluluk umuda doğru olan yolculukta gizlidir. Ona odaklanırsak, kendimize acı vermeyi de unuturuz.

- Unutulmuyor ve unutulmayacak da.
- Böyle düşünürsen, geçmişinden kurtulamaz ve unutamazsın yaşadıklarını. Mutluluk benim karşıma çıkmaz inancı, sakat bir düşüncedir. Ama 'Ben mutluluğun karşısına çıkarım ve onu yakalayana kadar da kovalan m' dersin işte bu akılcı bir düşüncedir.
- Sürdüreceğim bir hayatım yok ki, onu kullanacak akıllı da zorlayayım.
- Karamsar ve aynı zamanda da çok gerginsin.
- Evet, bir kapı tıklamasından bile kalbim çatlayacak gibi atıyor ve saklanacak bir yer arıyorum her zaman.

- Gerginlik hissini veren şey, yaşadığın korkuların çatışmasıdır. Çünkü, ruhsal dengesi bozuk, hareketleri kontrolsüz olan kimseler, yaptıklarının çoğundan habersizdir. Onun için,

düşüncelerine ve davranışlarına şaşmıyorum ve sana yardım etmek istiyorum.

- Neden Bana yardım etmek istiyorsun?

- Yaşadıkların ne olursa olsun, bunlar senin suçun değil. Olmuş ve ölmüşe çare yok, olan olmuş artık. Sana yardım etmek istiyorum. Ama sana yardım edebilmem için senin de bana izin vermeni istiyorum. Bu psikolojiden kurtulabilirsin Canan, sen de istersen şayet.

- böyle bir durumda ben ne kadar kurtuluş ümit edebilirim ki?

- Hayatımızda her şey paramparça olduktan sonra, azimli bir hamleyle, "Ben de yaralarımı saracağım" umuduyla, hayatını baştanbaşa yeniden tanzim edebilirsin. Çünkü, birçok insanın hikâyesidir bu. Ama hayatım yıkmak, temelini büsbütün sarsmak istiyorsan, pes et ve yenilginin içerisinde boğulup git.

- Kötülere yenildim ve Teslim oldum. yani pes ettim.

- Senin üzerine çöken bu kara gölge vesvesesinden kurtulmalısın artık Canan. Asabi tahammülsüzlüklerin sadece farkında olmak yeterli değildir. "Bu durumdan nasıl kurtulabilirim" çözümüne odaklanmak lazım. Bunun keşfini yaptıktan sonra, hürriyete doğru ilk adımım at.

- Ben tükendim, sizin dediğiniz o hamleyi yapamam. Buna gücüm yok, karşıma çıkan herkes benden bir şeyler aldı. Kimse almadan bir şey vermedi. Şimdi siz bana hayata dönün diyorsunuz, ama ben böyle bir gücü kendimde bulamıyorum.

- Bu, senin kaygılarından doğan bir zorlamadır.

- Hayır, beni güçsüz kılan geçmişimdir.

- Doğru, bu asabi davranış ve güvensizliğin, geçmişinden doğan bir zorlamadır. Yaşadıklarım unutmam da kolay değildir elbette. Fakat içinde açılan kötü yarayı da irdeleyip her gün acı çekmektense, yarayı sarmayı dene ve mümkün merteye sana acı veren izi görmezden gel...

- Ama ben hiç kimseye içimdeki ızdırabı anlatamadım.

- Doğru, acımın şekli yoktur. O, yalnız içine düştüğü insanı yakar.

- Evet, şu an anlatırken bile canımın nasıl yandığını size anlatamam.

- Dedim ya, o acı yalnız senin canım yakar.

Şnriyc l'ırknn Drını l.r,

- Bazı insanların küçümser bakışları beni çok üzüyor. Ama benim ne suçum var, bu hayatın içinde olmayı ben istemedim ki.

- Biliyorum Canan, biliyorum.

- sen anlıyorsun belki Ama başkaları Beni anlamıyor.

- Bu senin Hayatın Canan ve sen yalnız kendin için yaşa!

- Tükendim ama!..

- Hâlen nefes alıyorsan, şayet gücün varsa, sen yaşıyorsun demektir.

- ben o hayat belirtilerini göremiyorum ama.

- Çünkü kendini Yok olmaya şartlandırmışsın.

- İyi de, ben hayatımdaki bütün fırsatları kaçırmışken, ne diye boşa kürek çekeyim ki.

- Senin geçmişin, neden dönüşüne bu kadar büyük engel Canan?

- Peki, geçmişimi yok etmek mümkün mü?

Hayır tabii ki, geçmişin izlerinin tümünü yok etmen veya yok sayman mümkün değil,

ama arta kalanı kurtarman mümkün.

- Ölümlerin geriye döndüğünü duydunuz mı hiç?

- Hayır! Ölünün geriye dönmesi mümkün değil zaten.

- Bundan emin misiniz yani? İfitt

- Evet, çünkü ölüm, tamamen yok olmaktır.

- Ben de yok oldum işte, mümkün olmayan bir şey için neden uğraşıyorsunuz? Farz edin

ki ben de bir ölüyüm.

- ikisi aynı şey değil! Sen yaşıyorsun, nefes alıyorsun ve düşünüp konuşabiliyorsun,

- Ama ölüyüm- Ölümler yeryüzünde dolaşmazlar. Onlar yerin altında ikâmet ederler.

Onların ne sesleri çıkar senin gibi, ne de düşünebilirler.

- Fark etmez, kendimi yok etmeye irin verin, ben de toprağın altında yatayım.

- sonra ne olacak?

- ben de yeryüzünden smrerilerin Sssesne katılacağım.

- Canan, ölüm kuiti hişde^ ki en narini insandır. Ama hiç Hr çskas^^c^sta de insan

çekiyor.

- Doğrudur, ama acı çekrneoen insan da hiçbir zamss acı çekenin halinden anlanmaz.

Ben çok *a çektim, yüreğim nasırlaştı artık, l anet ediyorum her şeve. havas*, doğduğum güne, bugüne, yarma. Aç olan, kamını doyurmak için yiyecek ekmeğin peşine düşer. Açıkta olan, barınacak bir yer ister. Çaresiz olan, yarasını saracak bîr dost ister. Ama ben hiçbirini istemiyorum. Neden İstemediğimi bili\wr mimimiz?

- Evet, anlayabiliyorum. Sen, ruhunun merkezinde gizlenen utanç, acı, ümitsizlik ve bunlardan doğan korkular karşısında yenik düşmüşsün ve kimseye güven duymuyorsun.

- Evet, annem de dahil olmak üzere hiç kimseye güven duymuyorum.

- Sen ümitsiz vakıa değilsin Canan. Aksine inanılmaz derecede akıllısın. Çünkü sana yönelttiğim her sorunun cevabını veriyor ve geçmişini sorgularken de beni şaşırtacak derecede cevaplar veriyorsun. Bu da senin çok akıllı bir bayan olduğunu gösteriyor. Ama senin gibi akıllı birinin kendini yok etme fikrini, hiç doğru bulmuyorum. Çünkü karamsarlık, çıkış kapılarını tamamen kapamış. Aşılmaz engellerin de senden kaynaklandığını görüyorum. Hâlbuki, geçmişine takılmazsan bu kadar zorlanmazsım

- Nasıl takılmayayım ki; geçmişim, benim. Kendimi nasıl görmemezlikten geleyim ki?

- Hayır! Geçmişin tamamı değilsin. Geçmişini ayıkla, sana acı veren kısmını karanlık bir yere mahkûm et ve çok fazla takılmamaya bak

- Yaşadıklarım, karanlıkta bile karşıma çıkar.

- Görmemeye çalış sen de.

- Faydasız! Çünkü yaşanan kötülükler, kötüler kadar ısrarcı.

- sen daha ısrarcı ol ve onları Görmemeye çalış.

- Geçmişimi gören, yalnız gözlerim değil ki. Ben gözlerimi kapatsam, yüreğimle, mantığımla görüyorum. Yaşadıklarımı görmeme ve hatırlamama uğruna gözlerimi kör ederim. Ama yaşadıklarımın tanık olan yalnız gözlerim değil ki. Doğmak ve ölmek, insan hayatında bir defa meydana gelir. Fakat hayatında hiçbir şey doğru gitmemiş ve gitmiyorsa şayet. Sen, onu her daim yaşarsın.

- Canan, umut ve hayaller, hayatın gücü ve kuvvetidir. Daha çok gençsin, hayal kur. Birçok insanın Hayatında acı veren olaylar vardır. Mutlu insanların da, mutsuz insanların

da kaybolmuş fırsatları vardır mutlaka. Ama, hayat kısa ve senetsizdir. Onun için her ânım iyi değerlendirmek lazım. Kadın Sığınma Evi'nde çok duygulu bir bayan tanıdım. O da bu dünya Hayatında, payına düşen bazı acıları yaşamıştı. Bu yaşadıkları kendisine çok tesir ettiği için, o da dış dünyaya tamamen kapılarını kapamıştı. Ben ona, "Siz daha ölmeden kendinizi ölmüş ilan etmişsiniz. Hâlbuki, ben sizi halen yaşıyor görüyorum." dediğim de, "Siz öyle görüyorsunuz! Benim içimdeki her hücrem ölü" diye cevap vermişti. Ölüler konuşmaz, ama oysa siz hem düşünüyor, hem de konuşuyorsunuz, demiştim. İlginçtir, o da sizin bana verdiğiniz cevabın aynısını vermişti: "Robotlar da konuşur." Mağdura "Kendinize haksızlık etmiyor musunuz?" dediğimde, "Hayır, ben kendime hiç haksızlık etmedim, ama herkes bana haksızlık yaptı. Yani anlayacağın, gelen vurdu, giden vurdu. Hayatım mahvoldu. Artık hiçbir şeyden tat almıyorum. Biliyorum, gideceğim yer de cehennem!" Ben bunları bildikten sonra, bir şeylerin mücadelesini vermenin faydası nedir ki? Bu gibi karamsarlıklar, ruh sağlığını bozduğu gibi insanı da karamsarlık noktasına kilitler. Bu gibi düşüncelere sahip olan insanlar, ölümü, kurtuluş ve çektikleri acının da çözümünü olarak görürler. Çünkü ezilen, itilip kalkılan bir insanın ruh dilinin itiraflarıdır bunlar. Sakat düşünce ve hislerin üzerine kötülük gölgeleri çöker. Bu durumda beden ızdırap içinde, "Bu da geçer elbette" diyemezler. Ben mağdura "Korkularınız, ani bir hamleyle eminim son bulacaktır" dedim. O da benim gibi, "O hamleyi yapacak gücü kendimde bulamıyorum" demişti. Bak Canan, nefes aldığın sürece yaşıyorsun demektir. Yeniden denesen ne kaybedersin?

- Cesaretim yok. Çünkü ben hep kaybettim.

- Sizin ruh ve bedeninizde duyduğunuz korku, her insanın içinde mevcuttur. Fakat duyduğunuz bu korkulan, cesaretinizle birleştirebilirsiniz.

- Boş ver, ben umuda yolculuk edeceğim treni, çoktan kaçırdım.

- Bu kör bir düşünce, ne yazık ki sakat bir düşünce. Hâlbuki, bu kördüğüm Hayatın içinden çıkıp muazzam başlangıçlar yapabilirsiniz. Görüyorsun ya Canan! Bu hayatta kötülükler yalnız sana uğramamıştır. Emin ol ki, bir tek sen değilsin acı çeken bu âlemde. Benim de içim acıdır farklı sebeplerden dolayı. Benim de çok ağladığım zamanlar olmuştur elbette. Ama ben hiçbir zaman "Neden ve niçin"lere hiç takılmadım, hatta kayıp gibi görünenden bile bir kazanç sağladığımı gönlüm.

- Kayıpta kazanç Olur mu hiç?

- Neden olmasın?

* Nedir kayıptaki kazanç?

- Tecrübe, olgunlaşma, daha dikkatli hareket etmek. Hayat, talihsizliklerle doludur Canan. Ama aynı zamanda da sürprizlerle doludur.

- ben her şeyimi kaybettim ama.

- Bundan sonra da kaybettiklerinin yasım tutarak mı yaşayacaksın? Canan elden giden fırsatların ardından her zaman çok üzülürüz. Hâlbuki, elde edilecekler daha büyüktür. Ama sen sürekli geçmişine takılırsan bunları fark edemezsin ki. İnsanların yardımını reddetme, insanın acısını da, kederini de ancak bir dost eli geçirir.

- İyi de, benim yaşadıklarımı yaşayamayan, benim halimden anlamaz ki.

- Neden, onun yüreği yok mu? Neden herkesi acımasız ve kötü görüyorsun? Pes etme Canan, istediğin hayatı elde edene kadar uğraş.

- Yoruldum ama! Ben ne istediğimi de bilmiyorum. İstediklerimi elde etmeye gücüm yeter mi?

- O zaman sen de olabilecek olanı iste! Kızın için iste ve koptuğun hayata geri dön. Ama bunu yaparken de önce kendin için iste. Çünkü sen evladının gücüsün ve hayatı önce kendin için istemelisin. Kızın seninle büvür.

- Bunu deneyeceğim.

- Bunu senden duymak ne Güzel Canan. Kötülere İnat hayata dön. Sakın kendini kurban görme. Çünkü sen kurban değilsin.

- Başarabilir miyim Bilmiyorum. Ama kızım için deneyeceğim.

- Önce kendin için dene ve kendin için yaşa, kızın zaten senden bir parça. O senden ayrı değil ki.

- Evet, ama onu kötülüklerden koruyabilir miyim bilmiyorum. Çünkü insanlar vahşi hayvanlardan daha vahşi.

- Bunlarla beraber iyi insanlar da var ama, mesela üvey babanı örnek verebiliriz.

- Evet, o çok iyi bir insandı.

- Peki, annene kötü diyebilir misin?

- Hayır., diyemem elbette.

- Sence annen, senin ona göstermiş olduğun tepkiyi hak ediyor mu?

- Hayır etmiyor.

- o zaman Neden Ona kötü davranıyorsun? senin yaşadıklarında Onun bir suçu var mı?

- Hayır yok!.. Annem benim için ve ağabeyim için kendini feda etti.

- Sence karşılığı böyle mi davranmandır? dünya garip ve acı rastlantılarla doludur Canan. sen kızının canının yanmasını ister misin?

- Hayır, onun canı için kendi canımı veririm.

- Gördün mü, annen de senin için ve ağabeyin için aynen öyle yapmıştı. Alfred Capus'un güzel ve manidar bir sözü var: "Dünyaya ağlayarak geliyoruz diye bir ömür boyu ağlamak zorunda değiliz." John Colenso ise, "Yaşama küsen insan, yaşamdan ders almaz" demiştir. Ben de diyorum ki: "Sen annene sımsıkı sarıl ve onun sıcaklığım hissedene kadar bırakma ve göreceksin Canan, içini tümüyle kaplayan nefretin ve kininin buharlaştığına sen de tanık olacaksın. Annenin yüreğindeki sevgi senin içine akacaktır ve senin içindeki sevgi de kızının içine akacaktır. Bu arada, hem bir evladın anneye ne kadar muhtaç olduğunu göreceksin, hem de kızını kendi içinde görüp anneliği daha iyi anlayacaksın."

Canan'ı tanıyalı altı ay olmuştu. Onunla birçok kez oturup konuşmuşum. Canan, başından geçenleri anlatırken, ben her defasında onu göz yaşları içerisinde dinlemiştim. Ama Canan'ın gözlerinden bir damla yaş bile akmamıştı. Çünkü onun yüreğindeki kin ve karamsarlık, onun içinde bulunduğu acıdan daha büyüktü. Duyguları donuktu, konuşurken de hiç yüzüme bakmıyor ve bir noktaya dalıp gidiyordu. Ama artık Canan ağlıyordu. Hem de hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Yüreği yumuşamış ve hayata doğru ilk adımım atacağı sözünü alabilmiştik nihayet. Son konuşmamızın üzerinden on gün geçmişti. Canan'ı aradım ve kendisiyle görüşmek istediğimi söyledim. Canan her zamanki telefon görüşmelerimizden daha farklı bir coşkuyla bana "Tabii, görüşebiliriz" dedi. İnanılmaz sevinmiştim. Çünkü ümit- siz bir vakıanın hayata tekrar geriye dönüşü gibiydi bu. Canan için çok sevinmiştim ama hayatın acımasız poyrazıyla savrulup giden nice Canan lar için ise üzölmeye devam

ediyorum. "Keşke daha çok Cananlara yardım edip onları kurtarabilseydik. Keşke, keşke!.." deyip hep keşkeler düğümleniyordu boğazımda. Keşke insanların sermayesinin çoğu, insanlık zenginliği olsaydı. Keşke en büyük fakirlik, insafsızlık ve kötülükler olsaydı. Keşke en büyük cömertlik, merhamet ve insaf olsaydı. Ama kahretsin ki, bu temenniler yalnız keşkelerden ibaret...

Telefonla görüştüğümüzün ertesi günü, saat on iki otuzda, Sultanahmet'te buluştuk Cananla. İlk defa onu gülümserken görmüştüm. Yüzüne dikkat ettiğimde, gözlerinde kalem, yüzünde de hafif pembe bir allık vardı. Başı dimdikti ve artık başını önüne eğmiyordu. Üzerinde koyu yeşil bir tunik vardı.

- Merhaba Canan! Seni çok iyi gördüm. Sen sahiden bu kadar güzel miydin?
- Bilmem!
- Bence sen de ne kadar Güzel olduğunun farkındasın.
- teşekkür ederim. sizin sayenizde küstüğüm aynanın karşısına geçtim.
- Aynalara küsmüş müydün ki?
- Evet, hayatla birlikte aynalara da küsmüştüm.
- Ama barıştın değil mi?
- Evet, önce annemle barıştım. Sonra aynanın karşısına geçtim ve aynayla barıştım. Aynaya bakarken de kendimle barıştım. Sizi tanıdım, hayatla barıştım.

- Annene sarıldın mı Canan?
- Evet sarıldım ona sınımsız, sevgisizlikten donan yüreğim, annemin sıcaklığıyla ısındı. Duygularım yoğunluğuyla çok ağladım; birbirimize sarılıp saatlerce ağlaştık annemle. Biliyorsunuz, ölü gibiydim. Babamdan hatırlıyorum, kaskatı kesilmişti o. Hâlbuki ben onun öldüğünü anlamamış ve babama sarılıp uyumuştum. Hatırlıyorum, zavallı babam hareketsiz ve soğuktu vücudu. Benim de elim ayağım buz kesmişti. Ama ben anneme sarılınca, onun o güzel sıcaklığını içimin ta derinliklerinde hissettim, yüreğimin içine aktı annemin sıcaklığı. Kördüğüm olan duygularım çözüldü ve annemin sıcak şefkatiyle doldu yüreğimdeki boşluk

Canan'ı böyle mutlu görmek, mutlulukların en güzeli.. bunu anlatmaya ne kelimelerimin gücü yeter, ne de kalemim yüreğime tercüman olabilir. Canan şimdi aramızda, hayata yeniden başladı ve de çok mutlu; peki öteki Cananlar ne olacak? Onlar için bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu sizce?..

Seni tanıdığım için kendimi çok şanslı görüyorum canan. Seni gerçek sahibe (Allah'a) ve mutluluğa emanet ediyorum.

Saygılarımla
Şadiye Furkan Demirtaş

SON

Şeyti Sebe Abla

Beni programınıza çıkarmak istediğinizi Şeyti ve ablam söylödü. Ama üffünüzü kıymetlerak bunu ka-
bul etmeyeceğimi Şeytiye Abla'ya da söyledim.
Şeytiye Abla'ya yazarak bu mektubu yazma gere-
ği duydum.

Ben hükümdür. Basından gelenleri tekrar tek-
rar anlatmaya gücüm kalmadı. Çünkü anlattıkça haber
yazıyor, haberlerince yazıyor, yasadıkça da çok acı
çekiyorum. Sebe Abla! Kelimelere sığmaz çektiğim
acılar. Hayatım mahvoldu. Hayallerim yıkıldı, içindeki
haykırışlarım kan içinde. İnsanlar beni yazıyor gör-
seiler de ben biliyorum ki ben bir ölüyüm. Ama
bunu kimseye anlatamıyorum.

İnsanların karşısına çıkıp ifadelerimi tekrar
tekrar anlatmak psikolojimi de bozuyor, alt üst ediyor.
Şeytiye Abla durumumu çok iyi biliyor. Ben dahatan
olarak işlemedim. İnsanlara karşı ise hiç şükretmi-
yorum. Çünkü onlardan hep zarar gördüm. Dirilerden
kaçıp ölümlerin dışına sığındım. Belki haya etip
ordun bana zarar vermezler dedim. Ama ne
anlık orda da beni bulup kötülük ettiler.

Birkaç keske bebeme sarıldığım o gün
bende hiç uyumamasıydım diyorum. Çünkü ben
babam uyuyor sandım. Ona sarılarak bende
uyudum yanındı. Ama meğer babam ölmüş ben
onun ölümünü anlamamıştım.

Bir kaç gün önce haberlerde bir insan-
ta bağlanmış ve diri diri yakılan bir köpeği göster-
diler. Bir adam zavallı hayvanı anlatırken ağlıyor-
du. Çünkü adanın insanı ve insanı duyguları
vardı köpeği yörtöydükleri zaman köpeğin yerinde
kendini gördüm. Çünkü benide o zavallı hayvan
gibi hissetmişlerdi. Hastaneden çıkalı iki hafta

ederken birileri kurban olmak zorundamı? İnsanlar dümenü hastalıklara cure bulmak için uğraş-ıyorlar da neden canlîye ve vâhsete de gözüm a-çılmıyor.

Ben darmadağın olmuş hayatımın ne kada-rını toplayıp ne kadarına sahip çıkarım bilmiyorum. Ama artık gözlerden ve acabalarından uzak bir gelecekte hayatıma devam etmek istiyorum. Ben size saygı duyuyorum sizlerde benim kararima saygı duymanızı diliyorum. Çünkü ben hayatım da yalnız üç kişiye güveniyorum. Beni her halim le bağrına basan annem, annem kadar bana za-kın olan madam ve altı yedi ay hiç bıkmad-ıkdan hayata dönmem için mücadele veren Şadiye Ablam.

Sizlere bunların için yaptıklarınızdan dolayı çok teşekkür ediyorum. Özellikle hayatımı kalamış olan Şadiye Ablamın o güzel ellerinden öpüyüm. Onu kendimden bile daha fazla sevdiğimi bilme-sini istiyorum ve daha çok insanlara faydalı olacağına inanıyorum. Fedakarlığın en güzel öne-risini gösteren Şadiye Ablama ve sizlere tekrar şükretmekle teşekkür ediyorum. Selamlar

Canan

Özden Gelen'in dikkatine

Seda Sayan SUSTURUN EZANLARI kitabını okuduktan sonra Cananı Kanal D'deki programına ısrarla konuk almak istedi fakat Cananın ruh hali yaşadıklarım tekrar tekrar anlatmaya müsait olmadığından, Seda Sayanı kırmamak adına bu mektubu yazıp Seda Hanıma yollamıştı.

SUSTURUN EZANLARI

DEDİ VE...

ŞADIYE FURKAN DEMİRTAŞ

Gece karanlık ve ıssızdı. Canan'ın yüreği yaralı bir serçe gibi çarpıyordu. Korkulu gözlerle etrafındaki yazırlara bakındı. Sonra babasını hatırladı.

- Hayır, bunlardan bana hiçbir zarar gelmez. Çünkü benim benim babamda öldü. Canan'ın gözlerinden uyku akıyordu. İki mezarlığın arasında gözlerin vaziyette geçip uymaya çalıştı. Gece'nin bir yansıydı. Her taraf zifan karanlıktı. Birden irkildi ve:
    - Hayır! Hayır! Hayır! Yalvarırım Yapma!
- Bir kez daha kıylımişti Canan'a O, "kurt ar sofrasında savunmasız bir ceylan" gibiydi. Ve nihayet öldü:

"Allahu ekber" sedaları yankılanırken ufukları ağartan İstanbul'da, kulaklarını elleriyle kapatmış, avazı çıktığıınca "Susturun Ezanları!" diye bağırıyordu. Zira bedeninin kirletilerek, ruhunun kanına girdiği vakit ezanların okunduğu bir sabahtı. Ve Canan her ezan sesini, ifetine yapılan sulikastın hatırladısı bir tokat olarak yüzünde, hatta bütün hücrelerinde hissetti...

Toplumumuzun yüzündeki bir kararı öğrenmek ve silmek adına, "Susturun Ezanları" diyen Canan'la tanışın.

ISBN 978 605 4811 63 8

9 786054 811638

MOLA
KİTAP